

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 25 БЕРЕЗНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 12 VOL. CXII FRIDAY, MARCH 25, 2005 No. 12

Президент Росії Володимир Путін: „Ми повинні вичистити всі проблеми"

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У суботу, 19 березня, російський Президент Володимир Путін відвідав Україну з одноденною офіційною візитою. Відбулася зустріч і переговори з Президентом України В. Ющенком, з головою уряду прем'єр-міністром Юлією Тимошенко, головою Верховної Ради України Володимиром Литвином та Митрополитом МП Володимиром (Сабоданом).

В. Путін в останніх президентських виборах відкрито підтримував Віктора Януковича – супротивника чинного Президента.

У Києві керівник Росії зустрівся з прем'єр-міністром Ю. Тимошенко, проти якої Росія так і не закрила кримінальної справи, у Росії її розшукують як свідка у справі про корупцію (хоча Ю. Тимошенко після зустрічі з В. Путіном, виступаючи на телебаченні, заявила, що отримала від В. Путіна запрошення поїхати в Москву). Ю. Тимошенко підкреслила, що Україна не відмовляється від ідеї економічної співпраці з Росією, Казахстаном та Білоруссю, проте хоче поставити акцент на створенні зони вільної торгівлі, а не на інтеграції.

В. Путин поїхав на дачу В. Ющенка в Нових Безрадичах де подарував його дружині Катерині квіти. В.Ющенко показав російському Президентові свою колекцію предметів українського народного побуту, народного одягу, предметів трипільської культури, а також колекцію старовинних ікон.

Після переговорів віч-на-віч, які тривали дві години, замість запланованої однієї, російський президент заявив, що в України з Росією немає жодних проблем:

(Закінчення на стор. 13)

Президент України В. Ющенко запрошує президента Росії В. Путіна на бесіду під час зустрічі у Києві 19 березня. Фото УНІАН

„Помаранчева" акція кубинських студентів сягнула Женеви і А. Зленка

Петро Войцеховський

ВАШІНҐТОН. – Анатолій Зленко - дипломат, добре відомий українській громаді в Америці - указом Президента Ющенка, оголошеним 14 березня, був звільнений з посади Представника України у Комісії ООН з прав людини у Женеві. А передувала цьому несподівана розмова про А. Зленка під час візити нового міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка до США. Як це трапилось?

Перший представник переможного „помаранчевого" уряду України прибув з офіційною візитою до Вашінґтону і мав вперше виступити з публічною промовою. З піднесеним почуттям з цього приводу збирається в актовій залі столичного університету численна авдиторія, яку складають або американські симпатики „помаранчевої революції", або фахівці-аналітики, що її вивчають. Тому коли перед виступом Б. Тарасюка в Університеті Джорджа Вашінґтона кожен гість отримав при вході якийсь помаранчевий аркуш, то був, мабуть, впевнений, що це привітання чи якесь повідомлення від організаторів високої дипломатичної візити. Але зовсім несподівано в помаранчевій листівці йшлося про інше.

„Як колись в Україні під совєтською контролею, сьогодні в комуністичній Кубі є люди, ув'язнені лише за те, що вони не згодні з існуючим ладом. Кубинських студентів виключають з університетів та відсилають до трудових таборів, якщо вони наважуються висловити погляди, які не схвалює режим. Хоча совєтського бльоку вже більше немає, совєтські тіні ще не зникли у таких режимах, як кастрівський."

Помаранчева листівка виявилася кубинською за походженням. Її розповсюдила група кубинських студентів, що навчаються в Університеті Джорджа Вашінґтона. Але чому саме перед виступом Б. Тарасюка?

У помаранчевому зверненні кубинських студентів до „помаранчевого" українського міністра (до речі, він з'явився у краватці саме такого кольору) була висловлена вимога (ввічлива і тактовна за формою, але чітка і категорична за змістом): якщо Україна насправді цінує політичну свободу, вона повинна бути послідовною і виступити з засудженням режиму Ф. Кастра на сесії Комісії ООН з прав людини у Женеві, яка відкривається наступного тижня. В того, хто обізнаний зі станом українсько-кубинських взаємин останніх років, могло з'явитись відчуття легкої незручности від такої ситуації: відразу згадувались і візита Л. Кучми до Фіделя Кастра, і заяви про дружбу і співробітництво, зроблені при цьому.

(Закінчення на стор. 3)

В українських обіймах

Як українська, так і російська преса відгукнулася на суботню, 19 березня, візиту Президента Росії Володимира Путіна до Києва коментарями – хоч і жвавими, але переважно інформаційно-сухими. Тим більше на їхньому тлі вирізняється наскрізь іронічна, однак, чітка своєю аналізою, стаття кореспондента московської газети „Коммерсантъ" Андрія Колесникова, відомого з дуже яскравих і виразно проукраїнських публікацій під час „помаранчевої революції". Перекладаємо її, з незначними скороченнями, на українську з сайту інтернет-видання „Українська правда" (з 21 березня).

...На летовищі Володимира Путіна зустрів державний секретар українського президента Олександер Зінченко. Віктор Ющенко чекав Володимира Путіна на ґанку канцелярії, і Володимир Путін покартав його за це:

– Адже ж холодно!

Вони обнялися і, взагалі, з боку створювали враження старих друзяк, котрі давно не бачилися. Так Володимир Путін зазвичай обнімається з Ґерґардом Шродером.

Ця поведінка викликала в мене почуття млявого протесту, бо ж було зрозуміло, що насправді вони ще не засумували один за одним. Можна було припустити, що Віктор Ющенко обнімається з Володимиром Путіним в ім'я єдности своєї країни, яку роздирають суперечності між Сходом і Заходом, а Володимир Путін обнімається з Віктором Ющенком в ім'я газового консорціюму. Але ж можна було робити це принаймні не так пристрасно.

Переговори тривали довго, понад дві години, і це була несподіванка.

Після переговорів російський президент поїхав у призначену для нього резиденцію, звідки до кінця дня вже не виходив. На той день його примістили на Липській вулиці, поряд з Верховною радою. То було, звісно, найвидніше місце. Володимира Путіна не образили. При бажанні й з цього можна було зробити далекосяжні висновки. Але бажання не було.

Хвилин за десять до того, як кортеж російського президента під'їхав до резиденції, біля турнікетів, котрими була заблькована вулиця, з'явилася група демонстрантів, осіб з тридцять. На біло-синіх транспарантах було написано: „Янукович-2004". Як виглядало, в цих людей вибори українського президента були ще в самому розпалі.

– Росіянин? – запитали вони мене.

Відмагатися було безглуздо.

– Боже! – аж засяяли вони. – Він з Москви! Наш!

І стали навперебій розповідати мені, як жорстоко з ними веде себе нова влада, котра нізащо не хоче визнати, що Україна потребує чет-

(Продовження на стор. 17)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Секретаріят Президента дбатиме про представлення України і свободу ЗМІ

КИЇВ. – Питання образу України і свободи ЗМІ будуть у сфері компетенції служби інформаційної політики секретаріяту Президента України, повідомив 17 березня заступник державного секретаря України Маркіян Лубківський. Праця служби інформаційної політики, що реорганізується, буде зосереджена на кількох ключових напрямках, насамперед – на забезпеченні виконання Президентом конституційних повноважень в інформаційній сфері. Інформаційною службою будуть розроблятися й вноситися на розгляд глави держави пропозиції відносно вдосконалення інформаційного простору України з метою створення належних умов для вільного функціонування ЗМІ, – відзначив він. Особливу увагу також буде приділено здійсненню конституційних прав громадян на вільний доступ до інформації. Також важливою ділянкою стане праця, пов'язана з представленням України, пропагуванням її у світі, поширенням інформації про її історію, сучасний розвиток і досягнення. М. Лубківський повідомив також, що найближчим часом буде відновлено діяльність Ради з інформаційної політики при Президентові України, проводитимуться консультації з фахівцями в сфері ЗМІ з питань поліпшення функціонування інформаційного простору країни, а також здійснення ряду ініціятив з приватизації ЗМІ.

Президент В. Ющенко в Туркменистані

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко 22 березня вирушив до Туркменистану на дводенні зустрічі, що зосереджуватимуться головно на енерґетичних проєктах. Україна є основним торгівельним спільником Туркменистану і щорічно закуповує десятки мільярдів кубометрів ґазу і прагне отримати ґарантії його постачання на майбутнє. Разом з Президентом поїхали Державний секретар Олександер Зінченко, перший віце-прем'єр-міністер Анатолій Кінах, голова правління Національної акціонерної компанії „Нафтоґаз України" Олексій Івченко, голова Національного банку Володимир Стельмах та ін. Того ж дня В. Ющенко зустрівся віч-на-віч з Президентом Туркменистану Сапармуратом Ніязовим, побував на урочистому концерті з нагоди свята весни „Навруз-Байрам". Увечорі Президенти мали офіційний обід. Присутність українського Президента на державному концерті та бесіда за святковим столом з туркменським провідником С. Ніязовим можуть дещо полегшити вирішення газових проблем. Тим часом туркменські правозахисники у вигнанні закликали українського Президента висловити в розмовах в Ашгабаті стурбованість станом з правами людини в Туркменистані. С. Ніязов, якого звинувачують в авторитаризмі, керує Туркменистаном близько 15 років, і парлямент назвав його довічним президентом країни.

Митрополит Володимир (Сабодан) зустрівся з посланцями Константинополя

КИЇВ. – 22 березня в резиденції Предстоятеля УПЦ МП Митрополита Володимира (Сабодана) в Києво-Печерській Лаврі відбулася зустріч з представниками Константинопольського патріярхату Архиєпископом Скопелоським Західньої епархії УПЦ в США Всеволодом (Майданським), єпископом Телміським Іларіоном (Рудником), вікарієм Митрополита Португалії та Еспанії. Під час розмови обговорено низку питань про стан церковних справ в Україні. Зокрема йшлося про давню і болючу тему українського православ'я – його розколи, а також і державно-церковні взаємини в Україні у світлі останніх політичних подій. Коментуючи нещодавню візиту до Константинополя делеґації, очолюваної Державним секретарем України Олександром Зінченком, Архиєпископ Всеволод відзначив, що український уряд проявляє стурбованість ненормальним станом речей в українському православ'ї. У свою чергу, Вселенський Патріярх Варфоломій під час цієї зустрічі підтвердив незмінність позиції Константинопольської Церкви, а саме – що питання церковних розколів в Україні повинно вирішуватися виключно в канонічному руслі, з дотриманням віками існуючого канонічного устрою Православної Церкви.

На „Курську" було 18 моряків з України

СЕВАСТОПОЛЬ. – Головнокомандувач Військово-морськими силами Збройних Сил України віце-адмірал Ігор Князь на кладовищі Комунарів під час урочистого відкриття пам'ятника 18 морякам-севастопольцям, які загинули на російському атомному ракетному підводному крейсері „Курськ". Пам'ятник створив відомий севастопольський скульптор, Народний художник України Станіслав Чиж. Пам'ятник являє собою мармуровий масив, на якому в стилізованому корпусі субмарини зображені портрети 18 моряків-севастопольців, чиє життя обірвалося 12 серпня 2000 року у Баренцевому морі. *Фото УНІАН*

Партії в Україні об'єднуються

КИЇВ. – Партія „Яблуко" вирішила об'єднатися з партією „Батьківщина", повідомила 21 березня пресслужба „Яблука" з посиланням на рішення з'їзду партії 19 березня. За словами провідника „Яблука" Михайла Бродського, таке рішення викликане закономірним процесом укрупнення політичних сил, що почався в Україні. Делеґати з'їзду підтримали пропозицію про об'єднання з „Батьківщиною", оскільки політрада „Яблука" ще в січні ухвалила концепцію про консолідацію демократичних сил України. Об'єднання пройде шляхом саморозпуску партії „Яблуко" і вступу її членів до „Батьківщини" під проводом Ю. Тимошенко.

ЕС – за тісніші взаємини з Україною

КИЇВ. – Міністри закордонних справ Польщі Адам Ротфельд та Німеччини Йошка Фішер 21 березня були в Києві з одноденною візитою та обговорили евроінтеґрацію України заявляючи, що головним завданням у взаєминах між Києвом і Евросоюзом є наближення процесів в Україні до европейських стандартів. Український міністер закордонних справ Борис Тарасюк після переговорів передав польському й німецькому міністрам перелік очікувань України від взаємодії з Европейським союзом, а А. Ротфельд і Й. Фішер підтримали практично всі пункти, хоча винесли за дужки питання членства України в ЕС на цьому етапі. Німеччина й Польща погодилися підтримувати вступ України у Світову організацію торгівлі. Польський міністр А. Ротфельд наголосив, що тепер зокрема мова йде про зближення законодавства та боротьбу з корупцією. Оглядачі вважають, що ця візита є намаганням ЕС виявити підтримку українському урядові у справі економічних та політичних реформ. Евросоюз пообіцяв якомога тісніші зв'язки з Україною, але досі заявляв, що тепер ще рано починати переговори про прагнення українців вступити до організації.

Хочуть перепоховати У. Самчука в рідній Волині

РІВНО. – Рівненська влада звернулася з офіційним проханням до Оксани та Ярослава Соколиків – розпорядників літературної спадщини видатного українського прозаїка XX століття Уласа Самчука – допомогти у поверненні праху видатного українського письменника з місця поховання в Канаді на батьківщину. У своєму листі Василь Червоній висловив подяку меценатам за їхній вклад у спорудження пам'ятника Уласові Самчукові в Рівному з нагоди його століття, а також за сприяння виданню його трилогії „Волинь". Водночас від імені мешканців области висловлюється прохання сприяти побажанню самого У. Самчука бути похованим на батьківщині. В. Червоній повідомив, що домовився з Президентом України Віктором Ющенком про його участь у перепохованні праху У. Самчука в селі Дермань Здолбунівського району.

В. Ющенко зустрівся з французькими підприємцями

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 21 березня зустрівся з представниками французьких ділових кіл – підприємцями з понад 70 компаній. У зустрічі також узяли участь перший віце-прем'єр Анатолій Кінах та посол Франції в Україні Філіп де Сюремен. Глава держави розповів підприємцям про працю нової влади над змінами до цьогорічного бюджету. Він переконаний, що серед них будуть ініціятиви щодо поліпшення інвестиційного клімату. Звертаючись до підприємців, Президент зазначив: „Дякуємо, що на нашому Майдані були европейські прапори. Сьогодні ми хочемо, щоб в Україні були представники европейського підприємництва. Коли Франції було важко, ви взяли нашу королеву Анну. Тепер настав ваш час допомогти нам. Пропонуємо вам щирий діялог, ми зацікавлені у співпраці з вами".

В. Ющенко хоче помирити ветеранів Радянської Армії й УПА

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко пропонує організаціям ветеранів у день 60-річчя Перемоги підписати декларацію про взаєморозуміння. „Ми знайшли взаєморозуміння з усіма – поляками і навіть з Японією. Ми не знайшли взаєморозуміння тільки самі з собою", – сказав В. Ющенко на пленумі Ради організації ветеранів України 16 березня в Києві. „Я прошу вас, закликаю, благаю продумати цю дорогу до взаєморозуміння, щоб 60-та річниця могла б стати днем, коли можна було б зробити таку декларацію", – сказав Президент. Він висловив упевненість, що 60-та річниця Перемоги – це нагода для ветеранів, щоб „знайти взаєморозуміння, яке б поставило крапку у взаєминах між організаціями ветеранів та їхніми поглядами". В. Ющенко також дав розпорядження віце-прем'єр-міністрові з гуманітарних питань Миколі Томенкові про проведення 9 травня урочистої ходи ветеранів на честь 60-річчя Перемоги. На зустрічі В. Ющенко підкреслив: „Я звертаюся до вас як до партнерів! Як ви бачите сценарій 9 травня в Києві, в Україні, як бачать організації ветеранів це свято – так воно і буде. Ваше слово – закон. Будь ласка, зформуйте цей закон". У відповідь на це голова Ради організації ветеранів України Іван Герасимов підкреслив, що українські ветерани хотіли б, аби 8 травня по всій країні пройшли концерти та урочисті збори, на яких їм вручили б нагороди, а 9 травня відбулася урочиста хода. „Багато ветеранів хотіли б пройти ранком 9 травня парадою, оскільки для багатьох, можливо, це буде остання парада", – підкреслив І. Герасимов.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Вітаємо зі святом Воскресіння Господнього!

Святкуймо радісно і свобідно

Пастирське Послання Патріярха УГКЦ Любомира

Преосвященним Владикам, всечеснішому духовенству, преподобному монашеству, шановним мирянам

Дорогі в Христі!

Багато вірних нашої Церкви, особливо ті, які живуть на поселеннях в Америці, святкуватимуть Великдень вже при кінці цього місяця. Оскільки я також в цей час знаходжуся на цьому континенті, хочу привітати Вас зі святим великим празником Христового Воскресіння. Історія дуже давніх століть та обставини останніх десятиліть спричинили, що цей найбільший в році празник святкуємо за різними датами. Календар сам у собі – це щось замале, щоб нас розділювати. Існують внутрі нашої Церкви дві традиції, переважно через факт розсіяння по різних країнах і на різних континентах. Немає сумніву, котра традиція в нас старша і більш загально прийнята, але годі стверджувати, котра точніша чи досконаліша, бо всі вони змінні і вимагають дальшого уточнення. Бували часи, коли календарні різниці були корисними для вірних нашої Церкви, бо помагали зберегти свою тотожність серед дуже різних культур, а свідомість своїх власних релігійних традицій не затрачувалася, а кормила духовно синів і дочок своєї Церкви.

Ділюся з вами такими роздумуваннями, бо ми увійшли в період нашої історії, коли глибша свідомість переданих нам нашими предками традицій, не потребує вже до такої міри зовнішніх засобів збереження – таких, як числення часу, бо опирається на триваліших основах пізнання свого обряду та його релігійних вартостей. Нам усім важливо усвідомити відносну вартість календаря, навіть церковного, бо в різних часах, різних околицях та країнах календарні різниці спричиняли непорозуміння, суперечки, ворожнечі в громадах, навіть в родинах. Таких напружень нам не потрібно. Нехай кожний вірний нашої Церкви свобідно собі святкує, не осуджуючи чи понижуючи свого співбрата. Досить нам помилок і нетерпимости з минулого.

Звернім увагу на ті духовні цінності, які нам передає, в яких нас утверджує наш обряд. За кілька днів почнемо і через 40 днів безліч разів будемо співати: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував!" Воскрес... смерть подолав... життя дарував. Який це славень життю! Живемо в часи, коли дар життя, який одержуємо від Бога, щораз менше цінується. Щораз більше насилля, вбивств, самогубств. А ще гірше, що деякі форми позбавлення життя виправдуються законодавством. Ми можемо ставати покірними учасниками такої деградації, але ми можемо також всупереч такому неґативному наставленню співати гимн життю: „Христос воскрес!". З цих слів ми повинні черпати розуміння, якою вартістю в очах Божих є життя, і набиратися сили, щоб Божий дар захищати. Наша пошана і наша любов до життя, які черпаємо з нашої віри, повинні бути нашим вкладом у моральне здоров'я нашого довкілля.

Зі святим празником Воскресіння вітаю Вас усіх та бажаю Вам глибоко зачерпнути наснаги і сили у служінні Божій справі та спільному добру людей. Христос Воскрес!

+Любомир

„Помаранчева"...

(Закінчення зі стор. 1)

Все це забулося, коли розпочався виступ міністра Б. Тарасюка. Він говорив яскраво і переконливо, розповідаючи про те, як змінилась Україна і як вона жадає визнання своєї цивілізаційної та політичної єдности зі західною спільнотою. Б. Тарасюк цитував і Вацлава Гавела, і Президента Джорджа Буша, який порівняв історичну ролю В. Ющенка з ролею самого Джорджа Вашінґтона. Виступ українського міністра завершився бурхливими оплесками.

Оголосили час для запитань та відповідей, і першим біля мікрофону опинився кубинський аспірант – один з авторів розповсюдженого листа. Відчуття незручности повернулось і перейшло в очікування неприємного скандалу. „Ви добре сказали про те, що Україна тепер стала моральним взірцем для Европи, – промовив кубинець. – Але в Комісії ООН з прав людини український представник досі завжди блькував прийняття резолюції, яка б засудила порушення прав людини на Кубі. Тому я запитую, чи ваш уряд буде готовий підтримати таку резолюцію на найближчому засіданні Женевської комісії з прав людини?". Настала тиша. Б. Тарасюк ніби завагався з відповіддю. Але відповідь виявилася дуже короткою: „Для того, щоб показати вам, що в нас відбуваються зміни, – сказав він, – я хочу повідомити, що уряд змінить представника України у Женевській комісії".

Коротка відповідь справила ефект. Скандалу не відбулося. Пішли запитання на інші теми.

А наступного понеділка з'явилося офіційне повідомлення: Президент України В. Ющенко підписав указ про звільнення Анатолія Зленка. Це відбулося в той самий день, коли в Женеві розпочалась щорічна сесія Комісії ООН з прав людини.

Чи був президентський указ про звільнення несподіванкою для А. Зленка? Мабуть, ні. І справа тут, очевидно, не тільки в тому, що „помаранчевий" уряд оновлює керівні кадри. Напередодні цьогорічної сесії Женевської комісії у світовій пресі (і зокрема у США) пролунало чимало критики на адресу цієї міжнародної інституції, яка, на думку багатьох, не відповідає своєму покликанню. Про це свідчить і дуже вдалий виступ кубинських студентів під час вашінґтонської візити Б. Тарасюка. Якщо „помаранчева акція" кубинців і не підштовхнула ніяким чином прийняття президентського указу про звільнення А. Зленка, то принаймні вона викликала заяву міністра про це звільнення ще до виходу указу. До того ж, міністер представив це кадрове рішення як свідчення нових політичних пріоритетів у новий для України час.

Воскреслий воскрешає і нас

Великоднє, 2005 року, Пастирське послання Митрополита Стефана Сороки до преосвященних єпископів, преподобних отців, чернецтва та вірних Української Католицької Церкви у Сполучених Штатах Америки

Христос Воскрес!

Ми знову й знову радісно проголошуємо, що „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував". Наше радісне проголошення має на меті відтворити новий стан внутрі нас і між нами. Христове Воскресіння є тією перемогою й тріюмфом. У Воскресінні Христос став Вседержителем, переможцем гріха, зла й смерти. Дякуючи Ісусові, наш відхід з життя не є загибеллю. Смерть не є кінцем. Скоріше – це повернення додому, як дитина повертається до свого Отця. Смерть була останнім і найбільшим нашим ворогом, поки Христос не подолав її й не приніс нам перемогу.

Після того, як Христа розіп'яли, апостоли були такі налякані, що заховалися за закритими дверима. Але після Воскресіння Ісуса вони сповнилися новою силою, новою мудрістю й новим надхненням. Вони вийшли на перехрестя доріг і стали проповідувати Христа Воскреслого. Чому вони раптом змінилися? Тому, що побачили Воскреслого Господа Ісуса Христа! Тома навіть доторкнувся до ран від цвяхів на тілі Ісуса і викрикнув: „Мій Господь і мій Бог". Петро, який через страх три рази відступився від Ісуса, зустрівши Воскреслого Христа і надалі проповідуючи Слово, засвідчив неймовірну мужність. Це Воскресіння Ісуса рішуче змінило життя апостолів.

Апостоли пережили особисте воскресіння до нового життя. Це є те, що Воскресіння Ісуса Христа пропонує вам і мені. Коли ми святкуємо Воскресіння, ми не тільки з вірою згадуємо важливі події минулого. Воскресіння є одночасно досвідом сьогодення, який отримують ті, хто прийняв Ісуса Христа як свого Господа й Спаса. Він так само воскрешає нас зараз, сьогодні. Він уже зараз пропонує нам нову якість життя, нову силу подолати гріх, нову перспективу життя, нову радість, новий мир і нову любов. Приклад Павла, воскреслого від переслідувача християн до Апостола. Приклад Закхея, воскреслого від еґоїстичного, жадібного, черствого злодія до щедрого добродійника. Приклад Магдалини, воскреслої від повії до святої. Приклад розбійника, воскреслого від хреста до царства Божого. Наше життя, наші думки так само можуть воскреснути від розпачу до надії, від смутку до радости, від смерти до життя.

„Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував". Навіть сьогодні наш Господь Ісус Христос відкриває гроби й відновлює чоловіків і жінок до життя. Я не маю на увазі гроби в землі, але гроби в житті, гроби, які ми, люди, будуємо для себе, гроби, в яких життя згасло, майже вмерло. Такими гробами є різні згубні людські звички: алкоголізм, наркоманія, прив'язання до азартних ігор, сексуальні зловживання. Як багато таких втрачених людей були благословлені відновленням завдяки силі Воскреслого Ісуса Христа. Дякуючи владі Ісуса вони досвідчили своє особисте воскресіння до нового життя. Є також гроби, зроблені з надмірної гордині та злоби, що їх деякі люди відмовляються відкинути і тому стають мертвими для оточуючих. Передсвідчиться в силі воскресіння таких людей до нового життя, коли вони повністю розкаються в своїх гріхах, висловлять прощення іншим і отримають владу життя в Ісусові Христі через Його таїнство сповіді. Є гроби, зроблені з егоїзму й егоцентризму, неспроможні підтримати, допомогти в потребі, сповнені страху втратити своє положення й страху ризикнути собою, щоб полюбити інших. Пересвідчіться у воскресінні до нового життя людей, які візьмуть за руку Воскреслого Христа і, переборюючи себе, усвідомлять невимовну радість від того, що вони потрібні й любимі. Вони відкриють для себе радість щирости зі самим собою, отримають втіху від своїх талантів і можливостей.

Ми стали свідками хвилюючого воскресіння прагнення до демократії, справедливости й справжньої свободи наших братів і сестер в Україні. Мирна, але сповнена рішучости революція, яку ініціював народ, досягла успіху – вона вселила надію в багатьох, які були доведені до відчаю. Воскреслий Христос був і є між ними, Він провадить і змінює народ України на шляху до нового життя, сповненого надії й оптимізму.

Ви бачите, мої брати і сестри в Христі, що сьогодні, коли ми запрошуємо Ісуса Христа в наше життя, то продовжуємо особисто переживати Його Воскресіння. Це Ісус Христос дає нам силу встати з гробу гріха й смерти до нового рівня життя тут і зараз – до особливого життя, яке буде тривати вічно. Ми з вами можемо розділити життя з Христом. Це Воскресіння Ісуса Христа різко змінило життя апостолів і багатьох послідовників воскреслого Христа. Воно може зробити такі ж рішучі зміни і в нашому житті сьогодні.

Прийміть у свої серця, у свої думки й у свої душі, що „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував". Прославляйте це у своєму відновленому житті, сповненому надії та оптимізму, бо Христос Воскрес!

† Стефан Сорока

АМЕРИКА І СВІТ

Стрілянина в школі – вбито 10 осіб

РЕД ЛЕЙК, Мін. – 21 березня поліція повідомила, що учень старшокласник застрелив насмерть 9 осіб, а потім покінчив із собою. Більша частина вбивств відбулася у школі індіянського заповідника в Ред Лейк, у північній частині штату Мінесоти де навчався хлопець. Речник Федерального бюра розслідувань (ФБР) сказав, що шістнадцятилітній Джеф Вайсе перед стріляниною у школі убив свого дідуся, який був сержантом поліції, та його жінку. Потім він украв пояс свого діда з табельною зброєю і подався до місцевої школи, застрелив там охоронця, вчителя і п'ятьох учнів під час п'ятихвилинної стрілянини. Кілька інших учнів було поранено. Очевидці розповіли, що нападник посміхався і махав рукою, стріляючи всередині школи. Це найбільш кривавий випадок в школі країни від часу вбивств у школі міста Колумбайн – в штаті Кольорадо, де в 1999 році було вбито 15 осіб.

Боротьба за право на смерть жінки у США

ПІНЕЛАС ПАРК, Фла. – 22 березня суддя Федерального суду 11 округи у Темпі вирішив не відновляти штучного харчування Т. Шаєво після розгляду і закликів втрутитися і змусити лікарів його відновити. Її батьки негайно вдалися до Федерального апеляційного суду. Тим часом Т. Шаєво п'ятий день позбавлена їжі. Президент Джорж Буш рано вранці 21 березня підписав закон, схвалений Конґресом, який дозволив федеральним судам втрутитися в цю справу. До того в Палаті Представників розгорнулося протистояння за долю жінки, яка через травму мозку, перебуває у вегетативному стані вже 15 років. 18 березня трубку, через яку її годують, було відібрано після рішення суду на Фльориді. Сенат США прийняв закон, призначений для того, аби змусити лікарів підтримувати життя Тері Шаєво. Президент Джордж Буш перервав свій відпочинок і 20 березня прилетів до Вашинґтону спеціяльно, аби підписати закон, як тільки його схвалить Палата Представників, що й здійснив вранці 21 березня. Чоловік Т. Шаєво Майкл давно бореться у судах Флориди за право його жінки, як він каже, померти з гідністю. Проте її батьки рішуче не погоджуються з цим і вважають, що вона повинна жити незважаючи на свій стан.

П. Волфовіц очолить Світовий банк

ВАШІНҐТОН. – 16 березня Президент Дж. Буш запропонував кандидатуру Пола Волфовіца, теперішнього заступника секретаря Департаменту оборони, на посаду наступного керівника Світового банку. Традиційно США пропонує кандидата на директора Світового банку, а Европа пропонує кандидатуру на керівника Міжнародного валютного фонду. П. Волфовіц останніми роками став відомим як один з архітекторів вторгнення в Ірак, одначе в минулому він має за собою значне вміння плянувань допомоги у розвитку країн третього світу. З уваги на те, що Світовий банк в основному приділяє засоби та визначає політику розвитку згаданих країн, то кандидатура П. Волфовіца замість Джеймса Волфенсона, що керував цією інституцією впродовж останніх 10 років, є виправданою, хоч ця пропозиція Дж. Буша турбує багатьох, оскільки, наприклад пляни П. Волфовіца у відбудові Іраку вони уважають цілковитою невдачею.

Протести в Кирґизстані

БІШКЕК, Киргизстан. – 20 березня вдень прихильники опозиції захопили будинки Джалал-Абаду та обласної адміністрації. Протистояння почалось після оприлюднення підсумків парляментських виборів, в яких абсолютну більшість у парляменті – до 90 відсотків – одержали проурядові і невтральні депутати. До парляменту пройшли також дочка і син президента країни Аскара Акаєва. Парляментські вибори в Киргизії відбулися в дві тури – 27 лютого і 13 березня. Усього на 75 парляментських місць претендували близько 400 кандидатів. Прихильники опозиції 21 березня штурмували будівлю місцевої влади у південному місті Ош. Ситуація у Киргизстані в Ошській, Джалал-Абадській і Талаській областях залишається напруженою. Усі обласні центри контролюються прибічниками опозиції, які вимагають відставки президента країни, уряду та Верховного суду. Учасники протестів спалили дільницю міліції і заблокували злітну смугу місцевого летовища, щоб не допустити прибуття додаткових підрозділів служб безпеки. Президент Кирґизстану Аскар Акаєв 22 березня заявив, що влада вдасться до силових дій задля відновлення ладу в країні. Він зробив цю заяву у парляменті, який зібрався на свою першу сесію після того, як прихильники опозиції захопили урядові будівлі у двох головних містах на півдні.

А. Шарон привітав палестинське перемир'я

ЄРУСАЛИМ. – У заяві, оприлюдненій 17 березня після триденних переговорів у Каїрі, де брав участь палестинський керівник Махмуд Абас, тринадцять організацій, включно з „Гамасом" та „Ісламським джигадом", оголосили, що припинення вогню триватиме до кінця року. Озброєні палестинські угруповання погодилися на продовження дії тимчасового припинення вогню з Ізраїлем. Але вони підкреслили, що усе залежатиме від того, чи припинить Ізраїль цілеспрямовані убивства палестинських ватажків і чи будуть звільнені з ізраїльських в'язниць палестинські в'язні. М. Абас не досяг сподіваного, але ізраїльський прем'єр Арієл Шарон назвав результат зустрічі в Каїрі першим позитивним кроком.

Посол Єгипту знову в Ізраїлі

КАЇР, Єгипет. – Після чотирирічної перерви Єгипет знову призначив посла в Ізраїлі. Дипломатичні взаємини між цими двома країнами були перервані у 2000 році, коли Єгипет відкликав свого посла з Ізраїлю на знак протесту проти дій ізраїльської армії на палестинських територіях. У лютому цього року після ізраїльсько-палестинської зустрічі, на якому була досягнута угода про перемир'я, Єгипет і Йорданія відновили дипломатичні взаємини з Ізраїлем.

Людина, яка зуміла збагнути комуністичну загрозу

ПРІНСТОН, Н. Дж. – У четвер, 17 березня, на 101 році помер Джордж Ф. Кенан – легендарна особистість американського дипломатичного світу, який був головним архітектом „холодної війни" як засобу протиставитися Совєтському Союзові. Політика „стримування" зародилася в нього у 1946 році, коли він був керівником розвідувального управління в посольстві США у Москві. Тоді до нього звернулися з Державного департаменту, щоб він допоміг зрозуміти совєтську державу. Дж. Кенан на це прохання відповів телеграмою обсягом 8,000 слів, яка подала докладну психологічну, історичну та політичну інтерпретацію Совєтського Союзу. Згадану телеграму Дж.Кенана визнано надзвичайним документом за ясне передбачення совєтської держави, і за віру в американське суспільство та його спроможність протидіяти комунізмові. Коли у 1946 році повоєнний світ збентежено і зі страхом спостерігав за ростом Совєтського Союзу, Дж. Кенан був впевнений, що диктатуру може перемогти вільне суспільство, якщо воно буде вірне своїм традиціям.

К. Анан пропонує радикальні реформи ООН

НЮ-ЙОРК. – Генеральний секретар ООН Кофі Анан 21 березня запропонував радикальні реформи організації, включно з розширенням Ради Безпеки та встановленням чітких правил щодо того, коли вона може схвалювати застосування військової сили. У своїй доповіді перед ООН К. Анан сказав, що такі тенденції в світі, як злочинність, бідність та тероризм, є взаємопов'язаними і становлять універсальну загрозу. Він закликав узгодити загальноприйняте визначення тероризму і звернувся до країн зі закликом до негайних кроків з контролі ядерної, хімічної та біологічної зброї. Пропозиції К. Анана мають на меті забезпечити подальше перебування Об'єднаних Націй у серці світової системи безпеки і подолати розбіжності, викликані американським вторгненням в Ірак два роки тому. Доповідь також пропонує створити Раду з прав людини ООН на заміну існуючій комісії з прав людини, яку звинувачують у захисті диктаторів.

Ядерна зброя – значна загроза

НЮ-ЙОРК. – Ядерна програма Північної Кореї становить більшу загрозу, ніж програми Ірану, заявив 18 березня керівник Міжнародного агентства з атомної енергії Мохамед Ель-Барадей. Він уважає, що існують достовірні дані, що Північна Корея має плутоній та інші матеріяли, необхідні для створення атомної зброї. Тоді як стосовно Теграну можна лише висувати припущення. Нещодавно Пхеньян оголосив, що вже володіє ядерним арсеналом, проте підтвердження цьому покищо немає.

Замах на А. Чубайса

МОСКВА. – 17 березня в Росії здійснено замах на життя голови російської державної компанії електропостачань Анатолія Чубайса. А.Чубайсу поталанило уникнути небезпеки після того, як на його авто було відкрито вогонь з автоматичної зброї з боку невідомих нападників під Москвою. А. Чубайс є колишнім заступником прем'єр-міністра Росії та відігравав провідну ролю у процесі російської приватизації на початку 90-их років. Голова партії „Наш вибір" Ірина Хакамада заявила, що, можливо, напад не був пов'язаний з політичною діяльністю А. Чубайса. „Фактично, А. Чубайс оголосив, що готовий покинути політику, особливо, коли його партія програла на виборах. Отже, я не думаю, що А. Чубайс становив комусь загрозу. Виглядає, що це якимось чином пов'язано з перерозподілом власности акціонерів в процесі приватизації компанії Об'єднані енергетичні системи Росії. Причиною таких дій може бути політика економічного перерозподілу власности".

Генеральна асамблея ООН – проти клонування людини

НЮ-ЙОРК. – Після чотирирічних дебатів Генеральна асамблея ООН 9 березня виступила за всесвітню заборону будь-яких форм клонування людини. Декларація, однак, не має сили закону. За ухвалення декларації проголосували 84 країни, серед них США і Німеччина. До 34 країн – противників заборони належать Велика Британія, Бельгія та Китай. Серед тих, хто утримався, чимало мусульманських країн. Особливо суперечливим було питання клонування з терапевтичною метою. При цьому вирощуються ембріони для одержання з них стовбурових клітин. Прихильники сподіваються за їхньою допомогою одержати ліки проти раку та хвороби Альцгеймера.

Найшвидший гуманоїдний робот виготовлено в Японії

ТОКІО. – Японська фірма з електроніки „Гітачі" 15 березня представила свого першого робота-гуманоїда на двох колесах з роду „Емію", який буде конкурентом роботові „Гонди" „Асімо" та роботові „Соні" „Кріо". Як кажуть представники „Гітачі", робот „Емію" заввишки 1.3 м. рухатиметься найшвидше з усіх роботів – 6 км/год. Два роботи „Емію", одного з яких звуть „Приятель", а іншого „Дружбан", познайомилися з журналістами на прес-конференції в Японії. Вони також будуть гостями на Всесвітній виставці цього місяця. Як „Соні", так і „Гонда" побудували роботів для того, аби продемонструвати свої інженерні спроможності. Пояснюючи, чому „Емію" користується колесами, а не ногами, представник лябораторії механічної інженергії „Гітачі" сказав: „Ми хотіли створити робота, який міг би жити і співіснувати з людьми. Якби роботи рухалися повільніше за людей, то користувачів це дратувало б".

За матеріялами ЗМІ

Довідкове бюро для закордонних українців

На запитання читачів „Свободи“ відповідає консул Генерального консульства України в Нью-Йорку Андрій Олефіров.

– Чи подарунки зі США оподатковуються в Україні?

Це питання регулюється Законом України „Про порядок ввезення (пересилання) в Україну, митного оформлення й оподаткування особистих речей, товарів та транспортних засобів, що ввозяться (пересилаються) громадянами на митну територію України“.

Зокрема згідно зі статтею четвертою зазначеного Закону, товари, що безпосередньо ввозяться громадянами в супроводжуваному багажі будь-якими видами транспорту на митну територію України, пересилаються в несупроводжуваному багажі або в міжнародних поштових відправленнях, сумарна митна вартість яких не перевищує 1000 евро та загальна вага яких не перевищує 100 кг, підлягають обов'язковому письмовому декларуванню митним органам в порядку, передбаченому для громадян, та оподатковуються ввізним митом за ставкою в розмірі 20 відсотків від митної вартости, податком на додану вартість та в установлених законодавством випадках акцизним та іншими зборами.

Товари, що пересилаються на адреси громадян у вантажних та експрес-відправленнях, сумарна митна вартість яких не перевищує 1000 евро та загальна вага яких не перевищує 100 кг, підлягають обов'язковому письмовому декляруванню митним органам в порядку, передбаченому для громадян, та оподатковуються ввізним митом за повними ставками Митного тарифу України, податком на додану вартість та в установлених законодавством випадках акцизним та іншими зборами.

Оподаткування товарів, що безпосередньо ввозяться громадянами у супроводжуваному багажі або пересилаються в несупроводжуваному багажі, надходять на адресу громадян у вантажних відправленнях, міжнародних поштових відправленнях та міжнародних експрес-відправленнях, сумарна митна вартість яких перевищує 1000 евро та/або загальна вага яких перевищує 100 кг, здійснюється за умови оформлення вантажної митної декларації та митного оформлення в порядку, передбаченому для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльности при здійсненні ними імпортних операцій.

Водночас, у відповідності до статті восьмої цього Закону, при ввезенні на митну територію України звільняються від оподаткування:

1) товари, сумарна митна вартість яких не перевищує 200 евро, а загальна вага не перевищує 50 кг, що ввозяться громадянами у супроводжуваному багажі (за умови усного декларування), пересилаються в несупроводжуваному багажі та надходять на адресу громадян у міжнародних поштових відправленнях;

2) горілчані вироби у кількості 1 л., вино - 2 л., пиво - 5 л., тютюнові вироби - 200 цигарок (або 200 г. цих виробів), які ввозяться в особистому багажі громадянами;

А. Олефіров

3) товари, що тимчасово ввозяться на митну територію України під зобов'язання про їх зворотне вивезення;

4) товари, що належать громадянам-нерезидентам та переміщуються транзитом через митну територію України;

5) товари, що належать громадянам-резидентам та переміщуються транзитом у транзитних зонах міжнародних летовищ;

6) транспортні засоби в кількості однієї одиниці по кожній товарній позиції та товари, що ввозяться (пересилаються) громадянами і входять до складу спадщини, відкритої за межами України на користь резидента, у разі підтвердження її складу органами, що вчиняють нотаріяльні дії у країні її відкриття. Зазначене підтвердження підлягає леґалізації у консульських установах України, що діють у відповідних країнах;

7) товари, що ввозяться (пересилаються) громадянами-резидентами у вигляді нагород, отриманих за участь у спортивних та інших змаганнях (конкурсах, фестивалях тощо), у межах, визначених відповідними документами, у разі підтвердження факту отримання таких нагород нотаріяльними органами відповідної країни. Зазначені документи, що підтверджують факт отримання таких нагород, підлягають леґалізації у консульських установах України, що діють у відповідних країнах;

8) особисті речі, що ввозяться (пересилаються) у разі переселення громадян на постійне місце проживання в Україну, в тому числі і механічні транспортні засоби (крім транспортних засобів за кодами 87.01, 87.02, 87.03, 87.04, 87.05 Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльности), в кількості однієї одиниці таких транспортних засобів по кожній товарній позиції на повнолітнього громадянина.

Цей перелік є неповним, тому радимо усім зацікавленим громадянам звернутися до повного тексту Закону до веб-сторінки Верховної Ради України www.rada.gov.ua.

Чи застосовуються в Україні зняття відбитків пальців?

Порядок в'їзду і виїзду з України чужоземців та осіб без громадянства визначається „Правилами в'їзду чужоземців та осіб без громадянства в Україну, їх виїзду і транзитного проїзду через її територію“. Зняття відбитків пальців цими правилами не встановлено.

Археологія нищення українського кіна

Коли в 1917 році більшовики повалили Тимчасовий уряд Росії, перекресливши надії на демократизацію „тюрми народів“, і повернули країну до ще більшого, тотальнішого насильства, їхній вождь Ленін, великий мастак зі задурманення народних мас, висловив таку настанову: „З усіх мистецтв для нас найважливішим є кіно“. І від того часу кіномистецтво в СССР служило надійним засобом виховання „нової людини“ – засобом позбавлення її духовних традицій, релігійности, а також засобом асиміляції і русифікації поневолених Росією народів. Головним центром кіновиробництва була Москва, постійно забираючи талановитих режисерів та акторів з національних околиць імперії. В так званих „совєтських республіках“ дозволялося створювати фільми художньо кволі, безбарвні, примітивні – щоб на цьому тлі кінодосягнення „старшого брата“ здавалися безконкуренційними. Чесних, національно свідомих кіномистців, особливо в Україні, жорстоко перслідували, а водночас партія лицемірно запевнювала, нібито дбає про розвиток української культури. Про це „дбання“ добре колись написав Іван Дзюба: „Росте сад, коло цього саду ходять люди, поливають його, доглядають. А сад сохне і сохне, плодів не дає. Сторонні дивуються: мабуть, такий нікчемний сад, невдячний! А ніхто не бачить, що десь під землею потужно працює найсучасніша землерийна техніка, яка вправно підриває коріння...“.

На жаль, ситуація в українському кіно за 14 років державної незалежности України майже не змінилася. В аналітичній записці Кабінету міністрів України – „Національна кінематографія: стан, проблеми і шляхи їхнього рішення“, підготовленій до спеціяльних парляментських слухань, які відбулися 23 лютого, стверджено, що у порівнянні з 1990 роком виробництво фільмів в Україні зменшилося в 10 разів. Однак проблема полягає не у кількості і не тільки в тому, що покищо держава не годна належним чином фінансово підтримати цю галузь – вона полягає все в тій же злісній тенденції гальмувати розвиток саме українського кіномистецта. Що це таки тенденція, а не випадковий збіг обставин, переконують нижче подані уривки зі звернень відомого кінорежисера Юрія Іллєнка до парляментської Комісії з питань культури і духовности та до Президента України В. Ющенка. Автор, за його словами, подає „археологію нищення українського кіна“, а себе називає „експонатом-свідком і головним учасником – хоча б через те, що брав участь у всіх головних проєктах національного кінематографу, у всіх його злетах, у всіх його катастрофах, у всіх його революціях протягом половини століття...“.

...Якщо так буде зрозуміліше – я „чорна скринька“ національного кінематографу, що розбився об стіни Верховної Ради, яка не хотіла його бачити впритул протягом всього її, Верховної Ради, існування.

Блискучий текст інавгураційної промови Президента на Майдані насправді було написано національним кінематографом України вже давно, текст писався його кров'ю, його ідеями, писався ціною життя кращих його талантів.

Тому мета моя, мета „чорної скриньки“ національного кінематографа, повністю збігається зі словами Президента, які він поставив як мету перед всіма нами.

Щоб національний кінематограф запрацював на свою Батьківщину на повну потужність.

Чи можна таке собі уявити? Можна. Можна і треба зробити.

Існує чітка і професійно арґументована програма, яка охоплює широкий спектр проблем, виведення національного кінематографу в стан, коли національний (підкреслюю – національний) кінематограф почне приносити прибутки на порядок вищі ніж, скажімо, Криворіжсталь.

І головне, почне створювати і створить недеформований окупантами інформаційний простір України, як головне національне надбання української культури, як її стратегічний ресурс.

Від Президента ми вимагаємо лише одного, щоб на тій програмі він поставив свій підпис і додав лише одне слово: „Так!“

* Фальсифікація українського кіна почалась в той день, коли через прохідну на кіностудію імені Олександра Довженка не пропустили Олександра Петровича Довженка. Традиція триває – вчора через прохідну кіностудії Довженка не пропустили кінорежисера Леся Санина (номінований на „Оскара“ його фільм „Мамай“) і вилучено в нього перепустку.

На п'ятдесятому році праці на студії не пропущено на студію оператора і режисера Вадима Іллєнка, в доробку якого – „За двома зайцями“, „Олекса Довбуш“, „Вечір на Іана Купала“, „Останній бункер“ і ще тридцять славних фільмів. Позавчора на кабінеті ч. 300 було вивішено табличку з прізвищем: „Ільєнко Юрій Герасимович“, з граматичною помилкою – пом'якшувальний знак натомість другої літери „л“.

Перепустки на студію в Ю.Г.Іллєнка взагалі не існує. (Останній фільм, що знято на кіностудії - „Молитва за гетьмана Мазепу“, показаний на берлінському кінофестивалі-2002 в головній програмі в номінації „Поза конкуренцією“ в одній компанії з п'ятьма кінобогами сучасности – Роном Говардом, Робертом Альтманом, Вімом Вендерсом, Іштваном Сабо та Зангом Юмоу, залишив на рахунках кіностудії близько трьох з половиною мільйонів гривень).

* Погромна стаття в московському журналі „Искусство кино“ радника міністра культури СССР Мікі Блеймана „Архаїсти і новатори“ – відкриває сезон полювання на український націоналізм в кіно – у форматі вироку, що не підлягає оскарженню. Стаття викликана фільмом Сергія Параджанова „Тіні забутих предків“.

* Постанова ЦК про заборону готового фільму „Криниця для спраглих“ сценарій І. Драча, режисер Ю.Іллєнко, та незакінченого фільму „Звірте свої годинники“ – сценарій Ліни Костенко, режисер В Іллєшенко.

* Заборона проєкту учня Довженка Ролана Сергієнка про Лесю Українку, що вже почав знімати.

* Іван Дзюба, Василь Стус, В'ячеслав Чорновіл перетворюють прем'єру фільму „Тіні забутих предків“ на перший публічний вибух громадянської непокори, проти поновлення

(Продовження на стор. 19)

Вперше після 350 років...

Перебуваючи 19 березня в Києві, президент Росії В. Путін своїми діями ще раз підтвердив свою спільність з попереднім проводом України і настороженість щодо нової влади сусідньої держави. Він скептично поставився до європейської інтеграції України. „Україна рухається в тому ж напрямі, що й Росія“, – сказав В. Путін, намагаючись переконати українців у тому, що їхня участь в Єдиному економічному просторі, такому любому Росії як можливість знову об'єднати колишні радянські республіки, не перешкодить їхньому зближенню з ЕС.

І все ж виразно відчувалося, що В. Путін у найважливіші моменти переговорів не знав, на яку ногу ступити. Вперше в довгій історії московський володар відчував, що опинився вже не на своїй території. Вперше це було випробування саме для нього, а не для двох чільних українських політиків, які під час цих переговорів почували себе такими сильними, впевненими, що дозволяли собі легку гру з гостем з Москви – гру, від якої отримали легку насолоду українці світу.

На жаль, сам В. Путін діяв дещо по-старому. Склалося враження, що В. Путін намагався поспілкуватися з В. Ющенком, поки той не зустрівся з Дж. Бушем, щоб вивідати, з ким саме йому потрібно владнувати справи — з В. Ющенком чи, можливо, з прем'єр-міністром Ю. Тимошенко. Він зробив кілька заяв, які ні до чого не зобов'язують. Водночас нерозв'язаними залишаються проблеми морського кордону, вільної торгівлі, нафтових й газових питань, літакобудування та ін. Зокрема, що насправді означала провокація навколо острова Коса Тузла, яким буде перебування на українській території баз і частин Чорноморської фльоти, чому були проблеми функціонування консорціюму, який мав випускати транспортний літак на базі Ан-70? Питань вистачає.

Коментуючи свою візиту до Києва, В. Путін заявив журналістам, що зустрів „розуміння необхідности розвитку російсько-українських взаємин з того рівня, на який ми його підняли останніми роками“. А що ж то за рівень?

Чи до такого рівня належать події під час українських виборів? Про них В. Путін і не згадував. Французька газета „Ліберасйон“ зазначає, що В. Путін під час візити „чудово зображав невинність, хоча був особисто причетний до останньої президентської виборчої кампанії в Україні та діяв на користь проросійського кандидата, а Москву підозрювали в отруєнні, яке спотворило обличчя В. Ющенка“. Але В. Ющенко гостинно приймав гостя, котрий ще недавно зухвало і односторонньо підтримав махінатора В. Януковича, а тепер поспішає применшити політичні збитки.

Німецька „Тагес Альгемайне Цайтунг“, аналізуючи візиту В. Путіна до Києва, пише: „Попри всі дипломатичні вислови та примирливі жести, візита російського президента В. Путіна до Києва показала одне: часи московського диктату, який тривав і під час правління Л. Кучми, остаточно пішли в минуле“.

Колишній розвідник КГБ В. Путін в ролі президента діє за звичними стандартами: іронічна посмішка, погляд в бік, кілька малозначних заяв, а насправді – дипломатична розвідка, глибоко приховане прагнення досягнути втраченого після виборів впливу в Україні, без якої Росії важко буде утримати і так злиденний рівень життя своїх громадян.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різні смерті

Останні дні здається, немов ціла американська спільнота включилася у приватне життя однієї родини, а ім'я „героя“ цієї історії, Тері Шайво, стоїть у заголовках усієї американської преси та численних новинок на телебаченні. Вчора у вечірніх годинах звичайного понеділкового дня, телебачення було переповнене новинами та коментарями на тему питання, чи можна від'єднати трубку, якою пожива ішла до організму Тері вже від 1990 року, коли її серце перестало битися з причини хвороби, як про це просив її чоловік, чи затримати, як бажають її батьки, що нею хочуть опікуватися.

Дискусії, широкі статті на цю тему та вкінці залучення до справи найвищого суду, а далі – й Президента держави викликали різні погляди, різну реакцію на цей звичайний людський припадок, який трапляється не один раз, але звичайно полагоджують його у вузькому колі родини.

Але тут історія Тері Шайво і питання, чи можна відібрати добровільно трубку, якою вже кілька років відбувалося годування Террі, питання – чиє бажання важливіше – батьків чи чоловіка – стали темою номер один останніх днів в усіх дискусіях, поглядах різних більш чи менш важливих політичних осіб, з Президентом Джорджем Бушем у проводі.

Коли пишемо ці рядки, ще невідомо, чи „виграють“ справу батьки Тері, які бажають продовжати її штучне відживлювання, а з тим і це штучне життя – чи чоловік Тері, який запевняє, що її бажанням завжди було – у випадку безвихідної хвороби – перервати можливість її продовження. От так одне людське життя викликало широкий розголос, широкі дискусії, широкі можливості різного рішення.

Одне людське життя...

Дивним припадком і збігом обставин саме в ту ніч, будучи цілком під враженням постійних новин та різних думок на тему того, як має закінчитися боротьба за оце таке слабоньке і немічне життя однієї людини, я, шукаючи у своїй кімнаті-архіві за світлинами, що їх присипав порох забуття та давнини, а тепер треба було їх віднайти, натрапила в одному із закутків на маленький листочок на пожовклому зі старости папері, якого зміст вказує, що він писаний з тюрми чи заслання до когось, мені незнайомого. Але писаний він близькою колись мені людиною, про яку ми втратили інформації ще у 1941 році та вже ніколи ні слова не отримали донині. Лист на малій карточці, яку можна було сховати, із проханням прислати, як можна, голку, нитки, декілька аркушиків паперу, олівця, значків на листи, онуч та інших найконечніших для життя предметів. З цими проханнями вписані також прохання про вістки, про родину, за яку в'язень „страшенно неспокійний“. Коли і як закінчилося життя цієї української людини, що була мені такою близькою – невідомо. Невідомим є також час і місце смерти тисячів наших близьких, що потрапили як цей, у совєтську тюрму на початку Другої світової війни.

Лист з заполярного табору (1940 р.)

Цей маленький пожовклий листочок пригадав яскраво не тільки автора цього листа, але десятки і сотні наших земляків, що загинули так, як він, десь у якійсь тюрмі чи у якомусь таборі Сибіру...

Яка разюча різниця історичних умов і обставин! Тут – все суспільство збуджене питанням життя і смерти Тері Шайво, там – гинули мільйони невинних людей, а світ не спромігся на активний протест.

О–КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (доп. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (доп. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (доп. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Різні думки про статтю Юлії Тимошенко

Вже багато було сказано „за" і „проти" відносно статті Ю. Тимошенко „Україна і Росія. Росія не програла". Кожен має своє світобачення і кожен вважає, що має рацію. Але я свою увагу хочу зосередити на дописі М. Гереця „Стаття Ю. Тимошенко – це був тактичний хід". Отже, про який „тактичний хід" йдеться і якою ціною? Думаю, що в житті суспільства є цінності, межу котрим переступати не можна. Сам дописувач говорить, що стаття не мала ніякого значення, бо „ні Москва, ні В. Ющенко, ні Ю. Тимошенко не вірять тому, що в цій статті написано". Тож, в такому разі, на кого стаття розрахована і чи був взагалі сенс щось подібне заявляти? То залишається припускати, що стаття хіба розрахована на громадську думку, що викликало діяметрально-протилежні погляди в час її обговорення.

Не знаю, чому М. Герець вважає, що особи, котрі критично поставилися до змісту статті, „поспішили вилити болото на голову нового прем'єра". По-перше, ніхто не збирався виливати чи не виливати „болото", а висловити своє ставлення до тактичних ходів прем'єра і, очевидно, ніхто не ставив собі за мету її ображати, а просто перестерегти від необдуманих не тільки дій, а й думок.

Чомусь автор статті недоречно, на мій погляд, проводить аналогію з традицією Запорізької Січі в часі обрання кошового і пише: „Ми продовжуємо дотримуватися козацького звичаю, згідно з яким на голову новообраного кошового присутні козаки лили болото". Припускаю, що М. Герець має на увазі ритуал посипання голови обраного кошового землею (не болотом), але чомусь він не задумується над сенсом того дійства, а скоріш вважає його якимсь непристойним звичаєм. А робилось це з метою не приниження його особистости як кошового, а для нагадування, що основним його обов'язком є любити і захищати Рідну землю і нарід, котрий на цій землі живе: тобто Україну і український нарід.

Зрештою, ми уже навчені на замовчуванні вчинків Президента Л. Кучми. Згадаємо, яку критику викликало негативне ставлення до його дій особисто і дій ним же створеного уряду, а ще більше дій дублера уряду – Адміністрації Президента. Були ж то люди, котрі вважали президентську посаду ледве не „священною коровою" і не допускали критики „його величности", бо, мовляв, це принижує авторитет України як держави. Ось і домовчались, і дочекалися повного пограбування всіх надбань українського народу, зниження достатньо потужної економіки, зниження культурних і духовних надбань.

Можна припустити, що сам Л. Кучма, очевидно, не вважає свої вчинки аморальними. І він це довів протягом 10-річного свого владарювання на посаді Президента і, якщо сам не встиг, то за допомогою свого ставленика В. Януковича хотів доконати факту віддання України під „покров" Росії, а тим самим знищенням України як самостійної держави.Тож мені видиться, що думка діяспори повинна бути більш конкретно виражено, більш дієво, адже ж не секрет, що „з сторони краще видно".

До того ж, діяспора, і особливо – американська, внесла поважну лепту в процес демократичного відродження України, в процес перемоги „помаранчевої революції" і обрання президентом В. Ющенка і тим самим завоювала право голосу в процесі побудови справді демократичної Української держави.

Д-р Ярослав Геврич,
Перкасі, Па

* * *

Повертаюся до статті „Ю. Тимошенко: сіль на українські рани" („Свобода", ч. 6). Талановита, вродлива й багата Юлія Тимошенко могла співпрацювати з будь-якою владою. Юля могла перейти в компанію В. Януковича і стати „червоною", а значить, проросійською. Однак, Юля приєдналась до кандидата в президенти від народу і стала „помаранчевою". Такою вона увійде в історію України, якими б не були коментарі з боку діяспори.

Юля першою скликала народ на Майдан, була найголовнішим провідником „помаранчевої ґеволюції". Юля підбадьорювала, надихала і тримала Майдан в повній бойовій готовності... І перемогла.

Чи забули ми так скоро про це, очерствівши на американських „чипсах"? Чи забули ми про це, що лиш переступивши високий поріг Кабінету міністрів, вона заявила: „Прошу говорити до мене лише українською". Хіба ж це є свідченням „шовінізму"? І чого ми так дуже злякались? Ніби видрукуване в російській пресі – це поштовх в обійми старшого брата? Чейже Юля за інтеґрацію в Европу, а вже чи разом з Росією чи ні, – то це незалежно від сказаного нею, що разом. До речі, не думаю, що Польща і прибалтійські країни почувались в „комплексі меншовартости" чи „хохлацтва", тому що були прийняті до НАТО разом. Не думаю також, що Юля хоч на мить забула про ті тяжкі українські рани, плюс отруєння В. Ющенка, і хто саме є той, що „тихо і смиренно гострить ніж на брата".

Одначе, демократія, завойована „помаранчевою революцією" – не клич до сокири, а до розв'язання міжнародних проблем мирним шляхом. Якщо ми так дуже любимо Україну і її Президента Віктора Ющенка, то повинні поважати його вибір. Після інавґурації Президент України звернувся до Верховної Ради зі словами: „Я прошу проголосувати за Юлю. Юлі я довіряю. Юля самовіддано працювала на мою перемогу". І по залі пронеслось одноголосне і радісне: „Ю-ля! Ю-ля! Ю-ля!".

Чи не зарано ще нам новообраного прем'єр-міністра Юлію Тимошенко так жорстоко ганити?

Ярослава К. Сороківська,
Парсипані, Н. Дж.

На Хрещатику були танки...

В моєму останньому дописі до „Свободи" (25 лютого 2005 р.) сталася друкарська (або, можливо, також і авторська) помилка, коли то було написано, що на Хрещатику з'явилося „кілька німецьких **вояків**", де мало бути написано „кілька німецьких **танків**".

Така помилка докорінно змінює зміст, як також і сенс статті, бо неможливо окупувати мільйонне місто „кількома вояками". Моє до редакції пильне прохання виправити помилку якнайшвидше.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мін.

Великдень воєнних років

Пригадую 1944 рік в рідному селі Олесині, в Козівському районі. Фронт задержався над рікою Стрипою, в селі забрали людей копати окопи. Наблизився великодній тиждень. Люди були сумні, переживали, що принесе їм завтрашний день. Чоловіків масово забирали до Німеччини. У великодню суботу жінки дещо приготували і принесли до церкви. Для мене цей Великдень був останній з моєю родиною, бо фронт наближався і нависла більшовицька загроза.

На третій день свят прийшов до нас тіточний брат Осип Дяків-Горновий. Ми дуже втішилися, бо давно бачилися. Він перебував в УПА. У 1941 році він був арештований у Львові, сидів в Тернопільській і Бердичівській тюрмах, чудом залишився живим в тюрмі, яку підпалили, а хто втікав – стріляли. На нього впав забитий в'язень, енкаведист копнув його ногою і подумав, що і він також неживий, бо весь в крові. Коли брат відходив, ми вийшли за село. Поля коливались житом, пшеницею. Позацвітали жовті кульбаби. Брат каже: „Дивись, яка чудова природа – все пробуджується з зимового сну, хоче жити, а люди людям жити не дають". Ці його слова залишилися в моїй пам'яті досьогодні.

Кожної весни, в час Великодня, думки летять в родинне село Олесин, де була остання зустріч з Осипом Дяковим-Горновим, який загинув геройською смертю 28 листопада 1950 року в лісі біля села Велике Поле на Львівщині. В його пам'ять на шкільному подвір'ї в Олесино стоїть пам'ятник, до нього діти кладуть квіти, в річниці його народження і смерти.

Соня Кусень,
Філядельфія

Чия земля в Україні?

Недавно я побував в Україні, де довідався від моїх племінників, що їм наділено 6 гектарів землі з колгоспу, але вони не знають, де є та земля. Оскільки вони на землі не господарюють, то дістають за неї плату соломою для їхньої корови. А колишній голова колгоспу є власником усієї землі. Колективне господарство він перетворив на кооперативу, продає збіжжя і кладе гроші у свою кишеню.

Ніколи не буде демократії в Україні, якщо селянин не дістане право на свою землю, яку він годен буде продавати і купувати, як хоче. Де колись були польські і російські дідичі, тепер є панами колишні партійці-комуністи.

Якщо Україна хоче бути цивілізованою державою у Европі, то мусить зробити порядок на селі.

Юрій Кравчук,
Вілмінґтовн, Делавер

Трагедія Горобіївського лісу

У 1939 році біля мого села Плесківці зібралось в лісі багато людей з нашого села і з Чернихова. Були там мої односельчани – Тунючко Ілько, Іван Ярема, Андрій Сосоновський, Іван Гнатів, Гаврило Чайка, Михайло Трач, Микола Шеліхевич, а кількох я забув. Вони мали визволити з тюрми товаришів, котрі були засуджені більшовиками на розстріл. Хтось доніс до Тернополя. Тоді два танки стали на добрі позиції і обстріляли цей ліс. Усі там загинули. Тепер є висока могила коло того лісу.

Володимир Волянський,
Філядельфія

Українська термінологія – важлива площина праці

Варто додати до інформативної статті Ростислава Хом'яка про досягнення Донбасу („Свобода", ч. 5) ще й згадку про немалозначну інституцію науково-видавничого характеру – український культурологічний центр у Донецьку, очолений невтомним діячем мовної культури д-ром Володимиром Білецьким.

Нещодавно саме він був автором скромної розміром статті до „Свободи" – „На порядку денному – програма „Східня Україна" („Свобода", 24 грудня 2004 р.). Чому б і нам в діяспорі не приєднатися до подвижницької праці в ділянці фахової української термінології? На Донбасі совєтське напрямлення вищости російської мови і культури довело до найнижчого ступеня національної свідомости, де у понятті донецького обивателя українська мова є „вторинною", а „первинною" є російська.

Отож подвижницька праця донецьких інтелектуалів проявилося не лише у технологічному винахідництві, але й у мозольній лінґвістичній праці над гірничою термінологією, успіхи якої наявні у видаванні термінологічних словників та інших науково-популярних праць, які там є і будуть на вагу золота. Варто нам звернути увагу на працю даного Культурологічного центру.

Нехай ця заувага буде закликом до тих, які болють долею української мови в Україні.

Н. Пазуняк,
Філядельфія

Вшанували Тараса Шевченка по цілому світі

БАТУМІ, Грузія

9 березня в Батумі біля підніжжя пам'ятника Т. Шевченкові зібралися представники органів центральної влади та Аджарської автономії, творчих спілок, широкої громадськости Грузії, українська діяспора Аджарії. Відкриваючи урочистості, Посол України в Грузії Микола Спис відзначив, що Шевченкове „Борітеся – поборете, Бог вам помагає!" стало спільним гаслом демократичних сил двох держав. У Батумі було відкрито фотовиставку „Шевченко – художник, мислитель", відбувся святковий концерт за участю солістів Тбіліської опери, ансамблю „Батумі", дитячих художніх колективів.

БУКАРЕШТ, Румунія

9 березня біля погруддя Т. Шевченка у букарештському парку зібрались представники Союзу українців Румунії, члени культурних об'єднань українців, представники державних установ та громадських організацій і співробітники Посольства України в Румунії. Посол України в Румунії Теофіл Бауер підкреслив, що нинішньому поколінню українців випала прекрасна нагода втілювати в життя мрії та заповіти Великого Кобзаря, який закликав український народ до свободи, процвітання, незалежности та національного самоутвердження. Цього ж дня у Посольстві України відбулися літературно-поетичні читання творів Т. Шевченка, а також традиційна зустріч з українською меншиною. З доповіддю „Шевченкове слово в Румунії" виступив завідувач українським відділенням філологічного факультету Букарештського університету, проф. Іван Ребошапка. Присутнім було показано документальний фільм „Дорогами українців Румунії", який нещодавно демонструвався на українському телебаченні.

ГАВАНА, Куба

9 березня в Гавані відбулося урочисте покладення квітів до пам'ятника Великого Кобзаря та віче за участю працівників Посольства, представників лікувально-оздоровчого центру „Тарара", кубинської громадськости. Посол України на Кубі Віктор Пащук зазначив, що покладення квітів до пам'ятника Т. Шевченка з участю представників державних, науково-освітніх і громадських кіл Куби, Кубинського інституту дружби народів, перших кубинських випускників вищих шкіл України, представників української громади, а також численних українських делегацій стало доброю традицією. Вшанування Т. Шевченка на Кубі є проявом дружніх взаємин між українським та кубинським народами.

АТЕНИ, Греція

9 березня в Посольстві України в Греції була урочисто відзначена 191-ша річниця з дня народження Т. Шевченка. Посол України Віктор Кальник привітав численних гостей та зазначив, що багата спадщина Великого Кобзаря, що залишається надзвичайно актуальною і сьогодні, як ніщо інше об'єднує широкий загал українців в Греції та яскраво представляє нашу державу на землі Древньої Елади. Відбувся святковий концерт учнів факультативної української школи ім. Т. Шевченка, дітей співробітників Посольства та хору української діяспори.

ПАРИЖ, Франція

9 березня наукові товариства Франції спільно з Посольством України в цій державі вшанували пам'ять Великого Кобзаря. Керівники українських асоціяцій Франції та співробітники Посольства України поклали квіти до пам'ятника Шевченкові на площі, що носить його ім'я, в центрі Парижу. В будинку культурного відділу посольства, під головуванням президента НТШ в Західній Европі, акад. Аркадія Жуковського пройшли традиційні Шевченкові читання. До чисельної авдиторії представників громадських, наукових, освітянських кіл Франції звернулися з промовою Посол України у Франції Юрій Сергеєв, голова Спілки французьких українознавців професор Мішель Кадо, член Спілки письменників України Олександер Кучерук. В Посольстві України відкрита фотовиставка, присвячена Великому Кобзареві.

РИГА, Латвія

Відбулось урочисте відкриття виставки книг творів Великого Кобзаря з зібрання Латвійської академічної бібліотеки. На урочистій церемонії були присутні представники державних органів, депутати парламенту Латвії, творчої інтелігенції, керівники і члени української культурно-просвітницьких товариств, посли та дипломати акредитованих в Ризі посольств чужоземних держав, а також дипломатичний склад Посольства України в Латвії. 12 березня в церкві св. Петра відбувся концерт української духовної музики Галицького камерного хору, а 13 березня цей хор „Soli Deo" виступив у Латвійському університеті з концертною програмою на вірші Т. Шевченка.

ВІЛЬНЮС, Литва

9 березня в рамках святкування Шевченківських днів у Вільнюсі відбулася урочиста церемонія покладення квітів до меморіяльних дошок Т. Шевченка на будівлі університету та на будинку, де жив великий поет. У церемонії взяли участь дипломати Посольства України в Литовській Республіці з сім'ями, представники української громади та литовської громадськости. Після церемонії покладання квітів у приміщенні української громади в Будинку національних меншин Вільнюса відбулися Шевченківські читання.

Посольство України в США

Вшанували Тараса Шевченка по цілому світі

НЮ-БРАНСВІК, Н. Дж.

В неділю, 13 березня 2005 р., 65-ий Відділ Союзу Українок відзначив Шевченківські роковини. Після Служби Божої парох о. Андрій Рабій відслужив Панахиду за упокій душі Пророка Тараса. Опісля в церковній залі відбулася святкова програма. Голова Відділу Наталія Головінська відкрила свято, привітала гостей та передала провід програми імпрезовій референтці Олі Городецькій.

Членки СУА та церковний хор заспівали „Заповіт", під керівництвом дириґентки Богданни Гнатів. О. Городецька деклямувала „Гимн помаранчевої революції" Дмитра Павличка. Наталія Ференц виголосила святочне слово. Млоденький декляматор Назар Бобиляк деклямував вірш „Тяжко, важко в світі жити". Членки церковного хору Богданна Гнатий, Віра Мельник та Мирося Штурмаш виконали пісні на слова Т. Шевченка „Тополя" та „Така її доля". Крім того, вони заспівали чудову пісню „Спи, Тарасе", з допомогою Богдана Ґавдановича. Хор співав пісні „Думи мої" та „Реве та стогне Дніпр широкий". Всі виконавці були новоприбулі з України. Всі вони важко працюють, в більшості не за своїми професіями, а все ж таки посвячують час для громади.

На закінчення О. Городецька подякувала виконавцям за їхні виступи, а присутнім – за участь та за цілорічну підтримку. Вона також передала щиру подяку в Україну такими словами: „Тепер є пора зложити належну подяку тим, котрі є далеко за океаном, в Україні. Подякувати тим батькам, дідусям і бабусям, що в такі жорстокі роки комуністичного панування могли виховати таких національно-свідомих дітей та внуків, котрі вщерть виповнили, київський Майдан Незалежности. Вони сповнили свій святий батьківський обов'язок, котрий увінчався „помаранчевою революцією" та обранням Президента В. Ющенка. Отже, всі ви, що спілкуєтеся з рідними в Україні, скажіть їм, що ми високо цінимо їхню посвяту та їхню відвагу. Не одні з них були покарані, а то й заслані на Сибір тільки за те, що вчили своїх дітей молитви, рідної мови та історії. Тож передайте їм наші щирі вітання та доземний уклін. Ми всі, зібрані тут на Шевченківських роковинах, бажаємо їм кріпкого здоров'ям витривалости, згоди, добробуту у „Новій державі" та многих і благих літ".

Залунало грімке „Многая літа" українському народові. Свято закінчено національним гимном. Опісля членки сестрицтва Покрова Божої Матері" запросили гостей на частування. Присутні ще довго дякували союзянкам, що не забувають Великого Кобзаря і кожного року вшановують його пам'ять.

О. Городецька

КЛІВЛЕНД, Огайо

Українська громада міста вшанувала пам'ять Тараса Шевченка урочистим концертом 6 березня в залі Українського православного собору св. Володимира в Пармі. Свято відкрив коротким вступним словом голова УЗО В. Ліщинецький, а ведучі програми Г. Пляка і Н. Кондуш перебрали провід.

Слово про Т. Шевченка виголосили Т. Боднар і Р. Коваль, учні 11-ої кляси школи ім. Т. Шевченка. Вони розповіли про життєвий шлях поета, підкреслюючи окремі епізоди уривками з його віршів. Музичну частину програми започаткувала Школа українознавства ім. Т. Шевченка Українського православного собору св. Володимира. Було виконано ряд пісень і деклямацій, зокрема „Заповіт" Т. Шевченка (дириґент Л. Сенів, музичний супровід д-ра Н. Махлай). Інсценізацію „Перебендя" виконали пластуни при звуках бандури і співі бандуриста О. Стахова (мистецький керівник Д. Кріслата, дикція – А. Завадівська). Учні Школи св. Йосафата (провідник Д. Крамарчук) виконали в'язанку „У Шевченківській світлиці". Дитячий хор при парафії Покрова Пресвятої Богородиці (мистецький керівник О. Чепак) виконав кілька деклямацій і пісень.

В другій частині вечора учні Школи українознавства товариства „Рідна Школа" прочитали уривки з віршів Т. Шевченка, а шкільний хор виконав ряд пісень (дириґент о. М. Венґрен, фортепіяно Д. Кріслата). Літературно-музичну композицію „Вінок Кобзареві" (художній і музичний керівник М. Помірча) виконала вокально-хорова студія ім. В. Івасюка, спонзорована Українською православною церквою св. Трійці (УПЦ КП). Юнацтво СУМ виконало три пісні (музичні керівники Л. Кобрин і М. Житовка). На закінчення школа українського танцю „Каштан" виконала гопак (мистецький керівник М. Комічак). Українським національним гимном закінчено свято.

Євген Бачинський

МОСКВА, Росія

На честь 191-ої річниці від дня народження генія українського народу українська громада Москви 9 березня поклала квіти до підніжжя монумента Великому Кобзареві. У церемонії взяли участь керівники Об'єднання українців Росії, члени реґіональної громадської організації „Українці Москви", Товариства української культури „Славутич", Організації українського національного руху, Товариства шанувальників української книги, Комітету громадян України. Квіти до пам'ятника Тарасові Шевченкові поклали також Посол України в Російській Федерації Микола Білоблоцький, українські дипломати, працівники Культурного центру України в Москві.

Олена Гончар

ЛЬВІВ

Два роки тому львів'яни встановили дружні взаємини з Санкт-Петербургом в Росії, коли брали участь у відкритті пам'ятника Т. Шевченкові, в спорудження якого внесли свою фінансову частку. У дні святкування річниці Т. Шевченка міська влада Львова запросила представницьку делеґацію з міста на Неві, що включала керівників мерії, підприємців, митців, науковців на святкування Дня міста, що відбудеться 8 травня. Передбачається спорудження пам'ятників і відкриття меморіяльних знаків, пов'язаних з іменами видатних діячів. Зокрема для української сторони це означає увічнити ім'я митрополита Андрея Шептицького, який свого часу проголосив екзархат УГКЦ у Росії. Він виступив у приміщенні Державної Думи, де тепер, на думку львів'ян, має бути встановлено меморіяльну таблицю.

Нінель Кісілевська

В пам'ять про перебування Т. Шевченка в Естонії

ТАЛЛІН, Естонія. – В день народження Т. Шевченка в Таллліні відбулась урочиста церемонія відкриття меморіяльного каменю на честь поета. Камінь та дуб, біля якого його встановлено, стануть символами видатного сина українського народу на землі Естонії.

Ідея встановлення пам'ятного каменю належить Послу України в Естонській Республіці Миколі Макаревичу. Саме завдяки його клопотанням гранітний меморіял був подарований естонським українцям фірмою „Камені України" та доставлений до Естонії. „Я пишаюсь тим, що на естонській землі буде стояти камінь та рости дуб як символи пам'яті про видатного сина українського народу", - сказав, відкриваючи церемонію, М. Макаревич. Відомо, що Т. Шевченко відвідував Естонію; сталося це у 1842 році під час подорожі поета з Петербурґу до Стокгольму. В пам'ять про цю подію та на відзначення 190-річчя Кобзаря минулого року Конґрес українців Естонії посадив дуба. Оскільки Т. Шевченко прибув до Ревеля – таку назву мала тоді столиця Естонії – морським шляхом, то і місце для Шевченківського куточка вибрано недалеко від порту і морських воріт Таллінa. Та й Центр української культури з Українською церквою знаходиться недалеко. Незважаючи на холодну та вітряну погоду, людей на церемонію відкриття зібралось чимало. Крім місцевих українців, серед присутніх були дипломати Посольства України в Естонській Республіці, представники парляменту та уряду Естонії, Таллінської міської управи, громадських організацій. Промовці вітали українську громаду з важливою подією, а представники Конґресу українців Естонії говорили про те, що здійснилась давня мрія естонських українців про Шевченківський куточок. Священик Української греко-католицької церкви здійснив освячення каменю.

В цей же день в Посольстві України відбулось прийняття та вечір, присвячений Т. Шевченкові. Продовжили шевченківські заходи вистави за мотивами Тарасових творів, які пройшли в Таллліні та Нарві. Показали їх артисти з Маріюполю Інна Охрімець та Андрій Макарченко, яких запросив Конґрес українців Естонії.

Конґрес українців Естонії

На закладенні пам'ятника в Таллліні, Естонія

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Рік праці товариства „Самопоміч" в Нью-Йорку

НЮ-ЙОРК. – 28 лютого відбулися чергові річні збори Об'єднання українців Америки, відділу Ню-Йорку. На збори прийшла численна громада тих, що постійно цікавляться працею об'єднання і використовують, як треба, його допомогу. Збори відкрила голова Наталія Дума, яка привітала зібраних, голову централі „Самопомочі" Б. Михайлова, а о. Маріо Дацишин з церкви св. Юра в Ню-Йорку відмовив молитву за успіх зібрання. До ведення зборами запрошено д-ра І. Сєранта, а до протоколювання – В. Корнагу.

Дарія Дроздовська зачитала протокол із попередніх зборів, а поодинокі члени управи доповнили його своїми звітами. З них учасники довідалися про успішну працю в минулому році, зокрема в канцелярії. Оксана Лопатинська, працівник канцелярії, поінформувала присутніх, що у звітовому часі працюючі в канцелярії мали 1845 звертань, у яких допомогли потребуючим, виконували й іншу потрібну працю.

Про різні способи допомоги потребуючим на терені Ню-Йорку, цікаві зустрічі говорила також Ірина Алессіо, яка на доказ успіхів запропонувала цікаве звідомлення про працю двох членів „Самопомочі" пера Міріям Ґонголі з сеньйорського міського центру.

Н. Дума підкреслила у своєму звіті важливість допомоги у веденні Школи українознавства, яка вже довгими роками відбувається по суботах під проводом директорки О. Кекіш та ряду учителів. Обговорення діяльности товариства на зборах виявило можливі та потрібні ділянки допомоги членам громади, особливо немічним, що перебувають у лікарнях, старечих домах чи у себе вдома. Саме ця праця членів „Самопомочі" є незвичайно корисною та потрібною. Тут особливо багато вклали праці та серця І. Д. Алессіо і О. Лопатинська, разом з іншими активними членами управи. Немає чого дивуватися, що після таких позитивних звітів присутні обрали на пропозицію голови Номінаційної комісії Стефанії Косович той самий склад управи об'єднання, що й минулого року. До управи товариства увійшли Н. Дума – голова, члени – Н. Савчук, Д. Дроздовська, А. Рак, І. Д. Алессіо, О. Лопатинська, С. Секрета, М. Шепарович, П. Світник та А. Гірняк. Контрольну комісію очолила С. Косович.

Численні учасники зборів провели опісля час на розмовах при перекусці, що є також традиційною частиною усіх зібрань.

Мало маємо таких організацій як об'єднання „Самопоміч", що так успішно та сердечно дбає про добре самопочуття старших українських громадян, а рівночасно опікується суботньою школою, котра дає нове поповнення для української громади.

О. Кузьмович

Члени управи Об'єднання українців Америки „Самопоміч"

Вперше в Атланті

АТЛАНТА, Дж. – 15 січня 2005 року відділ УККА Атланти, штату Джорджія, організував „Різдвяну Маланку", котра проходила в одному з готелів міста „Sheraton Midtown Atlanta Hotel".

Атлантська „Маланка" святкувалася вперше в цьому місті і була своєрідною. Вона організовувалася з декількох міркувань: як вінець Різдвяних свят, як перемога демократії в Україні та задля згуртування громади. Відповідно була й запланована програма.

Звучали колядки, щедрівки, віншування. Демонструвалися відеоперегляди про „помаранчеву революцію" з Майдану Києва та про те, як проходило голосування у день виборів Президента України у Вашінґтоні. А потім, під чудовий супровід запрошеної з Чикаґо оркестри „Карпатські зорі", були танці.

Панувала надзвичайно тепла та родинна атмосфера. Так почувалися всі без винятку, і розходитися, звичайно, не було бажання. Та це послужило лише гарним початком і поштовхом, щоб зустрічатися частіше.

Громада Атланти очікує чергового Шевченківського свята на релігійну тематику: „Не вняли слову! Розп'яли!". А згодом організовує Запусти перед Великоднім постом. Приєднуйтесь! З нами весело!

Галина Середюк

120-ліття українського жіночого руху

(Напередодні святкувань)

Початки українського жіночого руху сягають XIX століття, коли в місті Станиславові (тепер Івано-Франківськ) 8 грудня 1884 року засновано першу самостійну жіночу організацію „Товариство руських женщин". Ініціятором цієї ідеї була письменниця Наталія Кобринська, при співпраці Ольги Кобилянської, Уляни Кравченко, Олени Пчілки, Ганни Барвінок. Н. Кобринська першою заговорила про нерівні права української жінки, яка не мала доступу до участи в політичному і громадському житті і уважалася другорядним членом суспільства. Несправедливість і пониження змусили українську жінку домагатися рівних прав з чоловіками.

Подібна ситуація існувала тоді й в інших країнах західнього світу (США, Франція, Англія), де жінки почали боротися за свої права, але щойно у 1918 році домоглися повної рівноправности. В Україні жіночий рух почався під впливом західньоевропейського руху, він, однак, відрізнявся тим, що мав характер глибоко національний.

Діяльність нових жіночих організацій, які почали засновуватись, швидко позначилася в культурних, видавничих та господарських ділянках. Внесено петицію до віденського парляменту, у висліді чого жінки отримали право доступу на вищі студії. Після Першої світової війни умови і праця жіночих організацій змінилися. Під ворожою окупацією, в часах суворої заборони, нелегко було пробивати шлях для організаційної діяльности в користь свого народу.

Все ж жіночий рух йшов вперед – зникли змагання за політичні права, а почалася боротьба з окупантом. „Жіноча Громада", переіменована на „Союз Українок", як також інші жіночі організації, посилила свою працю. Визначними провідницями жіночого руху в Галичині були: М. Білецька, О. Січинська, С. Олеськів, К. Малицька та пізніше: О. Кисілевська, І. Павликовська, О. Басараб, М. Рудницька, О. Шепарович, М. Донцова, М. Біляк, Г. Шухевич. В будові молодої української держави брали участь: Софія Русова, Людмила Старицька-Черняхівська, Зінаїда Мирна, Валерія О'Конор-Вілінська.

У 1934 році відбувся у Станиславові перший Жіночий конґрес під проводом голови Крайового Союзу Українок Мілени Рудницької, при масовій участі жінок (близько 10,000). Про вірність традиціям жіночого руху свідчила заява конґресу: ...„Збори взивають українське жіноцтво протиставитись в часах народного лихоліття і важкої господарської скрути, зневіри, байдужости й апатії, які огортають наше громадянство, та скріпити відпорність національного організму здоровим оптимізмом, вірою у власні сили й жвавою працею на всіх ділянках громадського життя".

Після створення в 1919 році Української Жіночої Національної Ради українські провідниці почали виступати на міжнародних форумах, наприклад, на конґресах Міжнародної Жіночої Ради в Осло і Міжнародного Жіночого Союзу в Женеві, в 1921 році – на конґресі Міжнародної Ліґи Миру і Свободи та ін. Однією з найвидатніших репрезентанток українського жіночого руху була М. Рудницька, посол до польського сейму, яка захищала в Лізі Націй українські петиції, зокрема в справі пацифікації і Великого голоду в совєтській Україні.

Друга світова війна поклала край жіночим організаціям в Україні. Українки, які опинилися на еміґрації в різних країнах, засновували свої жіночі організації. Ціллю їх діяльности була допомога Україні у її змаганні до самостійности, пропаґанда і поширювання правди про Україну в чужомовних колах, оборона переслідуваних і ув'язнених жінок України, допомога скитальцям.

В листопаді 1948 року у Філядельфії, США, Союз Українок Америки скликав перший Світовий Конґрес Українського Жіноцтва, на якому представниці жіночих організацій діяспори створили Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій – СФУЖО. Першою головою СФУЖО обрано сенаторку Олену Кисілевську, а відтак, протягом 57 років, СФУЖО очолювали: Олена Залізняк, Олена Лотоцька, Стефанія Савчук, інж. Лідія Бурачинська, д-р Марія Квітковська, Оксана Соколик, і теперішня голова Марія Шкамбара.

Після розпаду Совєтського Союзу і відновлення незалежности України СФУЖО продовжує працю в діяспорі. В Україні, після довготривалої перерви, жіночий рух також відновив свою діяльність. Ми будемо тепер разом допомагати новій Україні у її рості і розквіті.

Відзначення 120-літнього ювілею Українського Жіночого Руху є не тільки нашим обов'язком, але виявом пошани й вдячности нашим сестрам, які 120 років тому дали доказ своєї живучости і патріотизму, домагаючись прав жінки-громадянки своєї нації.

Щоб відзначити цю важливу подію, екзекутива СФУЖО влаштовує конференцію 1 і 2 квітня в залі Канадсько-Української мистецької фундації у Торонто. В неділю, 3 квітня, відбудеться святковий бенкет в приміщенні УНО при 145 Еванс Аве. Запрошуємо до участи все українське громадянство!

І. Кушпета

Роки не владні над героїзмом

НЮ-ЙОРК. – Гарною традицією є щорічне проведення в лютому Дня героїнь, спільно двома жіночими організаціями: Об'єднанням жінок ОЧСУ і Округи Ню-Йорку Союзу Українок Америки, на яке 20 лютого численно зібралась публіка в приміщенні Державницького фронту. У вступному слові Мирося Дякун, заступниця голови нюйоркського відділу ОЖОЧСУ ім. Уляни Целевич, відзначила, що сьогодні слід схилити голови перед пам'яттю українських жінок-героїнь, які поклали свої життя на вівтар свободи. Хвилиною мовчання вшанували присутні їх світлу пам'ять.

Надія Савчук, голова Окружної управи СУА Ню-Йорку, запросила до слова Ірену Чабан, головного редактора журналу „Наше життя". У своїй доповіді І. Чабан висвітлила життєвий шлях та творчу спадщину Катерини Грушевської – талановитого вченого, фольклориста, етнографа, культуролога, соціолога.

Катерина Грушевська народилась 21 червня 1900 року у Львові, в родині Грушевських – Михайла і Марії. В 1917–1919 роках Катерина вчилася в Київському університеті, а в 1919–1920 роках – в Женевському університеті, працювала в наукових інститутах та бібліотеках Праги, Женеви, Відня, Парижу, Берліна, Одеси. Та основна її діяльність розгорнулась в установах історико-філологічного відділення Академії Наук України. 24-літня жінка була секретарем українського соціологічного інституту, дійсним членом НТШ у Львові, вченим секретарем Культурної історичної комісії та комісії історичної пісенности науково-дослідної катедри історії України АН, керівником кабінету примітивної культури АН, редактором журналу „Первісне громадянство та його пережитки на Україні". Так багато посад займала ця талановита жінка.

Високий науковий хист і визнання Катерини Грушевської були стрімкими, але дуже короткочасними. 10 липня 1938 року Катерина Грушевська була заарештована і звинувачена в контрреволюційній антирадянській націоналістичній діяльності. У Магадані, в умовах вічної мерзлоти, страждала хвороблива дівчина. Не дочекалася Катрусі її мама, яка померла у 1948 році, але пережила свою донечку, яка померла 30 березня 1943 року.

Доповідачка представила присутнім ще одну постать – Ладі Могилянської. Вона народилася 6 листопада 1899 році в Чернігові, в старовинній дворянській родині Могилянських. Писати вірші Ладя почала ще в гімназії, де навчалася разом зі своїм братом Дмитром та сестрою Ольгою. Повною несподіванкою був перший арешт поетеси в 1929 році, коли вона працювала в Чернігівському губернському відділі освіти. Офіційне звинувачення звучало: „За належність до контрреволюційної організації дворянства, що діяла в 1928 році на Чернігівщині".

Ладю засудили на 10 років ув'язнення і вивезли до концтабору на будівництві Біломорського каналу. Опісля перебувала на будівництві каналу Москва-Волга, брела далі тернистою дорогою свого життя, але не залишала літературної творчости. Поетеса живим словом зверталась до людей. За це її вислали разом з чоловіком на Соловки. 6 червня 1937 року пішла на страту аристократка з Чернігівщини, світлий промінь романтичної поезії України Ладя Могилянська. Лише через 20 років вона була реабілітована „за відсутністю складу злочину".

Організатори та учасники святкової програми.

Відтак Надія Савчук представила виконавців мистецької частини програми – ансамбль „Українська родина" та його керівника Оксану Лиховид. Гасло концерту було „Вшануймо жінок-героїнь від імені всіх поколінь". Наймолодша учасниця ансамблю Христинка Махно заграла на скрипці кілька музичних творів. Гостя з України, солістка фолкльорного ансамблю „Дивоцвіт" з Києва Клавдія Канінська чудово виконувала сумні українські пісні. Маму замінила на сцені доня – Вероніка Канінська – професійна солістка. Чарівно лились мелодії італійською, французькою і, звичайно, українською мовою. Бурхливими оплесками вітали присутні пісні на слова і музику наших місцевих талантів – поетеси Любов Дмитришин-Часто і композитора Оксани Лиховид.

Надія Савчук повідомила, що в цій залі зібралось багато талановитих жінок. У її виконанні прозвучав монолог Оксани Луцької (присутньої в залі), який був написаний в Німеччині, в 1947 році, і присвячений 25-ій річниці мученицької смерти Ольги Басараб. Талановито читала поезії Світлана Махно. З великим мистецьким смаком прибрала залю Текля Гнатишин. Солодким печивом пригощали присутніх Марія Василик, Катерина Плісак, Марія Мочула, Василинка Дмитрик, Леся Барабаш. На закінчення спільно заспівали Національний гимн України.

Лідія Баб'юк

Діяльність ККДУ в 2004 році

У звіті Координаційного Комітету Допомоги Україні (ККДУ) за 2003 рік були подані причини зменшення допомогових акцій Україні. Тоді перед нами стояло навіть питання припинення діяльности ККДУ. Однак на 7-му з'їзді, який відбувся 22 травня 2004 року, ми вирішили продовжити діяльність організації, щоб закінчити ще два проєкти – видання і розповсюдження книжок про 12-літню працю ККДУ і з ним співпрацюючих комітетів – „Тобі, Україно" і хрестоматії української літератури, діб Ренесансу і Бароко – „Слово Многоцінне".

Книжка „Тобі, Україно" дає часткову відповідь на питання другого Президента України Л. Кучми: „Що зробила діяспора для України?". В ній докладно описані всі допомогові акції ККДУ. Книжка появилась у травні 2004 року у видавництві „Аконіт" тиражем 600 примірників і була даром розповсюджена в Україні і США (228 у США, решта в Україні). В Україні 237 примірників передано міським, обласним та університетським бібліотекам, 67 чільним політичним діячам, в тому числі Л. Кучмі, а решту – міністерствам й громадським організаціям.

Праця над матеріялами хрестоматії „Слово Многоцінне" продовжувалася протягом звітового року і буде закінчена в найближчі тижні. Упорядниками хрестоматії є професор Василь Яременко і письменник Валерій Шевчук. Хрестоматія буде 4-томною і вийде 5-тисячним тиражем. Кошт видання і розповсюдження майже вповні покрили українські федеральні кооперативи і фундація „Спадщина" (перші два томи – „Самопоміч" в Ню-Йорку, третій том – фундація „Спадщина" з Чикаго, четвертий том – кооперативи „СУМА"-Йонкерс, „Самопоміч" – Кліфтон, „Самопоміч" – Чикаго-Нюарк, кооператива в Рочестері і національна кооператива в Ню-Йорку. Увесь тираж видання буде безкоштовно переданий шкільним, університетським і міським бібліотекам України, як і попередні хрестоматії („Українське Слово" і „Золоте Слово").

З появою цих видань („Українське Слово і „Золоте Слово" і „Слово Многоцінне" – разом 10 томів), залишилося ще до опрацювання і видання чотиритомної хрестоматії української літератури XIX століття. Чи буде це здійснено, залежить від жертвенности українських інституцій і окремих жертводавців. ККДУ, зі свого боку, зробить все можливе, щоб успішно закінчити цей проєкт і дати Україні цінну хрестоматію української літератури від давніх часів до кінця XX століття.

Розпочатий в 2003 році проєкт брошури про 10-літню працю Фундації Підтримки Дипломатичних Представництв України (ФПДПУ) в США закінчено в 2004 році. Брошура появилася тиражем 1,000 примірників під назвою „Наш відгук на важливу потребу України". 400 примірників передано Міністерству закордонних справ України серед своїх і чужих дипломатів і бібліотек України. 600 в США організаціям, організаціям грошових збірок та дипломатичним місіям УКраїни.

Брошура присвячена д-ові Воронові й інж. Д. Кордубі за їхню жертвенну працю в управі ФПДПУ. Фундація зібрала біля 1.7 мільйона долярів на влаштування посольства і консулятів у США.

Під час перебування Патріярха Любомира в Казахстані до нього звернулася директор єдиної української гімназії в Астані Оксана Біба з проханням допомогти їм у ремонті школи. Будинок школи був в аварійному стані і вимагав заміни труб, електрики, даху і т. п. Блаженніший звернувся в цій справі до ККДУ. Українська Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" у Ню-Йорку пожертвувала на цю ціль 5,000 долярів. З цієї суми 1,000 долярів ККДУ вислав у 2003 році, решту (4,000 долярів) – в цьому році. Додаткових 500 долярів на ремонт кімнат пожертвувала приватна особа.

В 2000 році закінчено ремонт будинку. В ньому, крім школи, відбуваються громадські імпрези і наукові зібрання.

За пожертви окремих осіб чи родин було здійснено в цьому році низку допомогових акцій. З фонду св. п. Софії Темницької надано допомоги в сумі 4,600 дол. на стипендії для студіюючої молоді – 3,300 дол. гуманітарної допомоги і 300 дол. на підтримку музеїв, разом 8,200 долярів.

В 1994 році Л. і Б. Гайдучки розпочали через ККДУ гуманітарну допомогу середній школі, сиротинцю „Рідний Дім" і домові емеритів „Дім Милосердя" в Рудках на Львівщині. Згодом до цієї акції долучились родини Яворських і Терго. Допомога ця включає шкільне харчування для дітей-півсиріт і дітей з багатодітних сімей, шкільне приладдя, одяг, лікарства і дентистичну опіку. В 2004 році родини Яворських і Терго пожертвували на цю ціль 3,000 долярів. Д-р А. Олеарчук продовжував фінансування книжки „Світ хірурга", і вона появилася друком в цьому році.

З пожертви д-ра М. Фішер-Слиж (30,000 долярів) значну допомогу надано газетам і журналам демократичного спрямування (14,450 дол.) і книжковим виданням (7,900 дол.). З цієї ж пожертви були фінансові стипендії, конкурси, допомога школам, гуманітарна допомога, археологічні розкопи в Батурині, музей М. Коцюбинського.

З пожертв д-ра Р. Смика в сумі 5,500 долярів підтримано видання книжок „Лежить на серці доля України", видань „Просвіти" і творів Б. Лепкого, надання стипендій двом студентам й музей Б. Лепкого.

ККДУ спільно з Товариством допомоги Україні „Приятелі Руху Північного Ню-Джерзі" допомогли чотирьом вибраним учням Симферопольської української гімназії вступити на студії до Львівського національного університету ім. І. Франка (2,000 долярів – 1,300 дол. Рух і 700 дол. т-во „Самопоміч" – Нюарк).

За пожертву родини Воловодюків перекрито дах на школі в селі Івачів Долішний, Тернопільської области.

Кінець 2004 року приніс в Україні значні зміни. Волею українського народу Україна ступила на новий шлях правління і тяжкої перебудови. Віримо, що діяспора належно оцінить ці зміни і ще з більшим ентузіязмом прийде на допомогу Україні.

Екзекутива ККДУ

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ККДУ

за час від 1 січня до 31 грудня 2004 р.

	Загальний Фонд	Фонд бл. п.Марії Сокіл Рудницької	Фонд бл. п. Софії Темницької
Баланс з 1-го січня 2004 р.	**101,306.36**	**10,745.39**	**12,299.42**
Приходи			
Загальний фонд	33,246.19		
Допомога пресі	250.00		
Видання творів Б. Лепкого	500.00		
Музей Б. Лепкого	1,000.00		
Видання хрестоматії, „Слово Многоцінне“	77,300.00		
Видання, „Тобі Україно“	1,722.50		
Видання книжки, „Світ Хірурга“	2,500.00		
Фонд бл. п. Софії Темницької			6,500.00
Видання інших книжок	2,050.00		
Вкладки від Відділів	600.00		
Допомога школам в Україні	6,440.00		
Допомога студіюючій молоді в Україні	2,700.00		
Відсотки	1,765.51	140.53	241.27
Разом приходи	**130,074.2**	**140.53**	**6,741.27**
Розходи			
Допомога студіюючій молоді в Україні	9,760.00		4,600.00
Видання хрестоматії, „Слово Многоцінне“	97,148.00		
Видання, „Тобі Україно“	14,221.49		
Видання книжки, „Світ Хірурга“	2,500.00		
Видання інших книжок	9,892.28		
Допомога пресі в Україні	15,200.00		
Допомога школам	11,900.00		
Гуманітарна допомога	4,000.00		3,300.00
Допомога музеям в Україні	1,250.00		300.00
Розкопки в Батурині	1,000.00		
Конкурси	2,500.00		
Видання брошури про придбання домів/консулят	3,000.00		
Адміністративні видатки	2,463.93		
Різне	100.00		
Разом розходи	**174,935.70**		**8,200.00**
Баланс на день 31-го грудня 2004 р.	**56,444.88**	**10,885.92**	**10,840.69**

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ:

Богдан Гайдучок
скарбник

Володимир Воловодюк
голова

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

„У нас не виникло відчуття, що існують якісь проблеми в наших взаєминах", – сказав В. Путін, додавши, що хіба дещо залишилося „вичистити": „Ми повинні вичистити всі проблеми, які тільки можна собі уявити", – сказав російський президент. Як він зізнався на пресовій конференції, з підготовленої заздалегідь вступної промови він вирішив викреслити фразу про „існуючу різницю поглядів".

Український Президент також задоволений спілкуванням: „Мене здивувало те, що серед тієї купи питань, які сьогодні були поставлені на обговорення, не знайшлося таких, де ми не дійшли б взаєморозуміння", – заявив Віктор Ющенко.

В. Ющенко з В. Путіним поговорили про Єдиний економічний простір – проблему, в якій Росію найбільше цікавить наднаціональний реґулюючий орган, а Україну – зона вільної торгівлі (проблематикою ЄЕП від імені України займатиметься міністер економіки Сергій Терьохін). В. Ющенко також запевнив В. Путіна, що європейський вибір ніколи не розглядатиметься Україною як альтернатива співробітництва з Росією.

Президенти України і Росії В. Ющенко і В. Путін під час переговорів домовилися розробити і затвердити плян здійснення стратегічних двосторонніх завдань на 2005 рік.

В. Ющенко повідомив, що вони обговорили питання дислокації Чорноморської фльоти РФ на території України; спільні енерґетичні проєкти; питання держкордону; військово-технічної співпраці; проблеми вреґулювання Придністровського конфлікту, а також питання гуманітарної сфери і культурної спадщини.

Водночас В. Ющенко підкреслив, що основною темою переговорів були торгово-економічні взаємини. При цьому український Президент зазначив, що проблемою номер один цих взаємин є „глибокий дефіцит торгівлі" і досить високі темпи її зростання.

Стосовно кордонів В. Ющенко запропонував російській стороні провести делімітацію кордону в Азовському морі у рамках тих республіканських кордонів, які існували між Україною та Росією в складі СРСР. В. Путін, котрий виступає за встановлення кордонів по береговій смузі, заявив, що проблема кордонів має обговорюватись на експертному рівні, і висловив впевненість – за бажанням сторін такі домовлености будуть досягнуті.

Торкнувшись питання ґазотранспортного консорціюму з транспортування російського ґазу територією України в Европу, російський президент підтвердив зацікавленість у залученні західних спільників до проєкту, і наголосив на тому, що жодних „таємних домовленостей" у цій справі не існує.

А український президент повідомив про досягнення сторонами взаєморозуміння – ґазотранспортна система залишається у власності України; предметом же переговорів є ініціятиви – як збільшити її можливості.

Президенти відкрили також у Києві відділення російського „Внешторгбанку", домовились про побудову в українській столиці Російського культурного центру та скасували міжурядову українсько-російську комісію. Тепер замість неї діятиме комісія на вищому рівні „Путін-Ющенко".

За матеріялами ЗМІ

Президенти Віктор Ющенко і Володимир Путін на зустрічі в Києві 19 березня.

Фото УНІАН

Важливі зустрічі Патріярха Любомира

ВАШІНҐТОН. – 4 березня Патріярх УГКЦ Любомир кардинал Гузар відвідав Вашінґтон і провів ряд засідань щодо справ свободи віросповідання українських греко-католиків у Росії. Його супроводжував Митрополит УКЦ у США Стефан Сорока та ректор Української католицької семінарії Св. Йосафата о. Петро Нічен c.

На засіданні з послом Джоном Тефтом, другим заступником Секретаря Державного департаменту США з питань Европи та Евразії, Патріярх висловив занепокоєння тим, що вірні Греко-Католицької Церкви в Росії позбавлені права мати свої церкви і сповідувати свою віру згідно з релігійними традиціями наших предків. Патріярх зазначив, що через довгу і складну історію переслідувань тяжко визначити число українців Росії, але їх там принаймні сотні тисяч. Тим часом спроби УГКЦ заснувати приходи і прислати пастирів до Росії зустріли опір з боку Московського патріярхату.

Патріярх Любомир зазначив, що на федеральному рівні діє законодавство, яке забезпечує право вільного віросповідання усім громадянам Російської Федерації, але на льокальному рівні органи правління в Росії перешкоджають реєстрації релігійних громад українських греко-католиків навіть всупереч рішенням судів.

Посол Тефт відповів, що він свідомий такої проблеми і що протестантські проповідники з США, які намагаються зареєструвати свої громади в Росії, зустрічаються з такими самими проблемами. „Я запевняю Вас, що ми працюємо над цим питанням, і я особисто звернуся з листом до Посольства США в Росії, щоб це питання було порушене під час зустрічей з російськими офіційними особами", - сказав він. Посол Тефт також сказав, що ці проблеми згадані в новому звіті про права людини, який щорічно публікує Державний Департамент США, і згадка про Росію викликала неґативну реакцію з боку російського уряду.

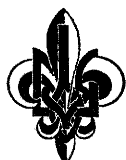
Патріярх Любомир Гузар також висловив пораду – організувати візиту Президента В. Ющенка до Вашінґтону за найвищим державним статусом, оскільки ця візита має глибоке символічне значення для всього українського народу. Посол Тефт відповів, що це рішення залежить від Адміністрації Президента Дж. Буша і що він обов'язково передасть ці поради урядовцям.

Того ж дня Патріярх Любомир відвідав Посла України до США Михайла Резніка. Посол тепло привітав Патріярха УГКЦ і вони обговорили важливі питання, які стоять перед новим українським урядом в галузі культури і духовного життя.

Під час зустрічі Патріярха Любомира з Марком Левіним – головою Національної Ради Радянського Еврейства (НРРЄ), групи захисту прав євреїв з колишнього Радянського Союзу, дискусія розгорнулася навколо питань повернення релігійної та громадської власности різним групам в Україні та створення Ради релігійних конфесій. М. Левін подякував Патріярхові за його зусилля в налагодженні співпраці та створення дружніх взаємин між усіма релігіями та деномінаціями, особливо в контексті „помаранчевої революції". Співбесідники також коротко згадали додаток Джексона-Веніка та потребу виключити Україну зі списку країн, на які поширюється його вплив.

Духовних провідників УГКЦ під час їхніх засідань супроводжували Михайло Савків – президент Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) та Сергій Жихарев – директор з питань зв'язків з Конґресом США Української Національної Інформаційної Служби у Вашінґтоні.

УНІС

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 28 за час від 1 серпня 2004 р. до 31 січня 2005 р.

6,000 дол. Ярослава Рубель.
1,000 Марта Перейма.
$Can. 500 Пані при Соборі св. Івана Хрестителя (на пластові однострої).
100 Олесь Пясецький (від Демяна Поритка за „Добре Діло").

Фонд Допомоги Пластунам-Учасникам Протесту в Києві

3,837 дол. Пластова Станиця Чикаго.
2,650 Пластові Курені „Чорноморці"та „Чорноморські Хвилі" (зібрав Любомир Гевко) – Ксеня Кольцо – $1,000, Магда Кольцо – $500, Нестор Кольцо – $500, Петро Козел – $250, Ігор Гайда – $100, Любомир Гевко – $100, Леся Кольцо-Матійцьо – $100, Евген Михалович – $100).
2,000 Пластова Фундація, Ню-Йорк.
по 1,000 Юрій і Анна Павлічки, Пластова Станиця Філядельфія.
800 Пластова Станиця Клівленд (зібрала пл. розв. Адя Боднарук: Марко і Катріна Раковські – $100, Пластова Станиця – $100, Роман і Іванка Боднаруки – $50, Ігор і Арета Захарії – $50, Сін і Марта Келегер – $50, Тарас і Наталія Маглаї – $50, Марко, Оленка, Адя і Марта Боднаруки – $35, Ліда Масна – $25, Андрій і Христина Фединські – $25, Гурток „Волошки" – $25, Гурток „Гадюки"– $25, Михайло Масний – $20, Стефанія Хімка – $20, Михайло і Ліда Доброноси – $10, Роман і Синді Квіт – $10).
по 500 Лярисса Музичка, Василь Сосяк, Богданна Титла, Юрій Трухлий, Юрій Ференцевич.
по 250 Андрій і Люба Маринюки, Володимир Рак, Юрій і Авра Слюсарчуки, Курінь УПС „Лісові Мавки".
205 Парафіяни св. Покрови в Пармі, ОГ (зібрала пл. розв. Адя Боднарук).
по 200 Мирон і Уляна Баб'юки, Богдан і Галина Кутки, Параскевія Похмурська, Ярослава Рубель, Ігор і Олена Сохани, Олександра Щур.
150 Христина Ковч.
130 Ярослав і Лідія Черники.
по 100 Володимир і Ліда Базарки, Тереня Бень, Орест і Анна Гаврилюки, Аскольд і Надя Гайваси, Роман і Олена Гриціви, Малина Дзюба, Христина Дзюба-Бравн, Ольга Колинич, Степан Корбутяк, Степан і Наталя Коростілі, Катруся Лялька, Богдан Михайлів, Орися Панасюк, Ярослав і Ярослава Панчуки, Андрій і Рута Ріпецькі, Володимир Слиж, Юрій Слиж, Омелян і Наталія Татунчаки, Леся Телега, Стефанія Шипула.
75 Роман Левицький.
по 50 Соня Вовк, Франко і Стефанія Вовковичі, Іван і Надя Гафтковичі, Ляриса Івашко, Анатоль і Слава Коби, Богданна Ковальчук, Ростислав Кузьмич, Ярема і Леся Павловичі, Дамян і Єлисавета Поритки, Олесь і Ліда Пясецькі, Ольга Чмола.
30 Юліян Павлишин.
25 Таня Баб'юк.
по 20 Денис Беднарський, Марта Ковч, Василь Липовий, Христина Овад.
по 10 Стефанія Барановська, Михайло Пап, Дарія Федорів.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах та декларація тої самої суми впродовж 5 років „Фонд Начального Пластуна"

200 дол. Вадим і пані Прокопець.
по Can. 100 Богдан і Олена Маціви, Зоя Роніш, Дмитро Плавюк.
по Can. 50 Надя Винницька, Василь і Стефанія Меренюки, Марта Маєр, Василія Микитюк, Богданна Мончак, Юрій Мончак, О.С. Надяк, Орест Павлів.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах „Фонд Начального Пластуна"

1,500 дол. Володимир і Галина Королі.
1,000 Анна Малюца.
по 500 Міляс і Звенислава Лебедовичі, Володимир і Неонілля Лехман, Ярослав і Лярісса Музички, Любомир Романків, Степан і Михайло Юськевич.
по 100 Олекса Біланюк, Степан Кушнір, Богдан Одежинський, Володимир Шарко.
75 Ігор Воєвідка.
по 50 Евген Небеш, Тарас Новосівський, Юрій Ференцевич.
по 25 Андрій Бігун, Лев Добрянський, Юрій Попель, Ярослав Сидір, Тарас Тютюнник, Евген Яросевич.
20 Юрій Мельникович.
по 10 Роман Колодчин, Роман Ференцевич.
5 Ігор Раковський.

Датки на Вишкіл Пластових Провідників, Київ

10,000 дол. Самопоміч, Ню-Йорк.
1,500 Головна Булава УПС.
600 Марія Федерко.

Датки на видавничий фонд *Пластового Шляху*

25 дол. Любов Маринюк.
15 Віра Гнатюк.
10 Роман Ващук і Оксана Смеречук.

Різдвяний Дар для Пласту в Україні від української громади в Кентон, Огайо (Зібрала пл. сен. Лярисса Музичка)

100 дол. Іванка Міллер
50 Ярослав і Лярисса Музички.
25 Ольга Метюс.
20 Стефанія Онишкевич.
по 10 Катерина Пацула, Андрій Процик, Ярослава Сметанюк, Василь Содук, Андрій Стрихальський.
по 5 Марія Бандурка, Христина Кембрік, Люба Маланій, Марія Опришко, Марія Скелі, Анна Скуб'як.

В пам'ять бл. п. Константина Беня

50 дол. Валентина Чудовська.

В пам'ять бл. п. Петра Василюка

по Can. 50 дол. С. Василюк, Володимир Мота, Роман Панків, С. Сисак.
по Can. 30 Ігор Давидович, панство Когутяки.
по Can. 25 Анна Дідух, Богданна Маєр, Марта Маєр, Г. і М. Мота, Й. Паничак, Іван Сербин.
по Can.20 Б. Бабяк, Мирослав Балицький, Б.М. Балицький, Н. і Ф. Безпалюки, Надя Винницька, Адольф Гладилович, В. Гладкий, Марія Глуховецька, Н. Гук, А. Т. Давидович, Ірена Ковалів, Р. Кордяк, М. Мандрик, С. Мота, І. Панків, Е. Парфенюк, Дмитро Плавюк, Нансі Полуга, Н. Полуга, Ігор Хухра, Софія Цап.
по Can. 10 дол. Роман Бойко, Евген Костюк, М. Кузик, Р. Хомик.

В пам'ять бл. п. д-ра Олега Винника

100 дол. Меланія Кузьма.

В пам'ять бл. п. Ярослава Гайваса

по 25 дол. Христина Дулин, Ольга Стефанович, Марія Химинець.

В пам'ять бл. п. Марії Голод

по 50 дол. Калина Помірко, Ореста Фединяк.

В пам'ять бл. п. інж. Романа Грабця

40 дол. Анна Мичковська.

В пам'ять бл. п. Івана і Анастазії Іваницьких

по 25 дол. Надя Елефтерядес, Ярослав і Лярисса Музички.

В пам'ять св. п. Пелагії Ковалик

20 дол. Богдан Пашковський.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Оксани Комановської
(на видавничий фонд *Пластового Шляху*)

50 дол. Пластова Станиця Філядельфія.

В пам'ять бл. п. Романа Кузьми

по 30 дол. Володимир Бандера, родина Романа Кузьми.

В пам'ять св. п. інж. Ярослава Матковського

100 дол. Тарас і Марія Качникевич, Степан Матковський.
по 50 Мирон і Уляна Баб'юки, Карло і Христина Барташ, Катерина Лялька, Володимир і Ірма Пилишенки, Татяна Шутер.
по 40 Володимир і Леся Хвесік, Анна Чорнобіль.
35 Дарія Елиїв.
30 Іван і Анна Ґалуги.
по 25 Мирон і Таня Баб'юки, Петро і Христина Вагенбляс, Дарія Кіндрат-Прат, Христина Ковч, Нона Кравс, Евген Кулик, Стефан і Ірена Ольшанські, Мирослав і Галина Тицькі.
по 20 Василь і Барбара Білани, Стефанія Вовкович, Микола і Анна Єйни, Остап і Лідія Захаркові, Роман Куціль, Петро і Марія Лещишини, Катрія Пукирис.
15 Леся Телега.
10 Іван Шурин.

В пам'ять бл. п. Марка Плешкевича

50 дол. Олександер Плешкевич.

В пам'ять бл. п. Михайла Савицького

100 дол. 5-ий Курінь УПС „Червона Калина".
по 25 Ніна Самокіш, Олександра Юзенів.

В пам'ять бл. п. Галини Степаненко-Трутяк
(для пластунів-учасників акції протесту в Києві)

по 100 дол. Анна Дукаль, Юрій Мартин, Лярисса Музичка, Олена Харук.
по 50 Анатоль Прасіцький, Микола Уштан.
40 Орест Побігушка.
25 Зеня Махно.
20 Олександер Марченко.

В пам'ять бл. п. проф. д-ра Миколи А. Чировського

100 дол. 5-ий Курінь УПС „Червона Калина".

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Тел.: 845-782-0977

Всі датки на „Пласт в Україні" можна відтягнути від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Пластова костюмівка в Ню-Йорку

Учасники пластової костюмівки в Ню-Йорку

„Собачки" танцюють

„Леви" нараджуються

НЮ-ЙОРК. – Новаки й новачки пластової станиці відбули 54-ту з черги щорічну костюмівку в неділю, 6 березня, в залі школи при церкві св. Юра. Тема цьогорічної костюмівки була „Цирк", і ведуча розповідала казку про власника, який хотів після багатьох років продати свій улюблений цирк. Новацтво разом з дітьми-гостями виступили як песики, акробати, коники, паяци, силачі і леви.

Завдяки стараням станичної пл. сен. Олі Стасюк, членкам куреня старших пластунок „Верховинки", братчикам і сестричкам та батькам, цьогорічна костюмівка була дуже успішною, і діти гарно забавлялися. Окрема подяка належить українській кредитівці „Самопоміч", ресторанам „Веселці" і „Ту бутс" та д-рові Ареті Черник за їхню матеріяльну допомогу Пластові.

Роман Юзенів

Фото: Наталія Галатин

УКРАЇНА І СВІТ

Святкування 60-ої річниці дня Перемоги: спільний обід чи парада?

Верховна Рада України ухвалила постанову („Свобода", ч. 11), згідно з якою 9 травня на Хрещатику у Києві буде проведена парада Перемоги. Пляни уряду щодо святкування у Києві 60-річчя перемоги у Другій світовій війні не передбачали проведення паради на центральній вулиці столиці. Міністер праці та соціяльної політики Вячеслав Кириленко повідомив, що плянувалося накрити на Хрещатику столи з частуванням для ветеранів війни, де їх мав привітати Президент України В. Ющенко, депутати та інші високопосадові особи. Таким чином, наголошував міністер, влада повернулася б обличчям до ветеранів, була б з ними разом, а не ветерани віддавали б честь Президентові України, який мав би стояти на трибуні під час паради.

Однак, пляни доводиться змінювати і парада відбудеться. Як це сталося? І чому так сталося? Міністер В. Кириленко говорить: „Думаю, що ветерани хочуть тих урочистостей, до яких вони звикли. Хоча, зрештою, далеко немає єдиної думки і в цьому ветеранському середовищі. Інша річ, що якісь політичні сили намагаються монополізувати думку всередині ветеранської спільноти. З третього боку, з самого початку уряд плянував зберегти всі ті заходи, які належним чином вшановують ветеранів на офіційному рівні. Як от прийняття Президентом ветеранів війни у Маріїнському палаці, вручення державних нагород, окреме прийняття ветеранів прем'єр-міністром України і урядом, вручення також нагород, урочисте зібрання в Палаці „Україна", урочистий традиційний концерт на Европейському майдані увечорі. Але деякі політичні сили збентежило велике спільне відзначення цього свята на Хрещатику за посередництвом столів, які були б накриті для всіх від початку Хрещатику і до його завершення. Там мали бути всі рівні – Президент України, прем'єр-міністер, голова Верховної ради, члени уряду, народні депутати, ветерани, кияни, мешканці інших міст та гості столиці, оскільки це всенародне свято".

Чому ж деякі кола побоялися такого незвичного підходу вшанування цієї річниці?

Тому що йшлося про світогляд, про те, чи повинні ветерани бути для влади, чи, може, все ж таки влада нарешті буде для ветеранів і зіллється з ними в один потік і віддасть їм шану. Це передбачає певну зміну тональности і атрибутики. Це й збентежило не ветеранів, а представників політичних сил, які вирішили протистояти Президентові. В минулому влада не питала ветеранів чи інших учасників тих чи інших свят, як би вони хотіли б бачити свято, як гідно його відзначити. Через 60 років після закінчення Другої світової війни і Україна вже не є тією державою, якою вона була, скажімо, навіть 10 років тому, і вона є далеко не є тією Україною, яка була роздерта Другою світовою війною. Відразу після закінчення Другої світової війни Україна опинилася в іншому таборі, поневолена ідеологією, від якої вона тепер відмивається.

Тепер ця річниця багато означає для сьогоднішньої України. Це одне з перших свят, яке буде відбуватися в оновленій Україні, тому зрозуміла позиція Президента і мільйонів простих людей з усіх куточків України, які говорять про те, що 60-та річниця, в тому числі, окрім шанування в належному рівні ветеранів війни, повинна стати точкою відліку для примирення. Усі ветерани війни повинні мати рівні соціяльні права і рівний соціяльний статус. Безумовно, це і члени УПА. Це є ветерани, час пройшов, і треба врахувати, що це була боротьба за свободу та незалежність Вітчизни. Багато країн перемирилися між собою, те ж саме очікує і на Україну, було б лише бажання та добра воля до цього процесу.

З іншого боку – парада, військові колони, карбований крок... Для когось це, можливо, виглядає красиво. А декому, напевно, пахне як не тоталітаризмом, то принаймні старою „совковою" традицією. Треба відзначати це свято не як перемогу зброї, а віддавати данину пам'яті. Треба на це все дивитися з точки зору простих людей, які пережили ту війну, які були затиснуті між двома режимами, яким, в принципі, в селах діставалося і від партизанів, і від окупантів.

За цією датою є трагічні події, мільйони смертей, неймовірний згусток мужности, героїзму.

Що це за перемога? Чи відзначає Україна перемогу Червої армії?

Володимир Гуменюк, перший заступник голови Всеукраїнського об'єднання ветеранів, вважає: „Я приєднуюся до думок, що треба змінювати святкування цієї дати.

Безумовно, те, що пропонувалися урядом – сісти за стіл, як сідають завжди в родинному колі, і за нашою українською традицією, різні люди, які висловлюють вільно свої думки і тут же єднаються за столом, з піснею, з дружньою розмовою, то це було б істинно свято людей, які перенесли тяготи тієї битви, у якій загинуло багато мільйонів людей. І ми стоїмо, вся наша організація, яка нараховує понад мільйон членів, – всі вони стоять на позиціях єднання ветеранів, які воювали незалежно на якому боці барикад, за примирення цих досвідчених і вистражданих своєю долею людей. Таке примирення ми бачили в Еспанії, Польщі, Греції, Німеччині, в інших країнах, і пора нам, українцям, людям широкої душі, теж об'єднатися і святкувати у єдиній родині це свято".

Віктор Таран, народний депутат, голова підкомітету парляментського комітету з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних взаємин: „Справа в тому, що комуністи хотіли приватизувати цю перемогу. Немає ніякого сумніву, що пройшлося б Хрещатиком десяток чи два ветеранів, але до них приєдналися б люди П. Симоненка з відповідними прапорами, і так далі, але ж це є перемога не комуністів, це є перемога всього народу. Тому була ідея уряду, щоб поставити широкі столи на Хрещатику... До ветеранів сіли б інші люди, і це було б єднання нації".

Сергій Кот, старший науковий співробітник Інституту історії Національної академії наук: „Ми ніяк не можемо зрозуміти одну річ, що 9 травня в Европі і у світі – це завершення війни в Европі. Капітуляція гітлерівської Німеччини – це не була поразка німецького народу, це була поразка режиму. Тому вся Европа і цілий світ відзначають завершення кровопролитної війни, розпочатої нацистським режимом. У Европі остерігаються вживати термін „поразка Німеччини", тому що не німецький народ провокував і починав ту війну. Очевидно, що нам теж треба, відчуваючи себе частиною Европи, підніматися до розуміння загальноевропейського контексту тих подій Другої світової війни і її завершення, що відбулося 9 травня – капітулювала нацистська Німеччина.

Постає інше питання – ідеологізація подій Другої світової війни і так званої Великої вітчизняної війни, яку, вже за висловом Сталіна, було введено спочатку в ідеологічний, а потім у науковий простори. Відповідні партійні директиви визначили, що саме події так званої Великої вітчизняної війни 1941-1945 років мають стати каменем всієї ідеологічної праці в колишньому СССР. Так воно було. Сьогодні не можна дивуватися позиції ветеранів, тому що вже фактично 60 років з року у рік, нав'язувався певний стереотип мислення, поведінки. І тема парадів – це теж стереотип. Тема оцінок війни – це теж стереотип, який їм дуже важко подолати. Адже у світі в кожній країні примирилися противники, і держави між собою примирилися, французи з німцями не сперечаються, хто переміг, а хто програв. Те, що пропонував уряд, – це дійсно ключова нова концепція вже европейського контексту нашої оцінки цієї дати. Але, очевидно, що не пропрацювали чисто у соціологічному аспекті, не вивчили до кінця реальну ситуацію у ветеранському середовищі. І ми бачимо, що виникло роздоріжжя думок, виник певний конфлікт навколо цього, яким відразу скористалися ті сили, які стоять за комуністичною партією.

Коли ми підійшли до теми паради, то чи будуть в тих рядах йти тільки ветерани Радянської армії, чи окремо пройдуть колони ветеранів УПА й інших загонів. Бо не тільки УПА – було ще багато різних військових підрозділів, які змагалися проти нацистської Німеччини на окупованій території України. Ці люди заслуговують на пошану. Мені здається, що це велике випробування і для уряду, і для суспільства, коли в тих колонах, якщо вже відбудеться цей марш ветеранів, мають піти і одні, і другі. Бо якщо одні пройдуть і їм будуть під ноги кидати квіти, а другі, як дотепер, будуть не знати досі, хто вони – чи герої українського народу, бо вони боролись за незалежну Україну, яка сьогодні є, чи вони злочинці, бо в законі вже прийнятої в незалежній Україні про відновлення прав жертв політичних репресій є стаття друга, якою не визнано права тих, хто зі зброєю в руках боровся проти Радянської влади. А це, власне, ветерани УПА, вони сьогодні досі поза законом".

Радіо „Свобода"

В українських...

(Продовження зі стор. 1)

вертої тури виборів. Але влада не хоче четвертої тури, зізнаючись цим самим у своїй слабкості і визнаючи, що Віктор Янукович, їхній кандидат, переможе в четвертій турі автоматично. А якщо не в четвертій, то в п'ятій – напевно.

– Ми хотіли зустріти Путіна, й нас з Майдану відіслали до Маріїнського палацу, сказали, що він буде там. А там нікого нема! Нас ошукали! Нас знову ошукали!

Насамкінець вони звернулися до мене зі своїм найголовнішим питанням: чи можу я допомогти їм з прапором? Вони мали тільки один російський прапор на всіх. І розуміли, що з одним прапором мають менше шансів на перемогу, ніж з двома.

...Зустріч з головою Верховної Ради Володимиром Литвином була формальністю, бо всі чекали приїзду в резиденцію українського прем'єра Юлії Тимошенко.

Вона також чекала цієї зустрічі. Швидше за все, вона хвилювалася, інакше, мабуть, перед тим, як увійти до кімнати, де стояв Володимир Путін, не закашлялася б так сильно. Вона обернулася лицем до стіни і кашляла, а за нею з розгубленим виглядом стояли декілька її чиновників, чекаючи, коли стихне кашель. Це було, як мені здалося, щось нервове. Якщо не надхненна гра здібної артистки. Ніколи ще не бачив, щоб хто-небудь коли-небудь так талановито зіграв кашель. Нащо їй це було треба? А що, коли вона насправді зовсім не хвилювалася, але їй треба було дати усім зрозуміти, що хвилюється? Словом, в тому кашлі щось таки було.

Одягнута була Юлія Тимошенко суворо. Білий піджак, чорна блюзка з білим коміром, чорна спідниця-міді з білим кантиком. Все бездоганне і разом з тим – викличне. Тяжко було уявити, що ось на таку жінку може бути запроваджена кримінальна справа...

Володимир Путін був одягнутий простіше.

Він сказав, що радий зустрітися з панею Тимошенко. Питання, які їм належить обговорити, мають принциповий характер, тому що „головний тягар відповідальности все-таки лежить на урядові".

Пан Путін не відмовив собі в задоволенні поговорити на свою улюблену тему і розповів, що динаміка товарообміну між нашими країнами – позитивна. Щоправда, його „трошечки турбує, що в останній час темпи зростання знизилися". Однак, в результаті переговорів, висловив він надію, міжурядова комісія України і Росії активізує свою працю.

Юлія Тимошенко сиділа з випрямленою спиною, при цьому нахилившись до російського президента, й уважно слухала. Можна впевнено сказати, що неможливо було уважніше слухати, ніж вона.

– Я дуже радий з Вами познайомитися, – сказав Володимир Путін.

І я подумав, що й справді вони бачаться щойно перший раз, а всі про це якось забули.

– Це найважливіша зустріч для українського народу, – сказала Юлія Тимошенко.

Скромністю її Бог, не обійшов, але ж хіба в цьому річ? Річ була в тому, що ось щойно Володимир Путін мав зустріч з Віктором Ющенком. Виходило, що Юлія Тимошенко вважає ту зустріч другорядною для українського народу!

– Я сьогодні почула головне, – продовжила вона – я почула, що Ви розраховуєте на український уряд. Це головне. І Ви можете розраховувати на український уряд. Нема ані одного нерозв'язного питання! Якщо ми будемо мати волю, від цих питань не залишиться нічого! От кажуть: 62 документи, 63 документи... *(вона мала на увазі, очевидно, документи, котрі довго намагалися узгодити керівники Росії, України, Казахстану і Білорусі, щоб підписати угоду про Єдиний економічний простір, ЄЕП* – **А. К.**).

Близько місяця тому, приїхавши до Москви, Віктор Ющенко, погравши м'язами, сказав Володимирові Путіну, що рухатися в бік ЄЕП можна буде лише тоді, коли це не буде суперечити руховї до ЕС. Всі тоді зрозуміли так, що рухатися в бік ЄЕП Україна більше не буде, тому що один простір не може накластися на другий.

– Все можна вирішити! – заспокоїла Юлія Тимошенко Володимира Путіна, й він раптом згодився, довірливо кивнувши. – Ми хочемо, щоб обидва уряди зійшлися, все перейшли, всі елементи ЄЕП, і вирішили, яким ми хочемо його бачити і що можемо зробити в ньому. Все це ми збережемо і примножимо!

Президент Росії В. Путін під час переговорів з прем'єр-міністром України Ю. Тимошенко в Києві 19 березня. Фото УНІАН

Відбувалося щось дивне. Юлія Тимошенко вмовляла Володимира Путіна будувати ЄЕП, хоч вважалося, що саме для цього їде до Києва Володимир Путін. Російський президент, здавалося, не годен зібратися з думками з цього приводу. Інакше не вимовляв би заздалегідь приготованих фраз, котрі були вже неактуальними – після того, що вже сказала пані Тимошенко.

– ЄЕП, – сказав він, – не був, по-перше, нашою ініціятивою.

– Але ж Ви не відмовляєтеся від нього?! – усміхалася Юлія Тимошенко.

– Ми – за, – якось розгублено відповідав Володимир Путін. – Ми уважно стежили і стежимо за вашими внутрішньополітичними подіями і готові стежити далі. Проте вони майже закінчилися, й ми можемо знову повернутися до обговорення економічних питань. Головне – ми бажали б мінімізувати витрати економічного об'єднання для наших народів. В цьому нема ніякої політики. Кажуть, що є наднаціональний орган. А там є тільки один такий орган – тарифний комітет! Але й це не наша ініціятива!

Юлія Тимошенко дивилася на Володимира Путіна вже з якоюсь поблажливістю і навіть з ніжністю. Мені здалося, що вона зараз візьме його за руку і скаже, щоб він розпружився, заспокоївся. Те, що його так нервувало, вона залишила геть через хвилину після початку зустрічі.

– Не наша ініціятива! – повторив Володимир Путін. – Це запропонували Казахстан і Білорусь. Вони хочуть, щоб тарифи на енерґетику визначалися не в Росії, а в тарифному комітеті. Це вони хочуть відібрати від нас частину суверенітету!

– І все ж Ви ще готові? – м'яко усміхаючись, запитувала його пані Тимошенко.

– В інтересах всієї нашої величезної економічної території – так! – вигукнув Володимир Путін. – Ми готові! Але, певна річ, це треба робити, виходячи з інтересів кожної країни. В повному обсязі – так в повному обсязі! Якщо хтось зовсім не схоче це робити – не треба.

Він вже опирався. Він уже не дуже хотів створювати ЄЕП. Більше ніхто не зможе докоряти українській владі, що вона не хоче брати участи в ЄЕП. Тепер у цьому можна докоряти Володимирові Путінові. Це була чиста перемога Юлії Тимошенко...

– Ми за те, щоб ЄЕП існувало, – ще раз сказала Юлія Тимошенко. – Ми певні, що можна забрати всі обмеження з нашої торгівлі... І ми готові зробити це скоріше, ніж було передбачене всіма попередніми угодами.

– Говорили, нібито ЄЕП – це рух в один бік, – провжував, уже спо-

(Закінчення на стор. 18)

В Казахстані під загрозою закриття- центр ім. Т. Шевченка

Постала загроза закриття у столиці Казахстану Українського інформаційно-культурного центру ім. Т. Шевченка. Цей центр створювався зусиллями Посольства України в Республіці Казахстан протягом 2003-2004 років на базі приміщень колишнього відділення Посольства України, які вивільнилися після переїзду основного дипломатичного корпусу посольства з колишньої столиці Казахстану Алмати до нової столиці – Астани, в окремий будинок неподалік від теперішнього центру.

У центрі розмітилися заля виставок, бібліотека і редакція республіканської української національної газети „Українські новини"(інформаційна частина), що друкується українською мовою за кошти державного бюджету Казахстану

І все ніби складалося гаразд. Центр, до цього часу хоча й не відкритий офіційно, вже почав ставати осередком українського життя. Але Посольство України вирішило перевести до центру консульський відділ, зобов'язавши в ультимативній формі редакцію газети „Українські новини" виселитись з кімнати площею 25 кв. м. в термін до 1 березня.

Ми покищо відмовились звільнити приміщення, вважаючи, що робимо велику справу на користь Україні та ще й за гроші Казахстану.

Головне те, що ми підтримували В. Ющенка від початку виборчої кампанії, на відміну від посольського чиновництва, яке зробило все, аби у всіх трьох турах на цій закордонній дільниці переміг його опонент.

Якщо посольство розпочне демонтаж центру імені Шевченка, ми виставимо пікети нашої громадськости й не дамо руйнувати цей єдиний вогник українства такого рівня на всьому азійському просторі.

Тарас Чернега,
голова Українського об'єднанян „Ватра", Казахстан

Матеріяли стосовно газети „Українські новини" отримали в УВКР. Наразі УВКР перебуває на зв'язку з міністерством закордонних справ України, а також постійно отримує відгуки щодо становища українців у Казахстані від представників діяспори з різних країн світу.

Олеся Горгота,
прес-секретар УВКР, Київ

В українських...

(Закінчення зі стор. 17)

кійніше, президент Росії. – Це хибна теза. Ми з ЕС підписуємо угоду з чотирьох просторів. Якщо Україна робить европейський вибір, але в найближчий час ще не буде членом чи кандидатом в члени ЕС, то в неї з'являються добрі передумови для результативного співробітництва з Росією, яка підпише угоди з ЕС...

І знову він вмовляв українського прем'єра співпрацювати з Росією, а пані Тимошенко й не думала відмовлятися...

Нарешті вони залишилися без журналістів. Зустріч ще тривала хвилин з сорок. Була коротшою, ніж зустріч з президентом України.. Але подібно до того, що й справді була вона в той день головною для українського народу...

Прес-конференція Віктора Ющенка і Володимира Путіна почалася з запізненням. Вони ще щось обговорювали, перш ніж вийти до журналістів...

Віктор Ющенко почав, здавалося, мляво, з папірця, і говорив, що сторони домовилися прийняти плян російсько-українських дій на 2005 рік, і про те, як важливо створити зону вільної торгівлі і що саме для цього належить зробити... А відтак, коли підвів погляд і заговорив від себе особисто, раптом з'ясувалося, що для того, аби це все збулося, треба розпустити міжурядову комісію, про активізування праці якої годину тому з таким захопленням Володимир Путін розмовляв з Юлією Тимошенко. Чути це було дуже дивно.

– Замість цього ми домовилися створити комісію 'Путін – Ющенко', – заявив український президент. – Її праця буде складатися з чотирьох напрямків...

Він мовби змагався зі своїм прем'єром за право володіти Володимиром Путіним. Треба визнати, що від самого початку шанси Юлії Тимошенко в цьому змаганні здавалися вищими.

Журналісти зверталися з запитаннями, й кожне було передбачним. Неможливо було не запитати про газотранспортний консорціюм – і запитали. Президент України запевнив, що проєкт буде розвиватися, але що мова не йде про газотранспортну систему України (а раніше йшла!), вона залишиться власністю країни. Предметом газотранспортного консорціюму будуть нові проєкти.

Володимир Путін заявив, що Росія зацікавлена залучити нових учасників (й ніколи раніше від цього не відмовлялася), й зробити проєкт цілком прозорим...

Віктор Ющенко (а не Юлія Тимошенко) призначив й відповідального за економіче співробітництво між Україною і Росією. Цією людиною з української сторони став діяч з російським прізвищем – Сергій Терьохін.

– Як Ви сказали? – перепитав Володимир Путін. – Терьохін? А з російської сторони буде людина з милим для українського народу прізвищем – Христенко.

– Я дивився, як після моєї вступної промови Володимир Володимирович відкладає вбік великий стосик карток з проблемами, приготованими для переговорів, – закінчив Віктор Ющенко.

– В тексті, яки мені приготували для виступу, – сказав і Володимир Путін, – була фраза: 'Звичайно, ми маємо проблеми...'. Знаєте – я її викреслив!

Проблем від цього менше не стало.

Пізнім вечором Віктор Ющенко запросив Володимира Путіна до себе на дачу (запрошення плянувалося, але було невідомо, куди вони поїдуть, і мало хто припускав, що це буде особиста дача українського президента) і, познайомивши його зі своєю дружиною, котру вся Україна знає і любить як Катю, показав йому колекцію своїх прядок. Неможливо було в цій ситуації придумати щось ліричніше!

А ми за вислідами цієї короткої візити, здається, позбулися інтриги 'Путін – Ющенко' і дістали набагато цікавішу: 'Ющенко – Тимошенко'.

Втім, не виключено, що саме в тому, аби в усіх склалося таке враження, й полягала головна ціль його і її...

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСоюзу КЛІВЛЕНД, Огайо

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 2 квітня 2005 р., о год. 2-ій по пол.
в домівці Союзу Українок при Катедрі св. Йосафата
5720 State Road, Parma, OH

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних відділів:

102, 112, 166, 180, 233, 240, 291, 358, 364

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Зенон Голубець – Контролер УНС
Василь Ліщинецький – Радний УНС
Тарас Шмагала ст. – Почесний член Головного Уряду

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Євген Бачинський – голова Округи
Леся Оленчук – секретар
Наталія М'ягкий – касир

Археологія...

(Продовження зі стор. 5)

37-го року в Україні. Перший акт „помаранчевої революції" відбувається в ста метрах від Майдану, де потім постануть її намети.

* Як реакція на виклик національної гідности в культурі створюється потужна п'ята колона. П'ята колона в кіні формується з талановитих професіоналів, що посідають всі чільні місця у всіх ділянках кінематографу – на всіх кіностудіях, в кінопресі і, головне, в Спілці кінематографістів і керівних кріслах.

П'ята колонна з кожним роком міцнішає через потужний протекціонізм Москви. Державні премії СРСР, звання Народних, Грамоти Верховної Ради, квартири, авта, закордонні відрядження – живлять міць п'ятої колони в Україні. Як відверте знущання над розгромленою національною ідею знімається бездарний фільм, але під знаковим титлом: „Время московское".

* „Вечір на Івана Купала" - вже не забороняють постановою ЦК, а знищують у пресі і знімають з екранів, як фільм, котрий „не хочуть дивитися глядачі". Прокляття триває 18 років.

* Партійні фальсифікатори запроваджують в ідеологічний і естетичний обіг евфеміз „поетичне кіно" – щоб не вживати вибухонебезпечної справжньої дефініції: національний кінематограф України.

* Знищення батьків-засновників та успішних менеджерів розквіту національного кіно , при яких були здійснені: „Тіні забутих предків", „Кам'яний хрест", „Сон", „Криниця для спраглих", „Вечір на Івана Купала", „Білий птах з чорною ознакою", „Пропала грамота", „Захар Беркут", „Олекса Довбуш", „За двома зайцями" та інші фільми – директора кіностудії Довженка В. В. Цвіркунова та голову Комітету з кінематографії при Кабінеті міністрів С. П.Іванова.

* Учня Довженка, геніяльного Миколу Вінграновського, поставлено під нищівний вогонь критики. Зроблено дитячий мат в два ходи: хід перший – вичавлення генія з його національної теми на інтернаціональну – „Бєрєг надєжди", де він опинився як корова на льоду; хід другий – влаштовано всесоюзний погром фільму. Геній втікає з кіно світ за очі.

* Ученицю Довженка львів'янку Ларису Шепітько залишають в Москві. Вона виривається на „Бєларусьфільм" і знімає там за повістю дисидента Василя Бикова фільм „Сходження". Отримує „Золотого Медведя" на Берлінському фестивалі.

* На першого секретаря ЦК тов. Машерова випускають самоскид, завантажений щебенем, – за те, що розвів в республіці лібералізм. Цвіркунов запрошує Шепітько на студію Довженка. Ще один самоскид зі щебенем випускають на геніяльну ученицю Довженка Ларису Шепітько.

* Ще один учень Довженка змушений через переслідування його фільмів еміґрувати з Грузії у Францію, де дістає заслужене визнання.

* Удосконалюється ідеологічний відділ п'ятої колони відомими постановами про культуру і кіно зокрема. Створюється потужна команда редакторів, кінокритиків і кінознавців – професійних „кілерів" українського кіна, вона перестає помічати будь-які прояви національного кіно, знищує їх або в зародку, або у повній ізоляції від свідків.

* Якщо розстрільну команду нацьковують публічно на якесь українське ім'я або український фільм, або інший прояв національної ідеї – кінець завжди летальний для об'єкта їхніх „кінознавчих" студій.

* Двічі відмовляюся від контрактів в Голівуді, бо хочу робити українське кіно на Україні. Двічі коротко еміґрую з України. Перший раз знімаю в еміґрації, в СФРНЮ, в Чорногорії фільм „Живіо заінат" („Всупереч всьому") – про становлення Чорногорської державности.

В Україні фільм заборонено для показу. Другий раз еміґрую на експериментальну студію Григорія Чухрая в Москві, до всесвітньо відомого Чухрая, якого в свій час вичавили зі студії Довженка. Розпочинаю працю над фільмом про Катерину Білокур „Очі землі" за сценарієм Тамари Шевченко, дружини опального Святослава Іванова.

Міністер кіно України Большак гарантує мені „картблянш" для створення цього фільму, якщо я добровільно повернусь зі студії Чухрая додому. Большак каже, що в Москві мені небезпечно – забагато самоскидів зі щебенем. Я повертаюсь. Рівно через місяць праця над фільмом припиняється рішенням ЦК.

* Призначення директором студії Альберта Путінцева – з зобов'язанням знищувати національне кіно. Перша фраза його тронної промови звучала так: „Мене поставлено на кіностудію, щоб знищити так зване поетичне кіно".

* Заборона до постановки проєктів С.Параджанова „Слово о полку Ігоревім", „Бахчисарайський фонтан", „Київські фрески", „Інтермеццо" за Коцюбинським та ще 13 інших проєктів. Заборона трилогії про Київську Русь: „Князь Ігор", „Володимир", „Ярослав Мудрий" - Ю. Іллєнка. „Казки про Червоного Коня, Помаранчевого Кота та Білого Бичка" – невинного проєкту того ж Іллєнка про захоплення Запорізької Січі бандитами і звільнення з-під їхнього терору вибухом кольору і музики. Заборона проєкту Осики „Слово о полку Ігоревім".

* Перший секретар ЦК КПУ Щербицький з трибуни 25-го з'їзду КПУ: „Товариші комуністи, з гордістю можу доповісти делеґатам з'їзду партії, що з так званим поетичним кіно України нарешті покінчено".

* Заарештовано С. Параджанова, як символ бунтуючого національного кінематографу. Сім років ув'язнення суворого режиму всі розуміють як довічне ув'язнення українського національного кінематографу.

* Як еталон блюзнірства і знущання звучать присвоєння автору „Тіней забутих предків" звання Народного артиста України і лавреата Шевченківської премії – посмертно.

* Канонізується культ мертвих в мертвому кіні проти ще живих. В українському кіні нема і не може бути нікого, крім Довженка і Параджанова.

* Леонідові Бикову пропонують вступити в партію. Биков відмовляється і знімає фільм „В бій ідуть одні старики!" за сценарієм українського драматурга Оноприєнка. Популярність Бикова виходить з-під контролі ЦК. Одного ранку на 39 кілометрі димерської траси самоскид, завантажений щебенем, розтрощує білу „Волгу" Бикова так, що вона не підлягає ремонтові. Бикова вирубано з корінням з українського кіна.

* Популярність актора, сценариста і кінорежисера Івана Миколайчука набирає небезпечних маштабів і виходить з-під контролі ЦК і КДБ. Заборона зніматися Миколайчуку в ролі вояка УПА Ореста Дзвонаря в фільмі „Білий птах з чорною ознакою" призводить до зворотного ефекту.

Заборона „Білого птаху з чорною ознакою" 24-им з'їздом КПУ в доповіді члена Політбюро, секретаря ЦК Добрика з формулюванням: „Це найшкідливіший фільм, знятий в Україні, особливо для молоді" – робить популярність Миколайчука недосяжною для рук ґебістів.

* Забороняються і фальсифікуються один за одним проєкти Миколайчука („На поклони", „Сто снопів вітру", „Табула раса", „По той бік ночі", „Небилиці про Івана"). Миколайчук зазнає небачених переслідувань. Майже щомісяця він отримує листа, в якому на єдиному аркуші намальовано труну і написане „Твоє місце тут".

Останній проєкт Миколайчука „Небилиці про Івана" заборонено з формулюванням: „український буржуазний націоналізм". Іронія долі в тому, що вердикт підписано головним редактором кіностудії Довженка Володимиром Сосюрою – сином поета „Любіть Україну". Зацькований Миколайчук помирає без допомоги самоскида у віці, коли тільки починають справжню творчість.

* До геніяльного і безкомпромісного Осики застосовують інший вид самоскида. Самоскид з алкоголем.

* У вересні 1992 п'ята колона під жалобний марш виносить з Будинку Кіно Спілки кінематографістів і встановлює навпроти Олімпійського стадіону „Труну Українського Кіна" – заповнену стрічками з фільмів українських режисерів. Щоб усі бачили: українське кіно мертве. Міт про „мертве українське кіно" починає тріюмфальну ходу по всіх мас-медія, що належать добре відомим вам „прибічникам українського кіна".

* Створюється фонд Українського кіно при Кабміні Вітольда Фокіна. Мене призначено головою. Запрошую заступником, а де факто головним гравцем у Фонд Ганну Павлівну Чміль, яка вже відіграє і буде відігравати надалі ролю рятівника національного кіно України.

* Зустрічаюсь в Каннах з Джеком Валенті, хрещеним батьком голівудських Семи Сестер Американського кіна, який очолює всесвітню дистрибюцію Голівуду. Джек Валенті досить цинічно розтовкмачує мені, як американці роблять зачистку і санацію території від національного продукту і потім захоплюють нічийні ринки.

Єдине, в чому зацікавлені американські ділки, – це в тому, щоб ринок, заповнений вщент дешевою відеоапаратурою і відеокасетами, які вони туди скидають за безцінь, щоб

(Закінчення на стор. 21)

Археологія...

(Закінчення зі стор. 19)

цей ринок остаточно сів на голку їхньої отрути і почав вимагати все нових і нових порцій порно, насильства, культу сили й бездуховности і, як обов'язкового додатку до цього – американської ідеї, й американці змогли б виставити рахунки за неліцензоване використання їхньої продукції.

Для цього Джеку Валенті потрібно, щоб на окупованій території вже працював Закон „Про авторські і суміжні права", подібний до Бернської конвенції. Тоді, на підставі того закону, вони накладають санкції і леґально перебирають ринок собі. Але Закон „Про авторські права" конче потрібен і національному виробнику, щоб захищати свої права.

Джек Валенті скидає нам у Фонд українського кіна через Фонд Пропера в Женеві, тобто через Богдана Гаврилишина, радника Президента Кравчука і члена Римського Клюбу – два десятки аналогічних „законів" з Індонезії, Ґренляндії, ЮАР, Великої Британії, Франції... тощо. Як взірці. За два тижні юристи Фонду Українського кіна при Кабміні під проводом Г.П.Чміль розробили проєкт „Закону про авторські та суміжні права".

Закон було доопрацьовано в Державній Думі, якою тоді керував Микола Жулинський, і подано до Верховної Ради. В 1992 році закон було прийнято. Паралельно з зустріччю з Джеком Валенті, я зустрічався в Парижі з заступником міністра культури Франції і отримав від нього пакет документів, які можна назвати „Анті-Валенті" – той пакет, який забезпечив Франції після Другої світової війни збереження і розквіт національного кінематографу Франції, яке опинилося один на один з експансією американського кіна.

Пакет, який може повністю невтралізувати американську експансію на український ринок і зліквідувати п'яту колону. На основі того пакету в Фонді було розроблено український пакет порятунку національного кінематографу. Голову Уряду Вітольда Фокіна знімають, коли готовий пакет покладено на стіл віцепрем'єра з гуманітарних питань М. Жулинського.

Кабмін очолює Леонід Кучма. Наказом ч. 1 Кучма ліквідує Фонд Українського кіна. Той пакет документів розпорошено, частково прийнято по фрагментах, здебільше – зфальсифіковано.

* З часом Г.П.Чміль викинуто з посади голови Департаменту кіно – за впертість у проведенні в життя того доленосного для українського кіна пакету документів і за сприяння у створенні фільмів „Молитва за гетьмана Мазепу", „Мамай" та ряду інших національних проєктів.

* Окремо треба оговорити ситуацію з геніяльною Кірою Муратовою, яка ніби формально вписується в п'яту колону, а насправді врятована українським кінематографом від імперського самоскида зі щебенем. Після багатомірних поневірянь Кіри Муратової по теренах радянського кіна, після заборони трьох її фільмів, саме Г.П.Чміль спричинилася до того, що К.Муратова, на щастя, змогла реалізувати останні свої проєкти в Україні і великою мірою – під протекціонізмом українського кінематографа.

* Про проєкт „Молитва за гетьман Мазепу" теж треба сказати окремо, бо це унікальний випадок тотальної фальсифікації, якої не зазнав жоден фільм у світовому кіно. За два роки з моменту виходу з'явилося 18, 786 публікацій, радіопрограм, Інтернет-сайтів – в Европі, Росії, Україні, Сполучених Штатах тощо, кожен з яких можна охарактеризувати як самоскид, що завантажено рідким г....м.

* І все це через те, що фільм дозволив собі бути незалежним українським продуктом, який стверджує ідею національної революції як в ідеологічному, так і естетичному контекстах. Безпрецедентний випадок, коли фільм було заборонено міністром культури не України, а іншої держави.

А повноважний посол тієї держави пішов ще далі, він особисто виконав роль самоскида з г...м проти автора фільму. На запитання в прямому етері, що він думає про фільм „Молитва за гетьмана Мазепу" режисера Юрія Іллєнка, посол відповів: „Я думаю, що такого режисера в Україні не існує". І все.

* Про темники щодо ліквідації персоналій українського кіно ми дізнаємося лише після судового процесу над їх автором і, звичайно, виконавцями.

* Незважаючи на колосальну підтримку преси і студентства, всіма можливими економічними, організаційним засобами бльокується єдиний в Україні кінофестиваль національного кіна виробника „Відкрита Ніч", який засновано і впроваджується відчайдушними зусиллями кінорежисера Михайла Іллєнка. Фестиваль не вкладається в офіційну концепцію мертвого українського кіно.

* Натомість процвітає міжнародний фестиваль „Молодість", який щорічно доводить міжнародній гомосексуальній „тусовці", що кіна в Україні нема, не було і не буде.

* За всі роки існування українського кіна КГБ і п'ята колона припустилися помилки лише тричі. Тричі були необачно послані „марґінальні", за їхньою оцінкою, українські фільмі на міжнародні кінофестивалі – і тричі поверталися звідтам з найвищими нагородами.

Першими були „Тіні забутих предків", які розпочали в Арґентині в Мар-дель-Плато, потім був „Білий птах з чорною ознакою" – Гран Прі Московського фестивалю, а „Пропала грамота" – привезла півкілограмову „Золоту Пагоду" з Бангкоку. П'ята колона премії і призи отримувала регулярно – „Рождьонная Революцієй" – „пєснь" о МВД СССР, „Чорна курка", „Польоти во снє і наяву".

* Щодо „Золотої медалі" „Білого птаху", то його послав на Московський фестиваль Петро Шелест вже коли фільм було заборонено з'їздом, щоб врятувати себе від звинувачення в націоналізмі. Бо це він розпорядився показати фільм з'їздові , а сам його не бачив. „Гран Прі" першого секретаря ЦК не врятував. Його все одно зняли.

* Верховна рада приймає „Закон про кіно", з якого вилучаються всі доленосні для кінематографа позиції. Це взірець фальсифікації національного кінематографу, запроваджений на самій верхівці влади.

* Вилучено пункт про 5-відсотковий збір від розміщення реклями на кіно-носіях на всіх телеканалах. Такий збір на користь кіна в цілому світі знімає всі проблеми фінансування нових проєктів.

* Лише на кабельному телебаченні країни бюджет не доотримує щорічно близько 18 мільйонів з платників податків – авторів фільмів, бо кабельне телебачення не сплачує авторам ні копійки за показ їхніх фільмів. А вони, в свою чергу, не сплачують 13 відсотків податку. 18 млн. і є тими самими 13 відсотками.

* Вилучено „французький" пункт про те, що вартість кожного шостого квитка з кас кіноустанов дає можливість утримувати кіноосвіту, як запоруку постійного і якісного відновлення кадрів в кіно.

* Нічого особливого з порятунку національного кінематографу робити не треба. Треба навчитися дечому в „помаранчевої революції". Треба визнати масштаб фальсифікацій національного кінематографа за 14 років таким, що не піддається встановленню.

* Треба передати управління кінематографом з рук п'ятої колони в руки закону.

* Визнати нульовий цикл для початку кампанії порятунку національного кінематографа. Тобто ліквідувати всі інституції і закони, що регулюють кінематографічну діяльність.

* Внести на розгляд Верховної Ради проект Закону „Про внесення змін і доповнень до діючих законів, що регулюють кінематографічні процеси в Україні". Ось вони:

* З метою залучення додаткових джерел фінансування прийняти Закон України „Про збір на розвиток національної кінематографії", проєкт якого вже подано до Верховної Ради України. В законопроєкті запропонована система перерозподілу коштів вітчизняного кінотелевідеоринку на підтримку національного кінематографу.

* Зменшити податковий тиск (тимчасово на 5 років – 2006-2010 роки) на галузь кінематографії.

Прийняти закони України: „Про внесення змін до Закону України „Про оподаткування прибутку підприємств" щодо зменшення податку на суму коштів, спрямованих на виробництво, розповсюдження і демонстрування національних фільмів (вже внесено на розгляд Верховної Ради України);

„Про внесення змін до Закону України „Про податок на додану вартість" щодо звільнення від оподаткування операцій з виробництва і розповсюдження національних фільмів;

„Про внесення змін до Закону України „Про плату за землю" щодо відмін податку на землю з закладів кінематографії державної та комунальної власності;

„Про внесення змін до Митного тарифу України" (схвалений Митно-тарифною радою і підготовлений Мінекономіки до подання Кабінету міністрів України) щодо зменшення ставок ввізного мита на деякі фільмові матеріяли і кінообладнання, які не виробляються в Україні.

* А взагалі то, фальсифікація українського кіна почалась в момент народження цього кіна. Коли вийшов на екрани фільм Олександра Довженка „Земля" – блискавично зреагувала газета „Ізвєстія" віршованим фейлетоном Дем'яна Бєдного від імені Ілліча. То був перший самоскид, завантажений щебенем політичного доносу.

* А наостанку – цитата з тронної промови директора національної кіностудії ім. Довженка: „Наше кіно (очевидно, що національне кіно України, не голлівудське ж) – це навіть не самодіяльність. Це щось середнє між сільськими вечорницями та клюбом народної творчости. І коли виникають розмови, мовляв, та в нас тут така велика нація, я одразу ж питаю, – а покажіть автомобіль, який ваша нація зробила, а покажіть кіно, яке ваша нація зняла... І одразу стає зрозумілим, з якою нацією ти маєш справу...".

Цікаво, це було сказане від свого імені, чи від імені Ілліча? Мені пояснили знаючі люди, що від імені Сивковича, Табачника і Суркіса, яким вже належить студія Довженка...

ОРГАНІЗАТОР ТА СПОНСОР ГАСТРОЛЕЙ КОМПАНІЯ "МІСТ"

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ

ТЕАТР

імені МАРІЇ ЗАНЬКОВЕЦЬКОЇ

Надія Ковалик

„Неаполь - місто попелюшок"

„...вистава у якій відтворене життя українських заробітчан за кордоном, викликала справжній театральний бум..."
із української преси

9 КВІТНЯ ● HARTFORD
7:00 PM UKRAINIAN NATIONAL HOUSE
961 WETHERSFIELD AVE., HARTFORD, CT 06114
860-965-8349

10 КВІТНЯ ● NEW YORK
2:00 PM LINCOLN HIGH SCHOOL
2800 OCEAN PARKWAY, BROOKLYN, NY 11235
908-474-1100

10 КВІТНЯ ● LONG ISLAND
7:30 PM ST. VLADIMIR'S
UKRAINIAN PARISH CENTER, 226 UNIONDALE AVE.
UNIONDALE, NY 11553-1603
516-485-0775

14 КВІТНЯ ● YONKERS
8:00 PM 301 PALISADE AVE
YONKERS, NY 10703
908-474-1100, 914-476-6781

15 КВІТНЯ ● S.BOUND BROOK
7:30 PM UKRAINIAN CULTURAL CENTER
135 DAVIDSON AVE., SOMERSET, NJ 08880
908-474-1100

16 КВІТНЯ ● PASSAIC
6:30 PM UKRAINIAN CENTER
240 HOPE AVE., PASSAIC, NJ 07055
908-474-1100

17 КВІТНЯ ● PHILADELPHIA
6:30 PM UKRAINIAN EDUCATIONAL AND
CULTURAL CENTER, 700 CEDAR RD.,
JENKINTOWN, PA 19046
215-725-0377

19 КВІТНЯ ● BUFFALO
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
716-830-4567

20 КВІТНЯ ● MONTREAL
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
514-593-4715

21 КВІТНЯ ● OTTAWA
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
613-820-8993

22 КВІТНЯ ● CLEVELAND
7:30 PM HALL OF POKROVA UKRAINIAN
CHURCH, 6812 BROADVIEW RD., PARMA, OH
216-240-4997

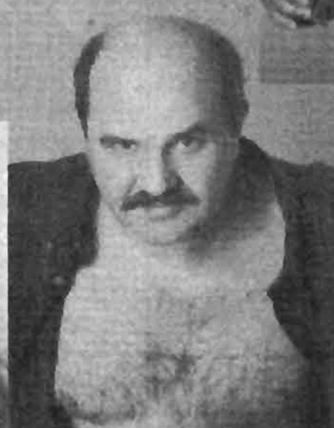
23 КВІТНЯ ● CHICAGO
19:00 PM ROBERTO CLEMENTE HIGH SCHOOL,
1147 NORTH WESTERN AVE.,IL 60622
773-489-9225

24 КВІТНЯ ● ТОРОНТО
83 CHRISTIE ST.,
UKRAINIAN CULTURAL CENTRE
416-236-9357

Художній керівник театру народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка
ФЕДІР СТРИГУН

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Орест Слупчинський – карикатурист-дивізійник

Орест Слупчинський – Ґо-Ґо

В українській сміховій культурі є таке поняття, як дивізійний гумор. Нібито сама „Дивізія" проіснувала недовго, однак залишила історикам, митцям, письменникам багато матеріялу для осмислення. І звісно, гумористам. А коли заходить мова про цей дивізійний гумор, то він великою мірою асоціюється зі знаменитим Ґо-Ґом, який нещодавно відзначив своє 80-річчя.

Хто ж то ховається за цим смішним псевдонімом в українській карикатурі? Це Орест Слупчинський, син Северина й Євгенії, українців, що жили на Шлезьку у Польщі. Тато Орестів був учителем був в УСС і, мабуть, цей вояцький дух передав своєму талановитому синові. Росли б з українських юнаків великі художники і науковці, інженери і конструктори, однак через лихих ворогів ці юнаки змушені були ціле XX століття воювати, каратися, скитатися світами.

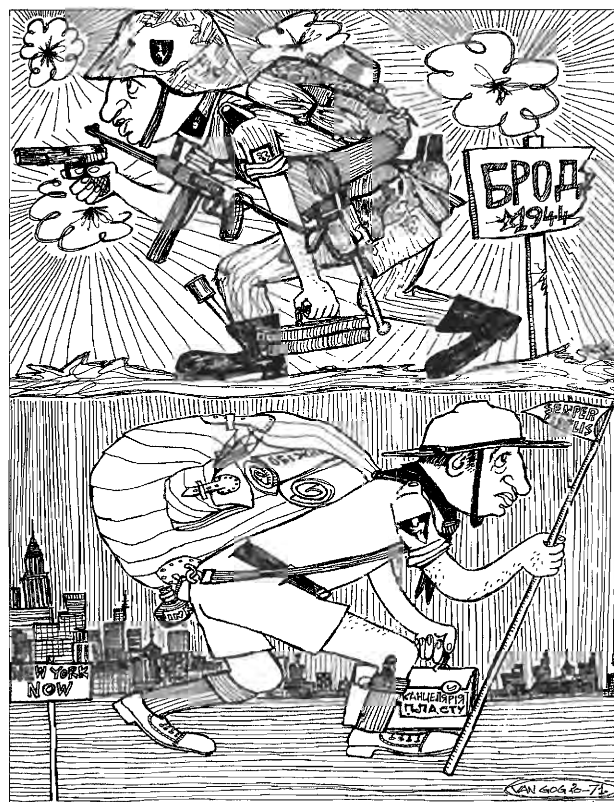
Теперішній ювіляр закінчив Холмську українську гімназію, де також малював смішні лиця своїх професорів. Взірцем йому був знаменитий ЕКО (Едвар Козак), в журналі якого „Лис Микита", вже на еміграції у США, вміщував свої карикатури. Однак почалася війна, а з нею все те, що судилося тодішньому поколінню. І Орест Слупчинський стає вояком Дивізії „Галичина", що згодом перетворилася на 1 УД УНА. Дістає поранення під Бродами, проходить дороги Югославії й Австрії та разом зі стрілецьким товариством потрапляє до табору полонених в Ріміні. Хоч і в неволі, але впродовж 1945-47 на клаптику італійської землі існувала маленька Україна. З гарних хлопців, що вміли прекрасно співати, старанно навчатися, грати в м'яч і, звісно, жартувати. Там і зароджується дивізійна преса, зокрема сатирично-гумористична. Вилітають одна за одною „Оси" з карикатурами Ґо-Ґа і В. Каплуна, а 1947 року виходить збірка таборових карикатур „Зібралася кумпанія", в якій головні персонажі „рімінської держави" впізнавали себе. Кажуть, що командир табору Савелій Яськевич страшно образився, побачивши себе у виконанні Ґо-Ґа. Натомість англійські вояки, які пильнували наших дивізійників, платили О. Слупчинському цигарками за його смішні малюнки.

Відомо, що майже всіх дивізійників у 1947 році перевезли до Великої Британії, де вони досі становлять головну еміграційну силу українства. Однак Ґо-Ґо з деякими одчайдухами втік з Ріміні до Німеччини, де прожив до 1951 року. Там, попри різні митарства і працю в Мюнхені, також творив карикатури: видав два числа стінної „Ступи", удекорував смішними розписами стіни української їдальні, малював шаржі. А від 1951 року він живе у США, де працював креслярем, дизайнером, що було ближче до його здібностей. Тут, у багатомільйонному Ню-Йорку, я мав нагоду особисто запізнатися з Ґо-Ґом в затишній оселі, де його чарівна Марічка готувала нам каву.

Найперше мене вразило в Орестові Слупчинському глибоке розуміння гумору, зокрема карикатури, його висока оцінка Едварда Козака, його почуття смішного. Ми приємно погомоніли, але, на жаль, закоротко. Від нього я отримав дарунок — копії його відомих карикатур, листівок, різних оригінальних запрошень, оголошень, екслібрисів і кілька світлин. Ну, а багато примірників „Оси" та кілька книжок проілюстрованих Ґо-Ґом, я вже мав, побувавши перед тим у Великій Британії та запізнавшись там з багатьма нашими дивізійниками. Назагал О. Слупчинський проілюстрував понад 20 книжок, виготовив комплект листівок на дивізійну тему, мав виставку з 12 карикатур у приватній ґалереї українки Ірени Стецури у Ню-Йорку (1970 р). І все те, що було пов'язано з „Дивізією", уже в США та з Пластовим куренем „Бурлаки", не оминало його веселого олівця. Тепер це становить великий прекрасний творчий набуток оригінального мистця, що має незвичний псевдонім Ґо-Ґо.

„Театр в п'ятницю" 1966

„Перевантажений – як завжди"

А ще Ґо-Ґо захоплюється лижами і належить до „Карпатського лещетарського клюбу", з яким здійснив 14 прогульок Европою. Робив проєкти надгробних пам'ятників. А одного разу мав дуже добрий „бізнес" з американською фірмою, які виготовив мальовані взірці для тканин.

Тому, вітаючи нашого славного О. Слупчинського з його 80-річчям, побажаймо йому здоров'я та нових творчих здобутків. Так, так, саме здобутків, адже знаменитий ЕКО малював і в 90! Сподіваюся, що не лише сім'я, але й наше дивізійне братство і громадськість не забуде привітати свого Ґо-Ґа з ювілеєм, який дарує рідній Україні свій радісний талант, змушує нас посміхнутися, стати добрішими.

Микола Савчук
Коломия на Івано-Франківщині

„Козаки – задротянці пишуть листа до Рузвельтової"

Відкривається виставка картин Олександра Мотиля

НЮ-ЙОРК. – В приміщенні Українського Інституту Америки відбудеться виставка картин Олександра Мотиля. Виставку влаштовує УІА разом з колекцією „Торі". Проф. О. Мотиль відомий не тільки як мистець, але як науковець та письменник. Він закінчив студії політичних наук і є професором з цього предмету в Ратґерс-університеті, а також директором Осередку ґльобальних змін і співдиректором центральних та східніх європейських студій.

Рівночасно він студіював мистецтво в Колюмбійському університеті. Його твори були вже виставлені у чотирьох групових виставках в Ню-Йорку, у власних виставках в УІА, Колюмбійському університеті, у трьох приватних мистецьких ґалеріях Ню-Йорку.

Поруч з мистецькими та політичними зацікавленнями О. Мотиль пробує також пера як письменник. Його перша повість під заголовком „Whiskey Priest" („Горілчаний священик") появиться весною цього року.

Відкриття мистецької виставки О. Мотиля відбудеться 1 квітня, о 6:30 год. вечора, а окремі прийняття з приводу виставки – в суботу, 9 квітня, о 2-ій год. по полудні і в п'ятницю, 15 квітня, о 6-9 год. по полудні. Виставка триватиме до 17 квітня.

О. К.

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Яр Славутич. **„Поезії та поеми"** періоду 1937-2004 років. До цього повного видання творів Я. Славутича увійшли поезії, написані в різні роки і в різних країнах світу, де йому доводилось перебувати. Видання вийшло у світ під наглядом автора, за правописом, уживаним у діяспорі, однак, частково наближеним до чинного правопису в Україні. Видавництво „Славута", Едмонтон, Канада, 2004 рік.

Харківський державний університет ім. В.Н. Каразина. **„Харківський збірник"** до 85-річчя Яра Славутича. Упорядкувала Лариса Селіверстова. До збірника увійшли дослідження й статті про талановитого українського поета, професора Альбертського університету в Канаді, що засвідчують про його активність як письменника, науковця і національного діяча. Видавництво „Реґіон-інформ", Харків, 2003 рік.

Херсонський державний педагогічний університет. **„Поетика Яра Славутича"** – друге, доповнене видання. Упорядкував Іван Лопушинський. Працюючи над монографією, автори не прагнули до детальної аналізи художнього мовлення поета, його загальної систематизації, а Вони намагалися перш за все з'ясувати визначальні вузлові проблеми поетики Я, Славутича, віднайти те індивідуально авторське, що робить його своєрідним, оригінальним майстром слова. Видавництво „Реґіон-інформ", Харків-Херсон, 2003 рік.

17 вересня: „Український день" на стадіоні

МЕДОВЛЕНД, Н. Дж. – З ініціятиви Євгена Чижовича, відомого учителя і тренера з копаного м'яча середньої школи Коламбія в Мейплвуді, Н. Дж., 17 вересня 2005 року плянується влаштувати „Український день" на „Джаєнтс стадіоні". Це свято буде присвячене „новій" Україні, яка остаточно здобула волю і встановила „помаранчевою революцією" справжній демократичний уряд. Є. Чижович, при співпраці понад трьох десятків представників Пласту, СУМу, спортових осередків штатів Ню-Джерзі, Ню-Йорку, Конектикату і Пенсильванії, КЛК, УККА в Ню-Джерзі, УНСоюзу та інших, прагне відсвяткувати цю велику перемогу українського народу.

Ідею у великій мірі посилив Президент Дж. Буш, який у своїй промові до американського народу двічі назвав Україну як приклад встановлення справжньої демократії. У програмі „Українського дня" – виступи танцювальних і вокальних ансамблів, змагання з копаного м'яча – збірної українців з „Метростарс II", лігові змагання з копаного м'яча „Метростарс I".

До складу ділового комітету увійшли Євген Чижович, Богдан Шашкевич, Іриней Ісаїв, Орест Федаш, Мирон Приймак, Олег Колодій, Ярослав Куровицький, Квітка Семанишин, Марко Гованський, Богдан Куцина, Андрій Панас, Володимир Ткач, Богдан Протас, Михайло Чижович, Михайло Козюпа, Марійка Бокало, Стефан Колодій, Дамян Колодій, Ігор Никита, Роман Пиндус, Василь Тараско, Юрій Струсь, Володимир Гивель, Рома Лісович, Роман Кузик, Орест Кузик, Юрій Попель, Богдан Поритко, Богдан Поритко-молодший, Петро Харезко, Нестор Олесницький, Надя Нинка, Ярослав Твардовський, Омелян Твардовський.

По дальші інформації в справі „Українського дня" на стадіоні треба звертатися на soachc1@comcast.net

Омелян Твардовський

Поетична творчість наших читачів

Майдан гримів

Майдан гримів, співав: „Разом нам бути"
Обійми, усмішки, привіти, мов весна!
Народ єднався і цього не забути
Бо народилась нація вільна.

Тут сльози радости засліплювали очі,
У серці – гордість за рідний наш народ,
Це ж наша сила, наша юність, це – держава
Цвіти, країно, здобувай висот!

Здіймається у гору лет орлиний,
І фаєрверками все небо закрива...
Помаранчева наша Україна,
Наша свята, нездоланна земля!

Народе мій, краса моя і слава,
Далеко я, душа ж повіки тут,
Рости у щасті, хай весни заграва
Родить нащадків, щоб оживала слави путь!

Наталія Буняк,
Рендолф, Н. Дж.

Тобі, святая Україно!

Мені 97 років, а моїй дружині Емілії – 91 рік. Ходити вже важко, тому чекаємо кожну неділю на „Свободу", як на сонечко у нашому вже немолодому житті. Шлемо вірші нашої знайомої киянки Людмили Тарасової. До речі до „помаранчевої революції" вона розмовляла російською мовою, про вірші ж українською і мови не було. Тепер не тільки перейшла на українську мову в розмові, а ще й почала писати вірші.

Омелян Плешкевич,
Парк Ридж, Іл.

Подаємо уривок з вірша Л. Тарасової:

Країно мила, країно люба,
сьогодні ти зазнала змін,
Звільнившись від злочинного режиму,
підводишся ти із колін.
Якби побачив наш Шевченко,
якого кольору Майдан –
Він має колір сонця зараз
І тим єднає всіх киян.
Сьогодні заклик вкотре вже
Над Україною лунає,
Що нас багато, і ніхто
Вже більше нас не подолає!

Світлана Кузьменко

„Помаранчевій революції"

Як побороти горя гори?
Як подолати море зла?
Земля втомилася від горя
І стала людям замала.

Де ви, провідники в надію –
Навчителі, а не жерці? –
Чекають люди ма Месію,
Життя чекає на творців.

* * *

В час, коли розгулялося зло,
Мов з людей глузував їхній вік
І надії немов не було,
Народився у них провідник.

Спраглі світового правди лиця –
Що у мріях лиш, не одному –
Свої руки і щирі серця
Простягнули назустріч йому.

Січень, 2005 р.

Оксана Лесюк

Поезії Оксани Лесюк

Оксана Лесюк народилася 3 лютого 1956 р. в селищі Перегінську, що на Івано-Франківщині. За фахом – учителька історії. Живе і працює в Рожнятові, виховує сина, любить свій край і вірить, що світом править любов. Вона – автор трьох поетичних збірок – „Перевесла надій", „На краю літа", „Золотень".

Вірші Оксани Лесюк, покладені на музику, виконують заслужений артист України Василь Волощук, Олесь Дяк, заслужений працівник культури України Ярослав Шершень, дует „Дві долі", керівник гурту „Карпатські зорі" Богдан Креховецький, співачка із Перегінська, лавреат багатьох всеукраїнських конкурсів Христина Яцук.

Люба Василечко,
Флінті, Миш.

Мов квітка на морозах

Моя душа, як хмаронька маленька,
Її частинка болями стекла.
Моя душа – розкраяне серденько,
Зігріте щирим подихом тепла.

Тепла від Бога, що послав надію,
І ласкою, що вірою скропив.
І від любові, що піднесла мрію,
Що світ добра життя моє сповив.

Моя душа тендітна і вразлива,
Мов квітка на морозі, на вітрах,
Як та червона пізня горобина,
Тримається в життєвих холодах.

І я іду, коли іти несила,
І непомітно змахую сльозу.
Немов пташина, що піднесла крила,
Долаючи земну складну стезю.

Прощення в Бога прошу за провини,
За всі незгоди в складнощах буття.
Усе минуще в світі – до краплини,
Палім свічки любові за життя.

2004 р.

Йду за розрадою

Світлій пам'яті моїх батьків

Йду до хати, де в мальвах
під вікнами сонце всміхалося,
Де дитинство гойдалось в вишневім саду.
Тут любили мене і від щастя
тут зорі займалися.
Йду в надії, що тут я розраду знайду.
Як до Бога іду, щоб за себе отут усміхнутися,
Йду сюди, де душа моя просить тепла,
Де хотіла б я знов, як колись,
до батьків пригорнутися,
Та стежина до них споришем заросла.
О, як рветься душа,
як хотіла б сліди відшукати ті,
Де ходили і тато, і мама отут.
І припасти до них, у гіркій самоті цілувати їх,
Як колись припадала до їхніх натруджених рук.
Йду в хату,
а тато і мама з світлини всміхаються,
А я прощення прошу у них, як в живих.
Молитвами за душі я пам'яті їхній вклоняюся –
Це найвище, що можу зробити для них.

2004 р.

Я тобі хотіла неба прихилити

Я тобі хотіла неба прихилити,
Я тобі хотіла сонечком світити,
Я тобі хотіла вітром говорити,
Як до тебе йшла!
Холод твого серця обморозив крила.
Знов одна. Іду, але йти несила.

На душі сьогодні, наче у стихію,
Знову шкереберть всі мої надії.
Навпростець – не вийшло,
Навколо – далеко,
А життя – водиця, менше, як півглека.
Як до тебе йшла!
Ні, не йшла – летіла!
Холод твого серця
Обморозив крила.

Кольори щастя

Якби усі роки
в пучечок позбирати,
стрічками часу
їх перев'язати –
то розцвіли б у ньому
кілька квіточок
яскравих,
а решта – то надії,
що щиро так
відлунюють віршами.
Червоних кольорів
в букетику тім мало,
є більше синіх, білих,
є й прив'ялі.
Себе запитую,
й тебе питаю –
скажи, які кольори
щастя має,
де сум і радість,
зустрічі й розлуки,
де від найкращого
лиш мить є до розпуки.
Дощі холодні
й теплі зливи,
де вітер, бурі, урагани,
де спокій, тиша і тумани,
де відстань часу
без рятунку
і відстань серця
й поцілунку.
Кольори щастя...
їх малює час –
цей майстер-чарівник,
мудріший він за нас:
вже тисячам людей
він прислужився,
ось і для цього пучечка квітів
прилучився.
А я вдивляюсь
у ті квіти,
й вірю:
кольори будуть пломеніти,
як ті прикрасні
щастя миті –
від них
до них
я буду жити.

Хто є ми?

Ми дозріли
Ми зрозуміли:
Змінити власну долю
Тільки можемо ми!
Ніхто за нас
Цього не зробить,
За зроблене
Не нагородить,
І кожне я –
Тепер є ми!
Герої були в нас
Впродовж століть
Пишались ними
Ми завжди...
Героями стали тисячі
Там, в Києві,
На Майдані.
В незламній,
Людській стійкості
Проти знущання і брехні...
І цілий світ
Дізнався, хто є ми:
Ми господарі
Своєї землі,
Ми – миролюби
Ось хто ми!

Ярина Зоряна,
Мінесота

НА ДОЗВІЛЛІ

Метелики України на поштових марках

Українська філателія розпочала 2005 рік цікавими випусками видавництва „Марка України". 1 лютого в обіг надійшов поштовий бльок „Метелики" з п'яти марок художника Генадія Кузнецова. В Україні налічується близько 1000 видів метеликів. Серед них є шкідливі, але є й такі, які служать людині – наприклад, шовковичний та дубовий шовкопряди. Загалом усі метелики поділяються на два підряди – вищі (понад 70 родин) – бражникові, совкові, біланові та ін., а також нижчі, рівнокрилі – зубаті молі, первинні молі, тонкопрядові та ін. Художник Генадій Кузнецов розмістив на марках зображення вищих метеликів – Совки рокішної, Бражника дубового, Павиноочки дубової, Стрічкарки дубової, Бражника – мертвої голови. В ультрафіолетових променях на марках світяться вуса та фрагменти крил метеликів.

23 лютого випущена марка „Вінницька область" – продовження серії, яку творить Олександра Калмикова. Вінницька область створена 27 лютого 1927 року в центральній частині України. На марці зображено річку Буг у Вінниці, пам'ятник М. Коцюбинському. У Вінниці похований М. Леонтович, є музеї Марка Вовчка, М. Коцюбинського, С. Руданського, хірурга М. Пирогова, тут пройшло дитинство поета Миколи Некрасова, композитора І. Падеревського, інших видатних осіб.

4 лютого введено в обіг художню поштову марку „Павло Вірський (1905-1975)". Художник – Василь Василенко.

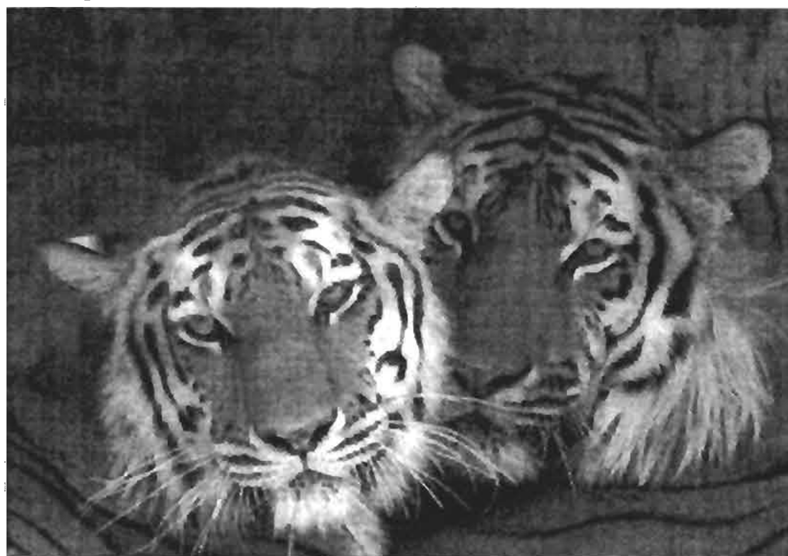
23 січня з'явилася художня поштова марка „Майдан Незалежності. Листопад-грудень 2004 р." у малому аркуші. Тексти на полях аркуша: „Вірю. Знаю. Можемо", „Так!". Текст на купоні: „Інавгурація Президента України. Січень 2005". Про цю марку „Свобода" розповіла в ч. 4.

14 січня введена в обіг художня поштова марка номіналом 1гривня шостого випуску стандартних поштових марок. На марці зображено мак і текст: „УКРАЇНА UKRAINA". Художник Олександер Калмиков.

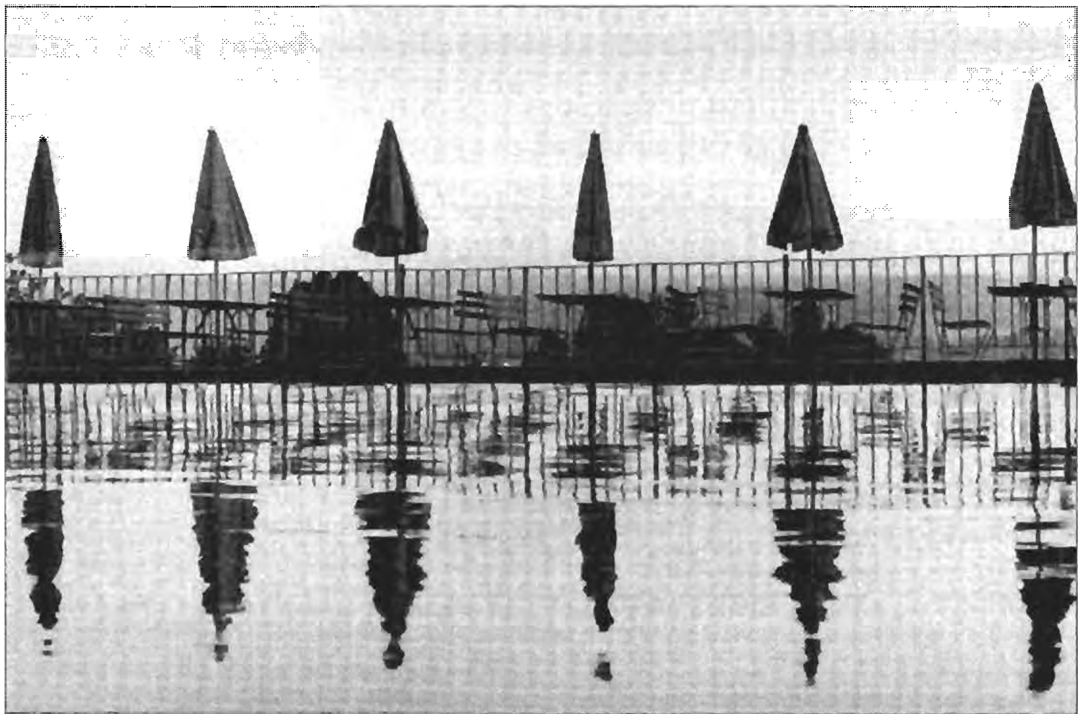
Електронна адреса київського видавництва „Марка України": philately@stamp.kiev.ua

Л. Хм.

У фотооб'єктиві митця

Закохана пара Фото: УНІАН

На Союзівці після дощу.
Фото: Лев Коленський, Нюарк, Н. Дж.

Християнський мученик народився в Космачі

До 120-ліття від народження Омеляна Ковча

У видолинку Космача, що й понині йменується Горішне, в родині отця Григорія Ковча і пані-матки Марії народився синочок Омелян – майбутній мученик Христової Церкви. Космацькі звичаї та обряди, народна мудрість добре позначалися на свідомості малого Омелька, і вже змалку, у Космацькій школі, він вирізнявся великою співчутливістю до інших дітей. Згодом Омелян склав іспит зрілости в Українській державній гімназії у Львові, а відтак надзвичайно здібного юнака батько відіслав на навчання до Риму. В Колегії святих Сергія і Вакха Омелян Ковч закінчив філософські й теологічні студії. То були 1905–1911 роки. 24 жовтня 1910 року одружився з Марією-Анною Добрянською. В 1911 році єпископ Григорій Хомишин висвятив Омеляна Ковча на священика і призначив на парафію до Підволочиська. В 1919 році Омелян Ковч – польовий духівник Бережанського коша Української Галицької армії. У 1921-му стає парохом Борщева, поблизу Перемишлян, а від 1922 року аж до мученої смерти 25 березня 1944 року очолює парафію містечка Перемишляни.

Дружина о. Омеляна – буковинка Марія-Анна Добрянська походила з сім'ї отця-декана Володислава Добрянського, була для о. Ковча вірним товаришем і мудрою порадницею, обидвоє заопікувалися бідними людьми, особливо дітьми. Удвох ділилися з селянами своєї парафії останнім шматком хліба, хоч у самих було шестеро діток, але вони дбали й про долю сиріток. На жаль, не судилося їм довго жити в парі, бо вже навесні 1939 року вона відійшла у засвіти, покинувши чоловіка з дітьми.

Завдяки дітям збереглося про О. Ковча багато матеріялів, світлин. Спогади його друзів вміщені у книжці „Полеві духовники УГА". В роки незалежної Української держави дочка Анна-Марія Ковч-Баран (учителька за фахом) видала „Збірник на пошану о. Еміліяна Ковча". І хоча сьогодні про О. Ковча добре знають в Україні і світі, на жаль, на Косівщині, де він народився, де проходило його дитинство, місцева влада ще й досі боїться його імені, зокрема Косівська районна держадміністрація. Я особисто, як голова Комісії з питань національного і духовного відродження, культури, засобів масової інформації, 27 лютого 2004 року звернувся до голови Косівської райдержадміністрації Івана Гrималюка з листом такого змісту: „У Космачі 120 років тому народився блаженний О. Ковч, якого 60 років тому німці спалили в концтаборі „Майданек".

Коли Папа Іван Павло II приїхав в Україну, то на весь світ проголосив, що очолювана ним Церква визнає Омеляна Ковча блаженним, і 27 червня Католицька Церква щороку святкує свято мученика Омеляна. В Україні і світі встановлено меморіяльні дошки на честь Омеляна Ковча, його ім'ям названо вулиці, є музеї.

В Космачі, де він народився, і на Косівщині в цілому його ніде не пошановано. Косівська районна адміністрація зігнорувала відзначення 60-ліття мученицької смерти Омеляна Ковча і на мого листа взагалі не відповіла. Я звернувся з подібним листом до Президента України Л. Кучми. І тільки тоді отримав відповідь з Косівської райдержадміністрації, яку можна назвати відпискою: „120 років від дня народження відомого церковного діяча Омеляна Ковча минає у серпні 2004 року, і ми поступово готуємося до відзначення цієї дати у Космачі. Коштів на виготовлення меморіяльної дошки ще немає"...

А тим часом виконком та сесія Космацької сільради вирішили присвоїти Космацькій школі імені О. Ковча та встановлення меморіяльної дошки. В цей же час влада польського міста Любліну назвала одну з вулиць іменем Омеляна Ковча. Є такі вулиці у Львівській області, є меморіяльні дошки. Бо Омелян Ковч – особистість світового рівня.

Життя о. Омеляна Ковча надзвичайно багате цікавими епізодами. Він був активним членом ради філії Товариства „Сільський господар", навчав підприємців-торгівців людяскости, взаємоповаги, етикету, пристрасно відстоював українську мову, був надзвичайно талановитим проповідником.

25 березня 1944 року Омеляна Ковча було спалено в таборі смерти в Майданеку (Польща). Він був священиком, мучеником, ісповідником, місіонером, патріотом, добрим провідником і проповідником, політичним діячем. Космацька земля гордиться, що зростила такого сина.

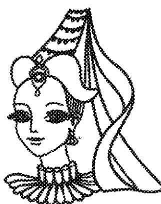

о. Омелян Ковч

Омеляна Ковча не зломили ні арешти, ні тюрми. Його любили, як свого, інші народи: євреї, білоруси, литовці, росіяни. В Омеляна Ковча час від часу гостював Митрополит Андрей Шептицький, який благословив його дітей. Отцеві Омелянові погрожувало НКВД, а в часи німецької окупації за ним полювали німці, він врятував у Перемишлянах від розстрілів десятки єврейських родин, і вже згодом, перебуваючи в таборі смерти, хрестив у Майданеку євреїв, аби врятувати їх від знищення. В 1999 році в Ізраїлі присвоєно отцеві Омелянові звання „Праведника України".

Дмитро Пожоджук,
м. Косів, Івано-Франківщина

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040

Tel.: (973) 763-8778

ROXOLANA

International Trade, LTD

e-mail:roxolanaltd@roxolana.com

web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* *Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.

• ***Достава $10 за кожне замовлення***

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок
„Родинний" з каталогу

вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.

Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна

Телефонуйте безкоштовно:

1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

Відеокасети „Я іду в президенти"
„ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ"
та „ІНАВГУРАЦІЯ"

можна замовити за адресою:
Petro Vashchyk, 10387 Valley Forge Dr., Apt. 212, Parma Hts., OH 44130
(440) 885-2272, (440) 532-9418
e-mail: kozakpetro@yahoo.com
Ціна кожної 25 дол. з пересилкою.

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка до опіки над старшим мужчиною (6 днів із замешканням).
Тел.: (718) 639-2459 або **(718) 687-2915**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України.
До вибору 99 взірців хусток!
Телефонні картки: 100 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ, президент **(941) 270-2413**

ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК, заст. президента **(941) 270-2411**

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.

Call Tall Free 1-800-965-7262

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

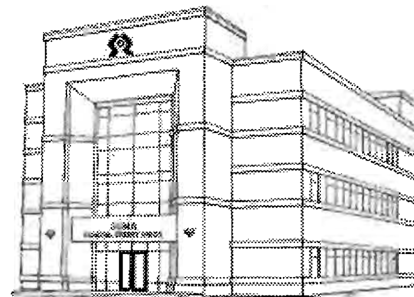
JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: (732) 442-4660

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА СУМА

ЦЕ НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ ВАШИХ ОЩАДНОСТЕЙ!

914-220-4900
1-888-644-SUMA

НЕ ТРАТЬТЕ ЧАСУ! НИЗЬКІ РАТИ!

ПЕРЕФІНАНСОВУЙТЕ ГІПОТЕЧНІ ПОЗИКИ!

МИ ЧАСТИННО ПОКРИВАЄМО КОШТИ НА

ДОДАТКОВІ МОРҐЕДЖІ НА ВЛАСНІ ДОМИ (HELOC)
МОРҐЕДЖІ З РУХОМИМИ ВІДСОТКАМИ (ARM)

Головне бюро
Main Office

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701-6841
• Tel: 914-220-4900 Fax: 914-220-4090
• E-mail address: SUMAYONFCU@AOL.com
• 1-888-644-SUMA

Філія в Йонкерсі	Філія в Спрінг Валі	Філія в Стемфорді
Yonkers Branch	Spring Valley Branch	Stamford Branch
301 Palisade Ave	16 Twin Ave	39 Clovelly Road
Yonkers, NY 10703	Spring Valley, NY 10977	Stamford, CT 06902
Tel: 914-220-4900	**Tel: 845-356-0087**	**Tel: 203-696-0498**
Fax: 914-965-1936	**Fax: 845-356-5335**	**Fax: 203-696-0498**

РЕКЛЯМА – ЦЕ КЛЮЧ ДО УСПІХУ!

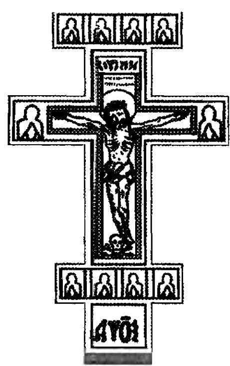
ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ І РЕКЛЯМИ

Tel.: **(973) 292-9800 дод. 3040**

Fax: **(973) 644-9510** • E-mail: **svoboda@att.net**

Поштою: **Svoboda, 2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054**

ADVERTISING DEPARTMENT

У глибокому смутку повідомляємо, що 26 лютого після тяжкої недуги, на 82-му році життя, душу віддала Богові наша найдорожча мати, сестра і бабуня

бл. п. АННА ЧЕРЕН
з дому ХУДЗІЙ

ПАРАСТАС, БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ і похоронний обряд, при численній участі громади, відправлені були 28 лютого і 1 березня 2005 р. в церкві св. Архистратига Михаїла в Милвокі, Вискансин.

Небіжниця народилася 24 грудня 1922 р. в селі Солотвина, що біля Башні Нижньої, Любачівщина, Галичина (тепер під Польщею). Батьки – Юрій та Розалія з дому Духнич. У сім'ї було семеро дітей. Дівчиною, нацистами вивезена була на насильну роботу в Німеччину, де познайомилась з чоловіком Григорієм, з яким прожила 57 років супружого життя. Переселившись в штати, зпершу в Оклагома і в Техасі, сім 'я Черенів на постійно замешкала у Милвокі, де небіжниця стала одною з основоположників парафії св. Михаїла української католицької церкви. Була активним членом 51 відділу Союзу Українок Америки.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ 6 квітня 2005 р.

богослуження ПОПЕРЕДНЬО ОСВЯЧЕНИХ ДАРІВ (крім Милвокі) з ПАНАХИДОЮ відправлені будуть в таких церквах:

- Св. Архистратига Михаїла, Милвокі, Вискансин о год. 8:30 ранку;
- Покрова Пресвятої Богородиці, Парма, Огайо о год. 8:30 ранку;
- Пресвятої Тройці, Ірвінгтон, Нью-Джерзі о год. 12-ій дня;
- Різдво Пресвятої Богородиці, село Нижня Білка, Пустомитівський район, Львівська область.

Залишаються в тузі:

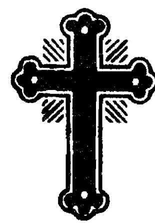
син	– АНДРІЙ з дружиною СОНЕЮ
син	– ОЛЕСЬ
дочка	– СУЗАННА
сестра	– КАТЕРИНА ЯРЕМА, та сестрінки МАРІЙКА, ПЕТРО і ГАНЯ
внуки	– ТАРАС з дружиною МИРОСЛАВОЮ – ІВАН

Замість квітів на могилу, в пам'ять небіжниці пожертви можна складати на будову Патріяршого Собору Воскресіння Христового в Києві на адресу:

Oles Cheren,
82 Franklin Terrace, Irvington, NJ 07111-1352.

Звіт з фонду виданий буде в газеті Ukrainian Weekly.

Вічна Їй Пам'ять!

Зі смутком повідомляємо, що 11 лютого 2005 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.
МАРТА ОТАЦЬКА КУЦЬ

нар. 10 лютого 1922 р. в селі Суровиця на Лемківщині.

Залишилися в глибокому смутку:

чоловік	– ІВАН
чотири сини	– РОМАН з дружиною МАРІЙКОЮ і діти АНДРІЙ, ОРИСЯ і ТАРАС
	– ГРИЦЬ з дружиною МАРТОЮ і діти АДРІЯН і СТЕФАНКО та внук ЙОСИФ
	– д-р ІВАН з дружиною ГЕДВИЙ і дочка ГАННА
	– ЙОСИФ з дружиною ГАННОЮ і дітьми ХРИСТИНОЮ, КЕВИН і ТИМОДІ
сестра	– ГАННА КРАВЕЦЬ і її дочки ДАРКА КОРДЕСКО і ІРИНА ГУДЗІ
брат	– ТЕОДОР ЧАБАЛА з дружиною МАРІЄЮ і діти О.ТЕОДОР ЧАБАЛА і БОГДАНА АПАРТІ

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА були відправлені 16 лютого 2005 р. в українській католицькій церкві св. Михаїла в Ню Гейвені, Конн.

Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Ню-Йорк.

Вічна Її пам'ять!

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого найдорожчого і незабутнього
БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДА

бл. п.
ВОЛОДИМИРА САЛЯКА

(помер 4 квітня 1995 р.)

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у слідуючих церквах:

- св. Юра, Ню-Йорк, Н.Й.;
- Пресвятої Трійці, Кергонксон, Н.Й.;
- св. Івана Хрестителя, Виппані, Н.Дж.;
- св. Тройці, Сілвер Спрінг, Мд.

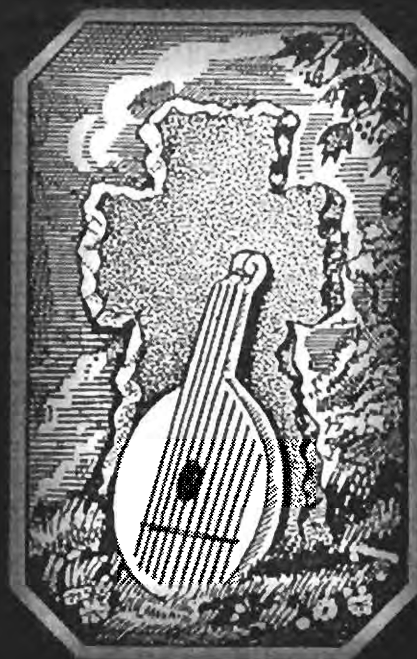
Вічна Йому пам'ять!

доньки – ГАЛИНА ОДУЛЯК, ЗВЕНИСЛАВА ЛЕБЕДОВИЧ, ЗОРЯНА СТАВНИЧА з мужами, дітьми і внуками.

бл. п.

РОМАН КАССАРАБА

15 грудня 1925 р. - 17 березня 2005 р.

Ми живі свідки Ваших подвигів - будемо завжди Вас пам'ятати. Хай американські вітри занесуть Ваші заспіви в Україну.

Управа і члени
Української Капелі Бандуристів
ім. Тараса Шевченка

Вічна Йому пам'ять!

Він любив і його любили

(В 40-ий день відходу у вічність св. п. Любомира Калинича)

15 березня сповнилося 40 днів відходу у вічність св. п. Любомира Калинича. Дуже детально і правдиво змалював життєвий шлях Любомира Ростислав Василенко („Свобода", ч. 7).

Наша приязнь тривала більше пів століття. Ще з рідних земель, де мій чоловік Богдан учителював в с. Тарнавці, а о. канонік Калинич був парохом. Покійна мама Любомира була дочкою о. Яросевича з тих рідних сторін Надсяння – прекрасного села Райського.

Стрінулися ми в 1950-их роках на еміґрації в Мінеаполісі, де Любко студіював в Мінесотському університеті та отримав диплом інженера-архітектора. Після цього виїхав з мамою до Ірвінґтону, Н. Дж., де прожив до кінця свого трудолюбного життя. Ми продовжували нашу приязнь листуванням, телефоном чи відвідинами.

До слів Миколи Галіва, що Любомир „писав книгу свого життя добрими ділами", хочу додати, що ці добрі діла променювали на всіх відтинках його життя – архітектом, музикантом, патріотичним працівником, повним енерґії та відданости.

З Любком було приємно бути в товаристві чи вести розмову телефоном. В нього було багато друзів, які його любили і шанували. Дозволю собі зупинитися на цій одвічній темі, що є притаманна кожній людині – дружба, любов, приятельство – то є і найбільше щастя, коли людина осягне цього в своєму житті.

Він був рівнож вірним, люблячим сином, і коли в молодому ще віці його батько о. канонік Калинич – розпрощався з цим світом, він самовіддано заопікувався своєю матір'ю. Часто він відкривав мені своє серце і жалівся, що він самітний, а я подружньому радила – одружися! Та відповідь завжди була та сама: „Не можу вимагати від нікого такої посвяти! Не можу стати тягаром на старший вік нікому!". Проте посвяту взяла на себе добровільно Люба Гуралечко, яка, не чекаючи винагороди, постійно полегшувала Любкові дні ясні і дні недуги, допомагала аж до кінця його життя і зробила все, щоб достойно відпровадити Любка в потойбічний світ. Слова, що кожному з нас потрібно відчути, це: „Хто нас зупинить, коли любимо цю струну Божу, ніхто не розірве. Навіть тоді, коли фізично губимо, струна любови в душах наших живе!".

Думаю, що Любко сприйняв би останні слова поета Абрама Кацнельсона, тож і закінчую ними:

Коли відчую передсмертну муку,
Не треба ні плачу, ані жалю:
В свою візьми мою схололу руку
І прошепчи мені: люблю, люблю!

Ярина Зоряна

У 30-ЛІТТЯ РІЧНИЦІ СМЕРТИ

нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п.

д-ра ТОМИ ЛАПИЧАКА

лікаря, автора, редактора й видавця.
17 жовтня 1914 р. – 2 квітня 1975 р.

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

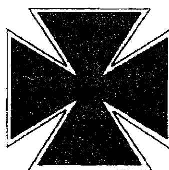
будуть відпралені

в катедрі св. Миколая, Чикаго, Іл.
і у церкві св. Йосафата, Рочестер, Н.Й.

Просимо о Ваші молитви.

Дружина – АРІЯДНА ЛАПИЧАК БАХ
Діти – ДМИТРО ЛАПИЧАК і ЛЯРИСА КОРТНІ
Внуки – ЮРІЙ ЧОПІВСЬКИЙ III і АЛЕКСАНДРА ЧОПІВСЬКА.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 22 березня 2005 р. відійшов у вічність на 98-му році життя, заосмотрений Найсвятішими Тайнами наш найдорожчий МУЖ, ДІДО, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

мґр прав

ЛЕВ СТЕТКЕВИЧ

нар. 14 травня 1907 р. в Плотичі, Україна,
член Української 1-ої Дивізії „Галичина".

Залишені в глибокому смутку:

дружина – ОЛЬГА зі сином РОМАНОМ ПЛЯТОШЕМ з дружиною СОНЕЮ і синами ДАМ'ЯНОМ, ПАВЛОМ і МАРКОМ
братанка – БОГДАНА МЕЛЬНИЧУК з дочкою ЛЕСЕЮ з чоловіком ЮРІЄМ ҐІНА і синами ДОРКОМ і СТЕФАНОМ і сином д-ром СТЕФАНОМ МЕЛЬНИЧУКОМ з дружиною ШАРМІЛОЮ і дітьми КРИСТОФЕРОМ і ЕМІЛІ
братанок – д-р мед. ОЛЕКСАНДЕР СТЕТКЕВИЧ з дружиною ГАЛІНКОЮ і сином АЛЕКСАНДРОМ з дружиною АННОЮ і сином АЛЕКСОМ
братанок – проф. д-р ЯРОСЛАВ СТЕТКЕВИЧ з дружиною СУЗЕН і синами ЮРІЄМ з дружиною ДЖУДІ, ҐОНЗАЛЬОМ з дружиною ЛІЛІЯН і дітьми КЕТРИН і НИКОЛЯС та ЮЛІЯНОМ, КАЙСОМ і ХАЛІТОМ
братанка – ЛІДІЯ АНДРУСИШИН-КОТИС з мужем БОГДАНОМ КОТИСОМ та дочками ЛІДОЮ і ЛЮБОЮ та внуками МАРКОМ, СЯНЕЮ, ІЄЮ, ОСИПОМ, СТЕФАНОМ і АНДРІЄМ та правнуком ХРИСТІЯНОМ
вдова по сестрінові Василеві – ЕВГЕНІЯ СТЕЦКО зі синами д-ром мед. ЮРІЄМ і ІГОРЕМ
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

ПАРАСТАС вівбудеться в суботу, 26 березня 2005 р. о год. 11-ій ранку в похоронному заведенні Talarski, Maple Hill Chapel, 380 Maple Ave., Hartford, CT. Tel.: (860) 246-1377.

Тлінні останки Покійного будуть поховані на цвинтарі в Гантері, Н.Й.

Просимо о молитви за душу покійного Лева

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви можна складати на Братство „Броди-Лев" або на Український Музей.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями,
що 16 березня 2005 р. відійшла від
нас у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

ЛЮБА АРТИМИШИН

з дому ВИННИЦЬКИХ

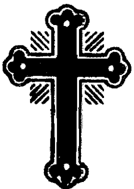
нар. 27 січня 1918 р. в місті Чернівці в Україні.

В глибокому смутку залишила:

синів – ЯРОСЛАВА СТАВНИЧОГО з дружиною ОЛЕЮ
– ВОЛОДИМИРА АРТИМИШИНА з дружиною ЛІДОЮ
– ЛЮБОМИРА МУДРОГО з дружиною АНДРЕЄЮ
внуків – МИХАЙЛА СТАВНИЧОГО з дружиною ЛОРОЮ
– МАКСИМА АРТИМИШИНА
– ЛІЛЕЮ АРТИМИШИН
сестру – СТЕФАНІЮ ЗВОНОК з родиною
та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді, Европі і в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 19 березня 2005 р. в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Вічна Її пам'ять!
В пам'ять Покійної родина просить складати пожертви
на Український Музей в Ню-Йорку.

Хочемо повідомити знайомих та українську громаду,
що 24 липня 2004 р. відійшов у Божу вічність
наш дорогий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

БРОНЬКО ДАНКОВСЬКИЙ

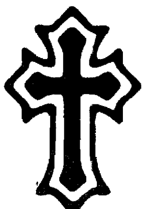
Покійний народився в 1911 р. в селі Биків, Львівська обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в катедрі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії. Покійний похований на українському цвинтарі Пречистої Діви Марії, Fox Chase, PA.

В глибокому смутку залишені:

дружина – АННА з дому ПАВЛОВИЧ
син – ОСИП з дружиною БАРБАРОЮ
внуки – ОСИП мол. і МИХАСЬ
племінники – СТЕН ДАНКО з дружиною КАТЕРИНОЮ
– КОЛІН ДАНКО зі синами
приятелька родини – п. АННА ТАРНАВСЬКА
і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Зі смутком і великим жалем повідомляємо приятелів
і знайомих, що у вівторок, 15 березня 2005 р. відійшов
у Божу вічність, проживши 80 років наш найдорожчий
МУЖ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.
д-р медицини
ВАСИЛЬ КОСТРУБЯК

Залишені в смутку:
дружина – РЕҐІНА
сестра – СОФІЯ ЛЕЩУК з родиною в Україні
швагер – ВАЛЕНТИН КОНОПАСЕВИЧ
племінники – МАРҐАРЕТА НИЧ з мужем ЛЕВОМ і дітьми
ЛАРИСОЮ і МЕЛАНІЄЮ
– ЕВГЕН КОНОПАСЕВИЧ з дружиною КАТЕРИНОЮ
і з дітьми ГРИГОРІЄМ і СТЕФАНОМ
та ближча і дальша родина.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 березня 2005 р. в Овієдо, Еспанія, де Покійний останньо жив.

Вічна Йому пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо
родину, приятелів і знайомих, що 21 березня 2005 р.
відійшов від нас у вічність на 88-му році життя
наш найдорожчий і незабутній
МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.

мґр права

ЛЮБОМИР ГУМЕНЮК

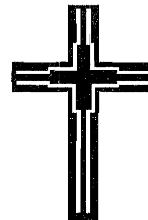
нар. в Слотвинах, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 24 березня 2005 р. в церкві св. Юра, в Ню-Йорку, а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишилися:

дружина – СТЕФАНІЯ
син – БОГДАН ГЕВКО з дружиною ТЕОДОЗІЄЮ
внуки – ХРИСТИНА і МАРКО
родини – ЩЕГЛОВ, ГУМЕНЮКІВ, МОТЕЛІВ,
БОЙЧУКІВ і ЗАЙФЕРТ
та ближча і дальша родина в Україні і Словаччині.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 17 березня 2005 р. відійшов
у вічність наш найдорожчий і незабутній
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

РОМАН КАССАРАБА

нар. 15 грудня 1925 р. в Бібрці, Львівської обл., Україна.

Довголітній член хору бандуристів ім. Тараса Шевченка
і хору „Дніпро" в Клівленді.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 20 березня 2005 р., о год. 7 :30 веч. в похоронному заведенні Колодій-Лазута, в Пармі, Огайо.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 21 березня, в катедрі св. Йосафата в Пармі, а відтак поховано Покійного на цвинтарі св. Андрія в Пармі.

Залишив у глибокому смутку:

дружину – МАРТУ з ГАЛЯРЕВИЧІВ
дочку – РОМУ
сина – НЕСТОРА з дружиною МИНДІ
внука – РОМАНА
сестру – ІРЕНУ РАДЗИКЕВИЧ з мужем МИРОНОМ і родиною
брата – ЗИНОВІЯ з дружиною ОЛЕЮ і родиною
швагра – АДРІЯНА ГАЛЯРЕВИЧА з дружиною МАРТОЮ
і родиною
кузинку – ДАРІЮ ФЕДОРІВ з родиною
та ближчу і дальшу родину в США, Канаді і Україні.

Вічна Йому пам'ять!